

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHARON M. PETERSON

*She's heading
toward her
future...*

THE DO OVER

*He's running
from his past*

**A totally laugh-out-loud,
feel-good romantic comedy**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YENİDEN

TAMAMEN KAHKAHALARLA GÜLDÜREN, İYİ
HISSETTİREN BİR ROMANTİK KOMEDİ

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Sharon'dan Daha Fazlasını Dinleyin](#)

[Sharon M. Peterson Kitapları 'ın](#)

[Sharon'dan Bir Mektup](#)

[Teşekkür](#)

*Anneme,
Odamı temizlemem gerekirken okumama her zaman izin verdiğiniz için
teşekkür ederim.
Seni çok seviyorum.*

BİR

*"Değerinizi bilin.
Sonra vergiyi
ekleyin."*

-MIMI

Büyükannem Mona Raye Perkins'in büyükbabamın kafasına kızartma tavasıyla vurduğuna dair bir söylenti vardı. Dökme demir bir tavaydı ve ben kendimi bildim bileli hala ocağın üzerinde dururdu.

"Mimi," diye sormuştum çocukken bir gün, merakıma yenik düştüğümde, "onu gerçekten hastaneye sen mi yatırdın?"

Sırıttı ve parmaklarına ameliyatla takılmış gibi duran sigarasından uzun bir nefes çekti Duman kıyafetlerine yapıştı, White Shoulders'ın çiçekli alt tonları ve okulda öğle yemeği görevlisi olarak çalıştığı yıllardan kalma konserve yeşil fasulyenin hafif ama kalıcı kokusuyla karıştı.

"Kesinlikle hak ettim. O yalancı, işe yaramaz sıçan piç de bunu hak etti," dedi ve sigara dumanının arasından bana baktı. "Kaç yaşındasın sen?"

"Dokuz."

"Bu yaşlandığında anlatacağın bir hikâye." Göz kırptı ve tek göz evinin sıkışık yaşam alanında en önemli yeri kaplayan yontulmuş sehpayı işaret etti. "Şimdi kumandayı bana ver. *Days of Our Lives* başlıyor."

Yalan söylemediğini ya da unutacağını umarak beni oyalamadığını biliyordum. Mimi tanıdığım diğer tüm yetişkinlerden farklıydı. Bana her zaman doğruyu söylerdi ve

asla yumuşatmazdı. "Bokun başka bir adı olsa da yine " derdi. "Neden başka bir şey diyelim ki?"

Mimi'nin bu tür milyonlarca deyişi vardı - ben onlara Mimi-izmleri diyordum. Annem bunları tekrarlamamı yasakladı ama bu beni her birini ezberlemekten ve komodinimde tuttuğum Lisa Frank günlüğüne yazmaktan alıkoymadı.

Öte yandan annem Mimi'nin her şeyini onaylamazdı; Teksas'ın Eagle Pass kasabasındaki Forest Lake Mobile Park'ta yaşadığı küçük yeşil karavandan, komşu çocukların bahçesine uygunsuz pozisyonlarda yerleştirmelerine izin verdiği bahçe cücelerine kadar. Annem Mimi'nin çok yüksek sesle gülmesinden, yediklerine hiç dikkat etmemesinden ve kimsenin ne düşündüğünü zerre kadar umursamamasından nefret ediyordu.

Büyüdüğümde Olmak İstedğim İnsanlar listesinde Mimi bir numaraydı.

Hayvan desenlerinin ağırlıkta olduğu gürültülü kıyafetler, dar pantolonlar giymek ve yüksek topuklu ayakkabılarla etrafta zıplamak istiyordum. Annemin sabırsız onaylamamasını savuşturmak istiyordum. Korkusuzca kendim olmak istiyordum.

Şimdi, yirmi yedi yaşında bile, hayatımın çoğunu annemin yuvarlak bir deliğe tıkmaya çalıştığı bir köşeli delik olarak geçirdim. Dudaklarını büzmüş, yumruklarını kalçalarına dayamış, ağır bir iç çekişin eşlik ettiği o bıkkınlık ifadesi hep benim içindi, asla kız kardeşim için değil.

Çok küçükken Mimi'nin kucağına tırmanır ve onun tercih ettiği sallantılı kúpeleri incelerdim. Ben kıkırdayana ve kollarımı boynuna dolayıp yumuşaklığında eriyene kadar kulağıma tekerlemeler fısıldardı. Mimi'de sevdiğim bir başka şey de buydu. Kıvrımlarını benimsemişti; gülümsediğinde yanaklarının yuvarlaklaşması, güldüğünde tüm vücudunun titremesi. Ondan güven fişkırıyordu ve bunun bana da geçmesi için dua ediyordum.

Üç yaş küçük olmasına rağmen kız kardeşim Phee, babamız gibi gökdelen boyunda, kıvrıcık sarı saçlı ve kocaman mavi "bana iyi bak" gözlü olma yolundaydı. Bana hiç benzemiyordu. Ailenin Perkins tarafı bana siyah saçlarımı, gözlerimi ve kısa, kıvrımlı boyumu verdi.

Annem tabii ki onaylamadı.

Şeklimden şikayet ettiğimde, kendimi kız kardeşimle ya da Mimi'nin pembe dizilerindeki kadınlarla kıyasladığımda, büyükannemin yüzüne bilmiş küçük bir gülümseme yerleşti. Sigarasını ağzından çekip bana doğru eğildi ve sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltarak şöyle dedi: "Perci, hayatım, bir erkek kaşık ister, kepçe değil. Bunu unutma."

Ben yazdım. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen yazdım.

On üç yaşına geldiğimde, nihayet bana büyükbabamın kızartma tavaıyla karşılaşmasının hikayesini anlattı. Bir önceki akşam, annem Laredo'ya giderken beni Mimi'ye bırakmıştı. Phee, Little Miss Outrageously Adorable Cowgirl Beauty Pageant ya da aynı derecede saçma bir adı olan bir yarışmada yarışıyordu ve yapmak istediğim en son şey izlemektir.

Şimdi, Mimi söz konusu tavada sosisli mücver hazırlarken ben de küçük gömme mutfak masasının etrafında toplanmışım.

"Ben ve büyükbaban, çok genç yaşta evlendik çünkü aptaldık ve bir bebeğimiz olacaktı." Durakladı ve parmağını bana doğru uzattı. "Dinle, o yüzüğü takmadan önce kendini ailenin yoluna atma. Bir dakikalık zevk, bu zahmete değmez."

Erkeklerin benim hayatta olduğumu fark etmediklerini görünce, bu tavsiyeye uymanın zor olmayacağını düşündüm. "Evet, hanımefendi."

"Güzel. Annen doğduğunda on dokuz yaşındaydım. Babası hiçbir işte bir pire tüyünden daha uzun süre kalamazdı, ben de bize yiyecek ve çocuk bezi sağlamak için iki işte çalıştım." Sosisin kızardığı tavaya bir kase doğranmış biber ve soğan attı. Midem tepki olarak guruldadı. Sosisli karma en sevdiğim yemektir.

"Okulun kafeteryasında çalışır, sonra da vardiya için markete giderdim. Bazen arada eve koşar, makyajımı tazelerdim." Ardından patatesler geldi, biraz tuz ve karabiber, spatulayla birkaç kez karıştırdıktan sonra ocağın altını kısarak karşımdaki masaya oturdu.

O bir Virginia Slim çıkarıp yakarken ve uzun bir nefes çekerken ben sabırsızlıkla bekledim.

"Karavanın önünde tanımadığım bir araba gördüm ve şüphelendim. Kapıya doğru yürüdüm ve içeri daldım. Ne bulduğumu biliyor musun?" Sigarasını havada salladı, koyu renk gözleri hatırladığı öfkeyle parlıyordu. "Bebeğimiz yan odada uyurken o sarışın bir fahişeye benim yatağımdaydı."

Annemden kalma kötü bir alışkanlıkla tırnağımı kemirerek yaklaştım. "Ne oldu?"

"Olanlar beni çıldırttı. Bir çığlık koptu ve bebek uyanıp ağlamaya başladı. O kadın ayağa fırladı, kıyafetlerini aldı ve çırılçıplak karavandan dışarı koştu. Ama benim gözüm sadece koca dediğim o götü görüyordu." Sigarasının ucunu üçüncü sınıfta onun için yaptığım küçük, şekilsiz kil kül tablasına vurdu.

"Çok çalıştığım için ne kadar yalnız olduğundan yakınmaya başladı. Biraz delirdim diyebilirim." Başını kahvaltımızın içinde cızırdadığı tavaya doğru eğdi. "O tavayı aldım ve salladım." Ağzının bir köşesi sırtarak eğildi. "Sanırım kafası araya girdi."

"Mutfakta bir ağaç gibi düştü. Bebeği kucağıma aldım, yan odaya gittim ve ambulans çağırdım. Herkese bunun bir kaza olduğunu söyledi çünkü karısının onu bayılttığını kabul etmek istemiyordu."

"Vay canına," diye nefes aldım, ona biraz daha fazla hayranlık duyuyordum.

"O hastanedeyken kilitleri değiştirdim ve onun işe yaramaz kıcını boşayacak kadar para biriktirdim." Sigarasını söndürdü ve kasıla kasıla sobaya doğru yürüdü. Mimi her yerde -bakkalda, doktor muayenehanesinde, cenazelerde- sanki hayat uzun bir podyummuş gibi kasıla kasıla yürürdü.

Haşhaş bitince ocaktan aldı ve ocağı kapattı. Yüzünü bana döndü ve kalçasını tezgâha yasladı. "Bu benim anlarımdan biriydi, tatlım."

"Senin anlarından biri mi?"

Başını salladı, siyah saçlarından oluşan kaskı sallanıyordu. "Hayatta bazı anlar vardır; bazen büyük, bazen küçük. Bazıları mutludur, evleneceğin adamla tanışmak ya da bir bebek sahibi olmak gibi. Ama bazen de çirkindirler. Bizi biz yapan o anlardır. Karavanın kapısını açtığım gün mü? İşte o anlardan biriydi. Beni değiştirdi."

Mimi mavi beyaz tabaklarından ikisini çıkarıp tezgâha koyduktan sonra üzerlerine haşhaş doldururken bunu düşündüm.

"Seni nasıl değiştirdi?" Yemeği masaya getirdiğinde sordum. "Sonunda hayatımın kontrolünü elime aldım, o adamı üzerimden attım ve bir daha asla

arkasına baktı. Göreceksiniz. Kimse o anlardan kaçamaz. Bir gün, hiç beklemediğiniz bir anda, sizi vuracak. Başta fark etmeyebilirsiniz ama sizi değiştirecek. Şimdi, yiyin bakalım. *"The Price is Right"* başlamak üzere."

O konuşmadan bu yana geçen on dört yıl boyunca beni değiştirecek o anı bekledim; her doğum günümde, kalbimi yerinden yakışıklı bir adamla ilk tanıştığım, üniversiteden mezun olduğumda nefesimi tuttum ama o an hiç gelmedi. Yirmi yedi kadar geldim, hayatımın aynı öngörülebilir yolu takip ediyor gibi görünmesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

Sonra bir gün, en olmayacak yerde, olan oldu. Ve hiç hoş değildi.

İKİ

*"Hayat sana limon verdiğinde,
onları geri ver ve üzüm iste. Üzümlle
şarap yapabilirsiniz."*

-MIMI

Nefret Ettiğim Yerler listemde dişçi muayenehanesi kesinlikle ikinci sıradaydı. Annemle alışveriş yapmaktan biraz daha kötüydü ama aynı zamanda aile dostumuz olan jinekologumu ziyaret etmek kadar kötü değildi. Ailem onu barbekü için çağırmıştı ve ben gözlerinin nerede olduğunu hatırlamadan Dr. Sullivan'ın gözlerinin içine bakamıyordum. Elbette doktorunu kolayca değiştirebilecek yetişkin bir kadındım ama o zaman annem öğrenirdi, açıklama yapmak zorunda kalırdım ve savaş başlamadan kaybedilirdi.

Yılbaşı gecesi sabahın geç saatleriydi ve ben pembe bir dişçi koltuğuna oturmuş, mümkün olan son saate kadar ertelediğim dolguyu yaptırmayı bekliyordum.

"Ağzın nasıl? Uyuşuk mu?" Dr. Kelly yüzünün yarısını kaplayan mavi bir maskeyle bana baktı. Onu mavi gözlerinin üzerinde dengelenmiş, şiddetle ehlileştirilmiş iki kara kaşından daha fazla gördüğümü hatırlamıyordum.

Başımı salladım ve telefonumu kalçamın altına kaydurdım.

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Beş dakika daha bekleyip başlayacağız. Annen nasıl?"

Evet, Dr. Kelly annemin de dişçisiydi.

"Annemi bilirsin, sürekli meşguldür." Ayrıca kızlarının hayatlarına da sıkı sıkıya bağlıydı. Yaygın kökleri olan bir ağaç gibi değil.

Beslenen; daha çok boğan ve öldürölmesi imkânsız sarmaşıklara benziyordu.

"Peki ya şu kız ? Onu geçen hafta sabah programında gördüm."

Gözleri hülyalı, hüznölü bir bakışa büründü. "Ne kadar güzel dişleri var. Eminim her gün diş ipi kullanıyordur. Dişçisi onunla gurur duyuyor olmalı."

"Çok güzel dişler."

Gözleri kısıldı. "Diş ipi kullanmak çürükleri önler. Biraz daha fazla yapsaydınız bugün burada olmazdınız."

Yanaklarım alev alev yandı. "Haklısın. Bazen uyuyakalıyorum ya da unutuyorum. Bir keresinde bütün diş ipi paketini tuvalete düşürdüm ve-"

"Bugün nasılsınız Bayan Mayfield?" Hijyenist Callie dişçinin karşısındaki tabureye oturdu ve gülümsedi. "Yeni sigorta yılından önce son bir şeyi daha hallediyorsunuz, ha?"

"Evet, aslında ben-"

Dr. Kelly sözümü kesti. "Radyonun sesini aç. Bu benim en sevdiğim bölüm."

Callie eğildi ve tezgahın üzerindeki radyoyla oynadı. Bir saniye sonra odayı bir ses doldurdu.

"Millet, dinleyin! Bugün Cuma Ağlama Günü için Houston'ın en popüler yerel grubu olan AC/DC cover grubu AB/CD'ye iki set bilet hediye ediyoruz."

"Kardeşim, bunlar harika," dedi başka bir ses, sesi sörfçü bir adamın Teksas versiyonuna benziyordu. "Şöyle olacak. Arıyorsun ve eğer seni seçersek, sevgilinden tam burada radyoda ayrılıyorsun. Tek yapmanız gereken bu ve biletler sizin. Telefon hatları şu anda açık." Radyo 80'lerden bir saç grubunun güçlü bir baladına geçti.

Dr. Kelly ellerini birbirine sürttü. "Bunlar her zaman çok komiktir."

Ağzımın uyuşmayan kısmıyla gülümsedim. Birinden ayrılmak için korkunç bir yol gibi görünüyordu. Eğer erkek arkadaşım Brent'ten ayrılacak olsaydım, ona nazikçe yazılmış bir mektup yazardım ya da bir kahve içerken buluşur ve sorunlarımızı mantıklı yetişkinler gibi tartışırdık. Belki de ayrılma önerisi için açık ve mantıklı nedenler içeren bir e-posta.

Bunu pek düşünmemiştim.

Brent harika bir adamdı; zeki, azimli, hafifçe babacan bir şekilde yakışıklı ve tam da annemin evlenmemi istediğı kişiydi. Bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi. Her gün. Mesajla. Yüz yüze. Arada bir e-posta. Eğer bir reklam panosunu ele geçirebilirse.

"Hadi şu partiyi başlatalım." Dr. Kelly eldivenlerini giydi, dev plastik koruyucu gözlüklerini taktı ve alet tepsisini karıştırdı. Tüm bunları gereğinden fazla bir neşeyle yapıyordu.

Sandalyeye yaslandığımdaya alnımda boncuk boncuk terler oluştu. Dr. Kelly, polis sorgusu seviyesindeki parlaklığıyla ışığı gözlerimde parlayana kadar ayarladı. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdığımda, odanın tavanına asılmış ve biz tutsakları eğlendirmeyi amaçlayan posterleri seçebiliyordum. Her birinde bir hayvan -yükselen bir kartal, kükreyen bir aslan, bir zürafa... zürafa- ve biraz ezik de olsa ilham verici bir alıntı yer alıyordu.

Bir tanesinin üzerinde durakladım, kafasında tüyleri diken diken olmuş bir kuş ve şişkin, vahşi gözler, sanki kuş ebeveynlerini uzlaşmacı bir pozisyonda yakalamış ve bunu görmezden gelemiyormuş gibi. Altındaki alıntı şöyleydi: *HER ZAMAN KENDİN OL. BUNU YAPABİLECEK TEK Kİşİ SENSİN.*

Dediğim gibi, ezik.

"Ağzımı iyice aç," dedi Dr. Kelly. Ağzımı açmak için ağzıma bir mekanizma yerleştirdi. Bir an sonra diş oluşan bir bulut matkabın vızıltısına eşlik etti, ses sinirlerimi tırmalıyordu. Kendime bunun yakında biteceğini hatırlattım. Eğer aylık anne/kız brunch'larına dayanabiliyorsam, her şeye dayanabilirdim.

Radyodaki şarkı sona erdi ve sesi derin ve dramatik olan spiker geri döndü. "Bayanlar ve baylar, erkekler ve kızlar, ilk yarışmacımız karşınızda. Bize adınızı, nereli olduğunuzu ve bugün kimden ayrılacağınızı söyleyin."

"Ben Houston'dan Sheila ve erkek arkadaşım Todd'dan ayrılmak istiyorum."

"Todd bunu hak edecek ne yaptı?"

Sheila homurdandı. "Ne yapmadı ki? Tembelin teki, bana hiç ilgi göstermiyor. Noel için bana elektrikli süpürge aldı. Bunu kim yapar ki?"

Callie gözlerini devirdi. "Eğer bunu yapsaydı erkek arkadaşımı kesinlikle öldürürdüm." Vınlama sesi kesildi. Dr. Kelly matkabı alt dudağımın üzerinde dengeledi.

"Bir yıl Noel'de tost makinesi almıştım. Korkunç değıl mi?"

"Aaat ih errble." Matkaba odaklanırken gözlerim şaşı oldu. O şey kayarsa ne olacaktı?

"Konuşma canım."

Başımı sallayarak parmaklarım ağzım gibi uyuşana kadar ellerimi kucağımda döndürdüm.

"O adamdan boşanmamın bir nedeni var." Vınlama yeniden başladı. "İlk yıldönümümüzü unuttu. Tamamen unuttu. Tek bir kelime bile etmedi." Gözlerine baktı. "İlk ipucum bu olmalıydı, sence de öyle değil mi?"

"Aaa cooos."

Dr. Kelly'nin gözleri kısıldı. "Konuşmak yok."

Ellerimden biri hayal kırıklığıyla yumruk oldu ama sesimi çıkarmadım.

Telsizden bir ses girdi. "Tamam, Sheila, beklemede kal. Arıyoruz.

Todd şimdi."

Uykulu, çakıl yüklü bir ses cevap vermeden önce telefon üç kez çaldı.

"Kimsiniz?"

"Todd, ben Sheila."

Todd, Sheila'nın kim olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bir duraklama oldu. "Öyle mi?"

"İşte geliyor." Dr. Kelly'nin elleri durakladı. "Biraz daha aç."

"Senden ayrılıyorum. Bana hiç ilgi göstermiyorsun ve ben daha iyisini yapabileceğimi düşünüyorum," dedi Sheila.

Radyo sunucuları keyifle homurdandılar ve Todd'un cevabını beklerken sessizlik hüküm sürdü.

"Pekala."

Sheila'nın nefesi kesildi. "Bu mı?"

"Evet. Bu kadar. Şimdi yatmaya gidiyorum." Bir klik sesi duyuldu ve radyoda kahkahalar patladı.

Sheila burnunu çekti. "Fikrimi değiştirmeye bile çalışmadı."

"Telefon hatlarımız hâlâ açık. Sevgilisinden ayrılmak isteyen şanslı bir erkek ya da kız için bir çift biletimiz daha var. Gitmeyin, bundan sonra geri geleceğiz."

Dr. Kelly kıkırdarak matkabı çıkardı ve sivri uçlu gümüş bir alet aldı. "Hepsini aldığımıza emin olalım."

O dürttüğçe ben de irkildim.

Callie omzumu okşadı. "İyi misin?" "Uh aum finn."

"Konuşmamaya çalışın lütfen." Dr. Kelly bana ters ters baktı. "Matkapla biraz daha sonra dolguyu yerleştireceğiz ve her şey hazır olacak."

Gözlerim sıkıca kapandı ve matkabın mine üzerindeki vızıltısına eşlik eden garip, keskin kokuyu görmezden gelmeye çalıştım. Günde beş kez diş ipi kullanmak zorunda kalsam ve bir daha asla jelibon yemesem bile bir daha asla çürüğüm olmayacağına yemin ettim.

"Ve Cuma Ağlama Günü'ne geri dönüyoruz. Bir telefon görüşmesi için daha vaktimiz var ve hatta biri var. Bize isminizi söyleyebilir misiniz?"

"Brent."

Gözlerim birden açıldı.

Dr. Kelly matkabı bıraktı ve dişimi dürttü. "Bu işe yaradı." "Günaydın, Brent. Bugün kimin kalbini kırdığını söyle bize?"

Callie dolgu malzemesini tek kelime etmeden Dr. Kelly'ye uzattı, ikisi de radyoda yaşanan dramı dinliyordu.

Adam öksürdü. "Kız arkadaşımdan ayrılıyorum."

O ses. Eminim Brent adında, sesi böyle çıkan ve konuşmadan önce o aptal öksürüğü çıkaran başka adamlar da vardı.

"Doğru yere geldiniz. Peki, nedir?"

Öksür, öksür. "Neredeyse bir yıldır birlikteyiz ve sanırım yakında evlenme teklif etmemi bekliyor ama ben bunu yapamam. O iyi bir kız ama belki de daha sıkıcı biriyle birlikte olmaya ihtiyacı vardır. Onun gibi. Maceracı değil. Benimle tartışmaz. Her zaman herkesi mutlu etmek için endişeleniyor ve-"

Callie bilgece bir baş hareketiyle, "İnsanları memnun eden biri," dedi.

"-Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi hayal bile edemiyorum."

Midemin alt kısmı düştü çünkü bu sesi tanıyordum. Çizburgerine ekstra soğan istediğini duymuştum. Sahibinin midesi ekşidiğinde ve o ekstra soğanlar yüzünden antiaside ihtiyaç duyduğunda gece yarısı adımı söylediğini duymuştum. Bu *onun* sesiydi. Brent. *Benim Brent'im.*

Dr. Kelly dolguyu dişime yerleştirdi, keskin bir aletle ve biraz fazla hevesle sıkıştırdı. "Pisliğin tekine benziyor," diye mırıldandı.

O pislik benim hakkımda böyle şeyler söylüyordu.

Brent devam etti. "Onunla bir gün daha kalırsam sıkıntıdan öleceğim. Ve bugün yeni yıl. Değişim için iyi bir zaman."

Kalbim göğsümden fırlayacak, odanın öbür ucuna koşacak, radyoyu kapacak ve pencereden dışarı fırlatacak gibi oldu.

"Onu hemen telefona bağlayalım." Telefonun çalma sesinden önce bir duraklama oldu. Kalçamın altında telefonum titredi. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti.

Dr. Kelly ellerini ağzımdan çekerken kaşları çatıldı, ağız pervanesini dikkatlice çıkardı ve taburesine geri oturdu. "İyi misin?"

Artık konuşabiliyordum ama konuşmak istemiyordum. Neden dolgular genel anestezi altında yapılmıyordu, böylece konuşamıyor, hiçbir şey duyamıyor ya da hissedemiyordum?

Radyodan yine zil sesi geldi ve telefonum yine uyluğumun altında titreşti.

Callie, "Umarım cevap verir ve onu azarlar," dedi.

Yüzük. Titreşim. Tanrı aşkına, telesekreter daha önce kaç kez Yukarı mı?

Bir klik sesi duyuldu ve sesim bir trompet gibi patladı.

Ne kadar zavallı olduğumu. Bundan sonra çok fazla dondurma yiyecektim. Bir daha asla çürük aldırmama planımın canı cehenneme. "Perci'nin telefonuna ulaştınız. Üzgünüm, şu an evde değilim. Mesaj bırakın, size döneceğim."

Öksür, öksür.

"Merhaba, ben Brent. Bak, sen iyi bir kızsın ve eminim bir gün birini gerçekten mutlu edeceksin, ama artık birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum. Eğer bir sorun olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Dr. Kelly homurdandı. "Tam bir ahmak. Zavallı kız." Elini omzuma koydu ve nefesim kesildi, adımı hatırlamasını, o zavallı kızın *ben olduğumu* fark etmesini bekledim. "İşin bitti. Birkaç ay sonra temizlik için görüşürüz."

Callie aletlerin bulunduğu tepsiyi taşıdı ve sandalyeyi kaldırdı. Ağzımı açıp kapatarak uyuşukluktan kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Garip bir şekilde, bu his ağzımdan boğazıma, oradan da göğsüme geçmiş gibiydi.

Sandalyeden fırladım ve çantamı kaptığım gibi küçük açık muayene odasından çıktım, telefon elimdeydi. Savaş tepkilerim gelişmemiş olabilirdi ama kaçış tepkilerim son derece ayarlanmıştı. Şu anda beni dişçinin muayenehanesinden,

Houston şehrinden ve bu hastaneden defolup gitmeye çağırıyordu. Teksas eyaleti ve muhtemelen ülke.

Dr. Kelly ayağa kalktı ve eldivenlerini çıkardı. "Annene selamımı söyle."

Cevap vermedim çünkü o sırada telefonum tekrar titredi - bu sefer sesli mesaj bildirimiyle.

ÜÇ

*"Bir gün daha büyük bir insan olman gerekecek.
Kendinizi hazırlamak için şimdi yiyebildiğiniz kadar pasta yiyin."*

-MIMI

Üniversiteden mezun olduğumdan beri, Houston'ın yeniden canlanmakta olan bir köşesi olan Brewer Street mahallesinde bir apartman dairesinde yaşıyordum. The Lofts eski, dönüştürülmüş bir kurabiye fabrikasıydı ve yalan söylemeyeceğim, bu da müthişlik faktörünü artırıyordu. Bazen, koridorlarda uzun zaman önce pişirilmiş kurabiyelerin kokusunun kaldığına yemin edebilirim.

Lobideki kutumdan postalarımı aldım ve çantama doldurdum. Asansörü atlayarak, üzüntülü ve kalbi kırık uzun bir hafta sonuna hazırlanmak için eve dönerken marketten aldığım şeyleri boşaltmak üzere merdivenlerden yukarı . Yağ, şeker ve çikolata besin gruplarının hepsi güzelce temsil ediliyordu.

Bir de marul ve biraz havuç. Çoğunlukla kasiyerin yetişkin olduğumu bilmesini istediğim için.

Çantam ve anahtarlarımla birlikte hokkabazlık yaparken çantalar bileğimi ısırdı. Onları yeniden ayarlamak için sahanlıkta durakladım, Brent'in daha önceki sesi kafamda tekrarlanırken iç çekerek duvara yaslandım. *Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi hayal bile edemiyorum.*

Geçen hafta bana güzel pembe güller göndermiş ve üzerinde *"Sadece çünkü"* yazan bir not bırakmıştı. *Sevgiler, Brent.* Elbette, güller en sevmediğim çiçektir, ama not? *Aşk*, yazıyordu. *Aşk*. Günlerce bu kelimeye takılıp kalmıştım. Bana hiç söylememişti. Ve kesinlikle bunu ona hiç söylememiştim. Bu bir dava değildi.

İlk görüşte aşk, ki böyle bir şey olduğundan bile emin değildim. Brent'le olan ilişkim, kolaylık ve annemin dürtmesi üzerine kuruluydu. Ve karşılıklı saygıya dayandığını *sanıyordum*.

Çantamın derinliklerinden telefonum çaldı. Annem olduğunu anlamak için kontrol etmeme gerek yoktu. Çıkardığım ses gülmekle hıçkırmak arasında bir yerdeydi - bunun için bir kelime olmalı. Annem Brent'in güneşi ve ayı astığını ve dünyanın dönmesini sağladığını düşünüyordu. Beni terk ettiğini öğrendiğinde onu tutmasını ve beni mirasından mahrum etmesini beklerdim.

"Aradığım kişi o," demişti bana birden fazla kez. "Daha iyisini bulabileceğini sanmıyorum."

Brent, gittikçe genişleyen kelinesi gizlemek için özenle şekillendirdiği saçlarıyla. Brent, konuşmadan önce varlığını duyurmak istercesine çıkardığı o küçük öksürüğüyle. Brent, korkunç kravatları ve çikolatadan hiç hoşlanmamasıyla. (Geriye dönüp baktığımda, bu bir ipucu olmalıydı.)

Ama aynı zamanda tatlı da olabiliyordu ve ben de er ya da geç evliliğe doğru ilerleyeceğimizi düşünüyordum. Ya annem haklıysa ve Brent benim evlilik ve kendi ailemi kurmak için tek şansım mı?

Ve beni konser biletleriyle takas etmişti.

Dudağımı ısırdım; ağlamayacaktım. At kuyruğumdan koyu bir saç teli kurtuldu ve gözlerimin önünde dalgalandı. Onu kenara ittim ve sızlayan burnumu ovuşturdum.

Burnumu çekerek çantalarımı yere bıraktım ve çantamdan telefonumu çıkardım. Çalması durduktan sonra aileme bir grup mesajı attım ve (hayali) mide sorunlarım yüzünden her yıl gecesini gittiğimiz Loveland Otel'deki partiye gidemeyeceğimi söyledim. Sonra en iyi arkadaşım Mathias'a bir yaşam kanıtı mesajı attım ve kimse cevap veremedi telefonumu kapattım.

Yukarıdan bir kapı çarptı ve bir adam belirdi; deri ceket ve koyu renk saçlarıyla koşar adım merdivenlerden inip yanımdan geçti. Bir görüntüden çok bir izlenim gibiydi, acelesi yüzünden bulanıklaşmıştı. Daha önce gördüğüm biri değildi ama burası büyük bir kompleksti; herkesi tanı mıyordum. Yine de yanımdan birkaç adım geçtikten sonra durakladı ve bana doğru döndü.

"Hey," dedi. "İyi misin?"

Sorduğu için garip bir şekilde duygulanarak doğruldum. "Oh, um, ben iyiyim."

Başını yana eğdi. Merdivenlerden aşağı inmeden önce yarım saniye ve bir elini havaya kaldırarak salladı.

Bir dakika sonra karanlık küçük daireme girdiğimde, her şeyi mutfak tezgahının üzerine bıraktım ve ışıkları açtım. Benimle ilgili pek çok sıkıcı şey vardı ama dairem bunlardan biri değildi.

Küçük yemek alanında dört uyumsuz sandalyenin çevrelediği kare şeklinde krom ve turkuaz bir masa vardı. Kalın, tuhaf baskılar ve küçük, çerçeveli fotoğraflar - Mayfield aile fotoğrafı, Mimi ve benim, kız kardeşim ve benim birkaç fotoğrafımız - uzun, açık tuğla duvar boyunca yerleştirdiğim rafta duruyordu. Orada burada birkaç mum, taze çiçekler için bir ya da iki vazo, şezlongun üzerine atılmış leopar desenli polar battaniye (Mimi'nin hediyesi), asılı ahşap dolapta sergilenen kaşık koleksiyonum.

Parlak, cesur, çizgili, kareli, çiçekli ya da tuhaf bir şeyse, burada olmasını istiyordum. Ama tüm bunları birilerini etkilemek için toplamamıştım. Bir sığınak istemiştım ve küçük dairemin olmaktan korktuğum her şey olduğu gözümünden kaçmamıştı.

Sal, betta balığım, oturma odasında sehpa görevi gören devasa, devrilmiş bir saksının üzerine tündüğü yerden huzur içinde bana bakıyordu. Onu selamlamak için aceleyle yanına gittim.

"Korkunç bir gün geçirdim." Bir kutu balık yemi aldım ve kasesine biraz serptim. "Yani, *gerçekten* kötü. Brent'in büyük bir hayranı olmadığını biliyorum." Brent, dizüstü bilgisayarını oturma odasına kurabilmek için Sal'in kâsesini sürekli başka bir masaya ya da mutfığa taşıyordu. "Ama birinin olması güzeldi."

İkinci el bir dükkândan bir şarkı karşılığında aldığım kalın kırmızı kanepeye uzandım. Günün olaylarından bitkin düşmüş bir halde, sessizliğin hırpalanmış kalbimi yatıştırmasına izin verdim. Sal'ın kuyruğu kırmızılar, maviler ve morlarla dalgalanarak çanağın kenarına sürüklendi ve yuvarlak, siyah, sempatik bir gözle dışarı baktı.

Bir parmağımı bardağa bastırdım. "Sağ ol dostum. Arkamı kollayacağına her zaman güvenebilirim."

Sal gülümsedi, ya da ben bunun bir gülümseme olduğunu düşünmek istiyordum. Sal ve ben yakındık ve beni diğerlerinin anlamadığı bir şekilde anlıyor gibiydi. Örneğin, bana asla ne yapacağımı söylemez ya da beni yargılamazdı. Ya da yargıladıysa bile bunu kendine saklardı.

Bolca elastik ve streç malzeme içeren daha rahat kıyafetlerimi giydikten sonra, oturma odasındaki veranda penceresine en yakın olan çiçeklerle kaplı papasan sandalyeye kıvrıldım. Güneşli günlerde ışık cam kapıdan içeri süzülür ve mükemmel bir okuma noktası oluştururdu. Bugün güneşli değildi. Bugün hava gri ve kötüydü.

Brent'in kalbi gibi.

On dakika sonra, hayatımın nasıl bir felaket olduğunu derinlemesine incelediğim sırada, Mathias elinde kırmızı şarap, meyve ve küçük bir dart tahtası hediyeleriyle habersizce çıkageldi.

"Dart tahtası mı?"

"Dur bakalım." Cebinden Brent'in kafasının kabaca kesilmiş bir resmini çıkardı ve tahtaya yapıştırdı. "Facebook'tan çıktı aldım."

"Peki ya şeytan boynuzları ve keçi sakalı?"

Mathias sırtıttı. "Onları ben ekledim. Ona yakıştığını düşünüyorum. Beğendin mi?" "Kesinlikle."

İşte bu yüzden Mathias benim en iyi arkadaşımdı. Hiç istemediğim ama onsuz da yaşayamadığım kardeşim gibiydi. Birkaç yıl önce Phee'nin Teksas Güzeli unvanını kazanma şansı varken tanışmıştık. Annemiz Mathias'ın annesini koç olarak işe almıştı, o da gücünü genç ve umut dolu kadınları tüm potansiyellerine ulaştırmak için kullanıyordu. Bayan Jorgenson 1978 Teksas Güzeli, annesi ise 1953 Teksas Güzeli olmuştu. Onların izinden gidemeyen Mathias yine de aile işine sürüklenmişti.

Çoğunlukla bir fotoğrafçı olarak meşguldü, ancak aynı zamanda sosyal becerilere de yardımcı oldu - topluluk önünde konuşma, sosyal medya ve pazarlama - ve fotoğraf seansları ve bazen hasar kontrolü için müşterilerle buluşmak üzere çok seyahat etti. Ancak çift taraflı bant ve Preparation H konusundaki bilgisi çok iyiydi ve gerektiğinde bir gardırop arızasını veya saç krizini çözmek için devreye girebilirdi. Dahası, moral konuşmalarından oluşan cephaneliği efsaneviydi. Güzellik kraliçeleriyle yaşadığı aşklar da öyle.

Ama yine de her zaman özellikle bir güzellik kraliçesine özlem duyuyordu. Yani, kız kardeşim.

Mathias hepsini tezgâhın üzerine bıraktı, ellerini omuzlarıma koydu ve sabit mavi bakışlarını bana yöneltti. "Brent pislüğün teki. Bunu unutma."

"Yani, belki-"

"Hayır. O bir pislik. Buradaki sorun sen değilsin. Sorun o." Beni sıkıca kucakladı ve çenesini başımın üstüne koydu. Ona karşı eridim, başka hiçbir şey olmasa bile her zaman ona sahip olduğumu bilmenin tadını çıkardım. Ayrıca çok güzel kokuyordu. Mathias dış görünüşüne özen gösterirdi. Kıyafetleri - bugün dar bir kot pantolon ve bembeyaz bir tişört - gündelik diye bağırabilirdi ama her zaman etkilemek için hesaplanmışlardı. "Tanrım, çok kısasın."

Homurdanarak geri çekildim. "Teşekkürler."

"Ben de bunun için buradayım, sana dikey eksikliklerini hatırlatmak için." "Yani, arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

"Dediğim gibi, ben bunun için buradayım." Sangria yapmak için gerekenleri almak üzere dolapları açmaya başladı. "Şimdi biraz içmemiz gerekiyor."

Bir buçuk saat sonra kapı çaldığında, Mathias ve ben keyifli bir şekilde kafayı bulmuştuk ve sabah pişman olma yolundaydık.

Gözetleme deliğinden baktım. Kız kardeşim dantelli, üç çeyrek kollu, leylak rengi uzun bir elbise giymişti. Parlak sarı saçları sofistike bir topuz şeklinde toplanmıştı; zarafetin bir resmiydi.

Kapıyı açtım. "Hey, burada ne yapıyorsun?"

Phee yanımdan geçip gitti. "Şaka mı yapıyorsun? Brent'in yaptığı o aptal radyo numarasından sonra seni on dört kez aradım."

Kalçasını tezgâha dayadı ve parlak mavi gözlerini tüm gücüyle bana çevirdi. İnsanlar her zaman kız kardeşimin yarışma kızı olduğu için peynir parçasından biraz daha zeki olduğunu düşünmek gibi aptalca şeyler yaparlardı. Ama çok yanılıyorlardı.

"İyi misin?" Omzumu nazikçe sıktı.

"Bu... iyi," dedim ve üzerime geçirdiğim tişörtü çekiştirdim. Önünde şimdiden bir çikolata lekesi vardı ve gece daha yeni başlamıştı.

"Kesinlikle iyi *değil*."

Mathias mutfağa girdi. Aramıza uzanarak tezgâhtan fincanını aldı. "Güzel kıyafet, Phee. Yaşlılar merkezindeki dansa falan mı gidiyorsun?"

Kız kardeşim yirmi dört yaşında bir kadın değil de altmış beş yaşında bir büyükanne olsaydı bu kıyafetin daha uygun olacağını kabul etmek zorundaydım. Ama geçen yıl Phee çok değişmişti. Çoğunlukla yeni erkek *arkadaşıyla* ilgiliydi - KKRE'de haber sunucusu ve her yerde pislik olan Joel Allen. Phee de orada hafta içi sabah haberlerinde trafik muhabiri olarak çalışıyordu. Her gün sabahın üçünde kalkıyor, istasyona gidiyor ve beş saatini inanılmaz dar elbiseler giyerek, bir sokak haritasındaki dalgalı çizgileri işaret ederek ve yarışmayı kazanan gülümsemesini göstererek geçiriyordu. Süslü püslü gazetecilik diploması iş başında.

Phee işinden hiç şikayet etmezdi ama bazen birazcık da olsa nefret ettiğini düşünürdüm. Phee'ye bunu söylemek zordu. Gülümsemeyi ve rol yapmayı çok erken öğrenmişti.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bu elbiseyi Joel seçti."

"Oh, doğru, Joel. Söylesene, şu düşündüğü popo implantlarını yaptırdı mı?"

"Kapa çeneni, Mathias."

Sırıttı. "Ah, yavru kedinin pençeleri var."

"Her neyse. Yeni yıl arifesindeyiz. Randevusu olanlarımız..." Nefesimi içime çektim. Phee irkildi ve bana döndü. "Oh, Tanrım. Özür dilerim, öyle demek istemedim. Yılbaşı partisine gidiyorum demek istemişim."

Mathias gözlüklerini düzeltirken sırtarak, "İyi kurtarış," dedi. Koyu renk çerçeveler ona hovarda bir profesör havası veriyordu, muhtemelen yapmak istediği de .

Phee yemi yutmayı reddederek gözlerini benden ayırmadı. "Joel'le orada buluşacağım. Sadece seni kontrol etmek istedim. Endişelendim."

Joel, Mathias arkasından mırıldandı ve öğürüyormuş gibi yaptı. "Endişelenecek bir şey yok, o emin ellerde," dedi.

Tezgâhın üzerine çeşitli atıştırmalıkları ve alkollü içecekleri işaret etti. "Bunu görebiliyorum."

Mathias ve Phee arasındaki garip gerilim her zaman bu şekilde olmamıştı. İlk tanıştıklarında Mathias üniversiteden yeni mezun olmuştu ve henüz rölfe ve manscaping'in zevklerini keşfetmemişti ama Phee'yi keşfetmişti. Mathias'a göre bu duygu karşılıklıydı. Sonra Phee hiçbir açıklama yapmadan onu terk etmiş. Bazen, o zamandan beri yaptığı tüm süslenmelerin tek amacının kız kardeşimin dikkatini çekmek olduğunu düşünüyordum. Eğer durum buysa, şimdiye kadar işe yaramamıştı.

Phee, "Gitmem gerekiyor," dedi.

Mathias omuz silkti ve kirli sarı saçlarını karıştırdı. "Gençler ligindeki bayanları bekletmek istemezsin, değil mi?"

Phee gözlerini devirdi ama onu tanımayı reddetti. "İyi olmana ve yalnız olmamana sevindim. Konuşmak ya da herhangi bir şey yapmak istersen..."

Sesi kesildi ve bana attığı bakış neredeyse umut doluydu. Phee ile ilişkim karmaşıktı. Benden üç yaş küçük olmasına rağmen herkes gibi ben de ona aşık olmuşum. Çocukken onu kendime mal etmiş ve her yere taşımıştım. Bana o kocaman mavi gözleriyle bakardı ve ben de onu mutlu etmek için her şeyi yapmaya yemin ederdim. Onun koruyucusu, şampiyonuydum ama hiç kardeş olduğumuzdan emin değildim. "Birbirimizin saçını örerken birbirimize her şeyi anlatırız" türünden kız kardeşler değil. Ama

Büyüdükçe bana daha az ihtiyaç duymaya başladı, ta ki beni her alanda aştığını söyleyene kadar.

Bir kızın örnek alamayacağı bir abla ne işe ?

"Teşekkürler," diye fısıldadım, gözlerimin arkasındaki yaşların diken diken olduğunu hissederek. "Bekle. Annem biliyor mu?" diye sordu.

Başımı , içime bir korku çöktü. "Bilmiyorum. Aradı ama cevap vermedim."

"Bu gece onu yoklayacağım ve sana haber vereceğim." Phee başını asil bir edayla eğerek kapıya doğru yöneldi. "Yarın öğle yemeğinde görüşürüz, tamam mı?"

Başımı salladım.

Mathias'a sert bir bakış fırlatmak için döndü. "Ve sen de, sanırım." "Hayır. Planlarım var." Kaşlarını oynattı, belki biz diye.

ne tür planlar olduğunu anlamak.

Phee gözlerini devirdi.

"Joel ve ailesiyle iyi eğlenceler." Mathias kırptı ve koridora sıkışmış banyoya yöneldi.

Phee'nin gözleri onu takip etti, yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "İyi olduğuna emin misin? Kalabilirim," dedi. "Joel anlayacaktır."

Hayır, anlamazdı, annemiz de anlamazdı. Bu parti annemin güzel ve başarılı kızını göstermek için her yıl verdiği bir şanstı. Ve benim için. "Ben iyiyim. İyi eğlenceler."

Kapıda hızla döndü ve beni kucakladı. "Seni seviyorum, Perci."

Ona tekrar sarıldım, gözyaşlarım tekrar kabardı, ama düşmeden önce onları geri kırptım.

DÖRT

"İyi bir arkadaş cesedi gömmene yardım eder.

Harika bir arkadaş, ne kadar fare ihtiyacınız olacağını bilir."

-MIMI

"Jalapeño poppers'ı uzat." Mathias omzuyla beni dürttü. İnleyerek öne doğru eğildim ve tabağı kucağıma çektim. Bir tane aldı ve ağzına attı, şişeden aldığı şarapla yıkadı.

"Acıya jalapeño poppers'tan daha iyi giden bir şey yoktur." Mathias ağzına ikinci bir tane tıktı ve etrafında konuştu. "Ruhu rahatlatır."

Koltuğuma yayılmış televizyon izliyorduk ve saat gece yarısına doğru ilerliyordu. "Yılbaşı gecesini gülümsemek ve eğleniyormuş gibi yapmak zorunda olduğum aptal bir partide geçirmekten çok daha iyi bir yol bu," dedim.

Hıçkırdım ve aklıma dolabımda asılı duran kap kollu siyah elbise ve ona uygun kadife ceket geldi. Annem onu seçmiş ve partide giyeceğime dair söz vermem için beni zorlamıştı. O elbiseden nefret ederdim. Ama yine de onunla gelecektim. Kızlık görevimin bir parçası olarak her yıl yaptığım gibi.

"Ama *büyük* Joel Allen'in varlığının tadını çıkarma şansımızı kaçırıyoruz." Mathias homurdandı. "Phee için o elbiseyi o mu seçti? Çok iğrençti. O şeyi hemen üzerinden kapmak istedim."

Bir yudum şarapta boğuldum. "Eminim öyledir."

Kaşlarını çattı, koyu sarı kaşları bir V harfi oluşturdu. "Kastettiğim bu değildi."

"Uh-huh. Kendine bunu söyleyip duruyorsun." Sırıttım. "Keşke siz ikiniz öpüşseniz ve bu işi bitirseniz."

Bir iniltiyle başını kanepenin arkasına bıraktı. "Bunu yaptığuma inanamıyorum."

"Yeni yılı ezik arkadaşınla mı geçiriyorsun?"

"Sen total değilsin." Bana bakmak için boynunu bükte. "Sana bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum. Ve yarın bunun için alkolü suçlayacağım. İki yıl önce babanın kanser korkusu yaşadığı zamanı hatırlıyor musun?"

İki yıl önce babam biyopsi için gitmiş ve sonuçlar yetersiz çıkmıştı. Bu yüzden daha fazla test için tekrar gitmesi gerekmişti. Hepimiz diken üstünde sonuçları bekliyorduk.

"Phee bir gece evime geldi. Çok ağlıyordu ve çok, ne bileyim, toparlanmamış görünüyordu." Bakışları odaksızlaştı. "Saçları bile yapılmamıştı. Düzleştirilmediği sürece kimsenin görmesine izin vermediğini biliyorsun."

Aslında Phee'nin saçlarının düleştirilmesini isteyen annemdi. Ama ben onu düzeltmedim.

"Her neyse, geldi ve geceyi burada geçirdi."

Ayağa fırladım, bu sırada bir avuç patates cipsini yere fırlattım "Onunla yattın mı?"

"Öyle değil. Sadece uyuduk, hepsi bu. Sakinleştikten sonra onu yatağına yatırdım ve sonra benden onunla kalmamı istedi."

"Yani, seksi zamanlar yok mu?" diye sordum. Mathais ya da Phee'nin aşk hayatlarıyla pek ilgilendiğim söylenemezdi ama her zaman içten içe ikisinin birbirlerini bulmalarını ummuştum. Yıllar boyunca pek çok kez Phee'nin Mathias'ın duygularına karşılık verdiğinden emin olmuştum. Sonra karşısına daha parlak (ve daha yaşlı ve daha güçlü) biri çıktı ve dikkati dağıldı.

"Seks yok, sadece uyku. Ama sabah yatağım yanıyormuş gibi çıktı oradan." Doğrulup dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve ellerini açılmış bacaklarının arasından sarkıttı. "Neredeyse," gözlerini bana doğru kaydırды, "ona nasıl hissettiğimi söyleyecektim."

"Belki o da aynı şekilde hissediyordur?"

Homurdandı. "Ben yerimi biliyorum. Ben kesinlikle arkadaş bölgesindeyim. Muhtemelen benim yanımdayken dev bir yanıp sönen işaret ve kafatası ve çapraz kemikler görüyordur."

"Bu gerçekten üzücü."

Mathias eğildi ve yanağımdan öptü. "Güzel kokuyorsun, harika bir tenin var, zekisin ve beni güldürüyorsun. Neden seni sevemiyorum?"

Göz kırptım.

"Yani, seni seviyorum ama sana aşık değilim." Şarabından derin bir yudum aldı ve yüzünü buruşturarak ağzını sildi. "Sevimsiz bir romantik komedideki bir karakter gibi konuşuyorum."

"Çok sevimli oluruz. Kendimize Percias diyebiliriz."

Mathias'ın burnu kırıştı. "Kulağa bir ayak hastalığı gibi geliyor." "Ben de seni seviyorum."

İkimiz aşık olabilseydik hayat çok daha kolay olurdu. Bunu birkaç yıl önce denemiştik. "İlişkimiz" sadece on yedi saniye sürmüştü. Mathias beni öpüp öpemeyeceğini sormuştu. Evet demiştim ve sonrasında olanlar hayatımın en garip, en rahatsız edici öpüşmesiydi. Ayrıldık ve bir daha bu konu hakkında konuşmamaya karar verdik.

Ayrıca, Phee'yle ilk o tanışmıştı ve kayıp bir yavru kuş gibi ona bağlanmıştı. Bir keresinde ona kız kardeşimin üzerindeki bu büyüün ne olduğunu sormuştum ve o da omuz silkip "Keşke bilseydim" demişti.

Televizyonda sunucunun sesi düşüncelerimi böldü: "...en yaygın yeni yıl kararları? Tahmin etmek isteyen var mı?"

Başka bir sunucu, ultra popüler bir ergenlik programında rol alan ultra ince bir kız, mırıldandı. "Kilo mu veriyorsun?"

"Doğru. Buna egzersiz yapmak ve daha sağlıklı beslenmek de dahil. Sıradaki tahmin?" "Psft." Top haline getirdiğim bir peçeteyi masanın genel yönüne doğru fırlattım.

Televizyon.

Her yeni yılda kendimle kırk kilo vermek ve bikini giymeye hazır hale gelmek için bir anlaşma yapardım. Nasıl kilo verileceğini biliyordum - temel prensipler roket bilimi değildi - ama pes etmeden önce asla birkaç kilodan fazlasını veremiyordum.

Biraz daha şarap içtim ve ardından bir avuç cips yedim. Bazıları ağzıma girdi, bazıları gömleğimin önüne düştü ve bir tanesi kesinlikle sütyenimin içinde kayboldu. Sonrası için saklıyorum.

Mathias'ın başı omzuma düştü. "O göt herifte olup da bende olmayan ne var? Joel Pislik Allen. Bu onun yeni adı."

"Hoşuma gitti. Ona yakışıyor."

Üçüncü konuk, bir pop grubunun solisti, gözlerini kıstı. Benim bir yılda sürdüğümünden daha fazla göz kalemi sürmüştü. "Yeni bir hobi mi?"

Sunucu başını salladı, yüzünde tam bir televizyon gülümsemesi vardı. "Bu da listede."

Hobiler mi? Bir dakikalığına hobilerden bahsedelim. Onları ben de denemiştim. Yürümeye başladığım andan itibaren annem beni çeşitli hobilerin içine atmış, birinin tutmasını ummuştur - bale, sanat dersleri, piyano, futbol, izci kızlar, bayrak takımı. Hepsinde berbattım. Bir yetişkin olarak, başkalarını da denedim - yemek pişirmek, ikinci bir dil, bahçecilik, sabun yapımı ve felaket bir öğleden sonra, ahşap işçiliği.

Bende bir sorun vardı. Normal insanlar iyi oldukları tek bir şey bulabilirlerdi. Ama ben bulamadım. Tüm bu kararları almıştım ama yine de kendimin daha iyi bir versiyonuna dönüşmemiştim.

"Sanırım kırıldım," dedim şarap şişesini ilk çocuğummuş gibi göğsüme bastırarak. "Sorun bu olmalı."

Mathias bir kolunu bana doladı. "Sen kırık değilsin."

"Sanırım öyle." Şişeyi Sal'in kâsesinin yanına bıraktım. Bana şefkatli ve sonsuz bir sevgiyle baktı. "Annem öyle olduğumu düşünüyor. Noel'de ne aldım biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Spor salonu üyelik yenilemesi, Spanx ve yeni bir siyah takım elbise. Bir beden küçük ama ona söyleyemiyorum. O zaman gerçek bedenimi itiraf etmek zorunda kalırım ve o da bana biraz daha uğraşırsam uyacağını söyler. Ve biliyor musunuz? Deniyorum, çok deniyorum ama bir şekilde asla yeterli olmuyor."

Televizyondan gelen ses devam etti. "Başka bir tahmininiz var mı? Popüler Yeni Yıl kararları?"

"Oh, biliyorum! Biliyorum!" Ultra İnce Kız bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Randevu!"

İnledim ve başımı kanepenin koluna yaslamak için yana doğru yattım. "Yine başarısız olduğum bir karar daha."

İyi Olduğum Şeyler başarısızlık diğer her şeyi geride bıraktı.

Hayatım boyunca başarısız olmuşum. Doğum tarihime yetişememişim. Anaokulunda ilk kez başarısız olmuşum. Üniversite biyolojisinde başarısız oldum. İki kez. Kilo vermeyi başaramamıştım. Erkek arkadaşımı mutlu edemedim. Annemi gururlandırmayı başaramamıştım.

Başarısız olmuşum.

Hep başarısız

oldum. Ben bir

başarısızlıktım.

O eski tanıdık dostum, yenilgi, acıma partisine katıldı ve mideme bir kaya gibi yerleşti. "Ne kadar uğraşayım, asla iyi olamıyorum."

yeterli."

Gözyaşlarım beni şaşırttı ve ben onları durduramadan yanaklarımdan aşağı kaydı. Mathias fark etti ve beni yukarı çekerek yüzümü göğsüne bastırdı. Temiz gömlek, kolonya ve biraz da jalapeños'un rahatlatıcı kokularını içime çekerek burnumu çektim.

Mathias omzumu tuttu ve beni yukarı itti. Mavi gözleri bana dik dik bakıyordu. "Bak, zor bir dönemden geçiyorsun. Her zaman böyle olmayacak."

Bakışlarını tam olarak karşılayamadan yüzümdeki ıslaklığı temizledim. En iyi arkadaşım olsun ya da olmasın, saklamak için çok çalıştığım bazı şeyler vardı. Bazen kendimden bile.

Ayağa kalktı ve oturma odasında volta attı. Beyaz gömleği nasıl olduysa hâlâ gıcır gıcır ve koyu renk kot pantolonu yeni yıkanmış gibiydi. Yuvarlanırken ve içerken bile hala bir film yıldızı gibi görünüyordu. Büyük boy tişörtümü düzelttim ve çikolatalı dondurma sıçramasına katılan salsa lekesini görmezden gelmeye çalıştım.

Mathias durakladı ve ellerini kalçalarına koydu, ayaklarını omuz hizasında açtı, savaşa hazırlanan bir savaşçı gibiydi. "Yarışmacı kızlara ne diyorum biliyor musun?"

"Nefesini tut, bu göğüslerini dışarı çıkarır?"

"Onlara kendilerine inanmazlarsa kimsenin onlara inanmayacağını söylüyorum." Önümde çömelerek ellerimden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Sorun da bu zaten. Yeterince iyi olduğunu düşünmüyorsun, bu yüzden kimse sana inanmıyor. Herkesi memnun edemezsin, bu yüzden denemeyi bırakmalısın." Ayağa fırladı ve mutfığa daldı. "Bir fikrim var."

"Artık fikir yok. Ya da konuşmak. Ya da düşünmek." Kanepeye uzandım ve bir yastığı karnıma doğru çektim.

"Dört... üç... iki... bir... Mutlu Yıllar!" Televizyondan "Auld Lang Syne" ın zifiri bir pop versiyonu eşliğinde çılgınlıklar ve haykırışlar yükseliyordu. Televizyonu kapattım. Tüm bu mutluluk acıma partimi mahvetti.

"Mutlu yıllar, Sal." Bir kızın en iyi balığa bir öpücük kondurdum. "Sana da Mathias. Her neredeysen."

"Ben buradayım." Mathias'ın yüzü üzerimde geziniyor, küçük bir defteri sallıyordu. O oturduktan sonra bacaklarımı kaldırıp kucağına koyana kadar bacaklarıma vurdu. "Yeni yıl kararlarını yazacağız."

Bir kolumu gözlerimin üzerine attım. "Oh, güzel, başarısız olacağım daha çok şey var."

"Başarısız olması imkansız olan kararlar, mesela..." Kaleminin hızlı tıkırtısı sessizliği doldurdu. Nefesinin altında mırıldandı ve kâğıda bir şeyler karaladı.

Ayağa kalktığımda beynim kasırgaya yakalanmış bir gemi gibi sallanıyordu. "Ne yazıyorsun?"

"Bir numara: Kilo vermeye çalışmayacaksın."

Bir kahkaha attım. "Ne?"

"Diyet yapmanıza, yediklerinize dikkat etmenize, sıcak yoga dersi almanıza izin verilmiyor.

."

"Sıcak yoga dersi almak asla gerçekleşmeyecek." Tamam, olmuştu. bir kez. Hala unutmaya çalışıyordum.

"-Karbonhidratlarınızı sayın ya da kalori endişeniz yüzünden atlayın." Kalemi bana doğrulttu. "Anladın mı?"

"Düşündükçe kilo alıyorum."

Cık cık etti. "İyi olacaksın. Şimdi, iki numara: Kendinden daha emin olmaya çalışmayacaksın."

"Ha?"

"Artık daha iddialı olmaya çalışmak ve aklınızdan geçenleri söylemek yok."

"Yani, artık kişisel gelişim kitabı yok

mu?" "Hayır."

"Aldığım şu günlük e-posta ne olacak?" "Adı ne?"

"Daha Özgüvenli Bir Siz İçin Adımlar"

Kaşlarını çattı. "Hayır, kesinlikle olmaz. Derhal aboneliğinizi iptal edin."

"Gerçekten mi?" diye sordum ve sesimdeki umudu duymamak mümkün değildi. Bunlar gerçekten tutabileceğim kararlardı.

"Neden olmasın?" Omzuma vurdu. "Eğer hiçbiri işe yaramıyorsa, o zaman belki de bu kadar çok denemeyi bırakmanın zamanı gelmiştir."

Ona döndüğümde yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Sanırım hoşuma gitti. Anti-çözümler gibiler. Başka neyiniz var?"

Mathias başını arkaya yatırdı ve tavana baktı. Ben de ona katıldım. Bir süre sonra sarsıldı ve tekrar yazmaya başladı. "Üç numara: İşin için daha fazla çaba göstermeyeceksin."

"Yapmayacak mıyım?"

"Artık son dakikada geç saatlere kadar çalışmak ya da insanlar istedi fazladan iş almak yok. Artık herkes tarafından örnek alınan kişi olmak yok.

avantajı."

"Bunu yapabilirim." Belki de. İş karmaşıktı.

"Bir bakalım. Dört numara?" Mırıldandı ve sonra gözleri parladı. "Biriyle çıkmayacaksın. Bir yıl ara ver ve kendin ol. Bir uzun süreli ilişkiden diğerine geçiyorsun. Asla sadece eğlenmiyorsun. Ayrıca, bir dahaki sefere annen sana tuzak kurmaya çalıştığında bunu bir bahane olarak kullanabilirsin."

Bu fikir gerçekten değerliydi.

Bir elini kaldırdı. "Ve annenden bahsetmişken, beş numara: Daha iyi bir kız evlat ya da kız kardeş olmaya çalışmayacaksın."

Homurdandım. "Şaka mı yapıyorsun? Zaten berbat durumdayım."

Defteri yere atıp bana döndü. "İşte böyle. Onların istediği gibi biri olmak için kendine o kadar baskı yapıyorsun ki, kendin olmayı unutuyorsun. Herkesi memnun etmeye çalışmayı bırak." Eli yanağımı kavradı. "Sen harikasin. Belki bunu denersen, kendinden başka kimse olmana gerek olmadığını görürsün. Buna inanacaksın ve öyle olacaksın."

Bu sözleri söylerkenki içtenliği, gözlerinde yanan o arsız hiddet, neredeyse inanacaktım. Eğer yarışmacı kızları böyle yetiştiriyorsa, neden bu kadar arandığını çok iyi anlıyordum.

"Bunları takip edeceğine söz verir misin?" Defterden bir kâğıt kopardı ve bana uzattı.

Sayfayı dolduran kalın ve özlü yazılar, Mathias'ın hayatımın sorunlarına cevap olarak gördüğü kararların her birini listeliyordu.

PERCİ'NİN YENİ YIL KARŞITI KARARLARI

1. Kilo vermeye çalışmayacağım.
2. Kendime daha fazla güvenmeye çalışmayacağım.
3. İşim için daha fazla çaba göstermeyeceğim.
4. Çıkmayacağım.
5. Daha iyi bir kız evlat ve kız kardeş olmaya çalışmayacağım.

"Söz veriyorum," dedim, baskı altında ya da çok fazla şarabın etkisiyle edilen yeminlerin sayılmadığını bilerek.

Ayağa kalktım ve çarşafı elinden alıp buzdolabına doğru yürümeden önce bir an kendimi dengeledim. Orada, onu bir

Annem son ziyaretinde sinsice yapıştırmıştı. Üzerinde şöyle yazıyordu: *HİÇBİR ŞEYİN TADI, INCE HISSİ KADAR GÜZEL* değildir.

Annem pek kurnaz değildi.

Liste bana bakıyor, tüm hayatımı özetleyen beş küçük cümlesiyle benimle alay ediyordu. Hayatımı Mathias'ın hayal ettiği gibi yaşamak, kimsenin beklentileri hakkında endişelenmemek güzel olurdu. Ama beni *ben* yapan tüm o küçük şeyler hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Belki de bazılarımız büyüklük için yaratılmamıştık.

İmkansız bir rüya, işte buydu. Kanepeye geri döndüğümde Mathias kanepeye yayılmıştı. "Bu kadar kolay kurtulacağını sanma. Kararın nedir?"

Yer değiştirerek düşünceli bir ifade takındı. "Bunu yapacağım."

"Neyi yapacaksın?"

"Phee'ye ona aşık olduğumu söyleyeceğim."

Görünüşe göre ikimiz de hayalperesttik.

BEŞ

*"Donuk kadınların tertemiz evleri vardır.
Ve tatlım, ben berbat bir temizlikçiyim."*

-MIMI

"Bunun için hazır mısın?" Annemlerin evinin önündeki kaldırıma yanaştığımda Mimi sordu.

"Hayır, değilim." Arabayı kapattım ve alnımı direksiyona yasladım. Bu yılki aile Noel yemeğimiz, Phee ve Joel'in programı nedeniyle Yeni Yıl Günü öğle yemeğine ertelenmişti.

Houston'ın West U bölgesinde, tuğla cepheli, üç katlı, etrafını kısmen saran bir verandası olan ailemin evine baktım. Yüz yıldan daha eski olan evde beş bin metrekarelik geniş yatak odaları, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok banyo ve bir uşak kileri vardı. Uşağın kilerinin ne olduğundan hâlâ tam olarak emin değildim ama annem için baş tacı bir mücevherdi.

Ama evim değildi. Ailem burayı ben liseye başlamadan hemen önce satın almıştı. Ondan önce, orta sınıf bir mahallede, üç yatak odalı mütevazı bir evde yaşıyorduk. Phee ve ben bir odayı paylaşıyorduk. Yemek ve oturma odaları arasındaki kapının pervazında yıllar boyunca boy ölçülerimizi gösteren küçük çizgiler vardı. Arka bahçede bir trambolin ve oyun seti vardı ve ön taraftaki fiskeye düzenli olarak tüm mahalle çocuklarının ilgisini çekiyordu.

O zamanlar annem sıradan bir anneydi. Evin içine pislik sürüklediğimiz için bize ve mutfaktaki hiçbir şeyin

aletler eşleştii. Yatmadan önce bize hala hikayeler okurdu ve her gece tuvaletleri ovalayan ve akşam yemeğini hazırlayan oydu.

Mükemmeldi, çünkü çoğunlukla kusurluydu.

Sonra babamın işi patladı ve ailem güzel bir mahalledeki bu büyük eve taşındı ve kusurlar artık bir seçenek değildi. Korumaları gereken bir itibarları vardı.

Mimi vizörü aşağı çevirdi. "Tatlım, bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok. Büyük kız külotunu giy." Saçlarını kabarttı, sonra çantasını karıştırıp göz kamaştırıcı turuncu kırmızının bir tonu olan rujunu aradı. "Bu renge ne dendiğini biliyor musun?"

Öyle bir Mimi rengiydi ki omuzlarımla gerginliğini biraz kaybettiğini hissettim, burada benimle olduğu için mutluydum.

Altı ay önce, nefes darlığı çeken Mimi kendini acil serviste buldu. Annesi gece yarısı aceleyle Eagle Pass'a gitmişti. Yıllarca günde bir paket sigara içtikten sonra sigara onu yakalamıştı.

Doktorlar derhal bırakması gerektiğini söylediler ve birkaç hafta sonra akciğerlerinden birinde şüpheli bir lekenin görüldüğü bir başka korkunun ardından Mimi'nin küçük karavanını satıp daha yakın olmak için Houston'a taşınmasına karar verildi. Ailemin yanına taşınması konuşulmuştu ama o bunu kesinlikle reddetmişti. Biz de ona elli beş yaş ve üstü insanların yaşadığı sitelerden birinde tek yatak odalı küçük bir daire bulduk.

"Kırmızı mı?"

"İtfaiyeci Yemi." Kaşlarını salladı.

Karanlık ruh halime rağmen güldüm. "Hadi şu bitirelim."

Mimi bacağımla okşadı. "Bu sadece hayatın o anlarından biri. Gececek, gelecek."

Annem kapıyı açtı, vücudunu saran krem rengi kazak elbisesi içinde mükemmel ve zevkli bir kadındı. Asla itiraf etmese de, annem baştan aşağı bir Perkins'ti. Tıpkı Mimi ve benim gibi, o da doğuştan kısa boylu ve kıvrımlıydı; koyu renk gözleri ve aynı derecede koyu renk saçları vardı. Aradaki fark, genetiğe karşı verdiği savaşı nasıl kazanacağını bulmuş olmasıydı. Kişisel antrenörünün, bir Pilates eğitmeninin, buz küpleri ve maruldan oluşan sıkı bir diyetin ve şüphelendiğim kadarıyla bir estetik cerrahın ortak çabalarıyla ince ve zarif kalmayı başarmıştı.

Sanırım birbirimize benzeme potansiyelimiz vardı. Eğer 50 kilo verseydim, sarı rölle yaptırsaydım ve kişisel bir alışverişim olsaydı, neredeyse ikiz olurduk.

"Anne, ne giyiyorsun?" Annem, mükemmel bir şekilde ayarlanmış sesinde bir miktar kızgınlık olduğunu söyledi. Ben çok küçükken, bir country şarkıcısının kıskanacağı Güneyli bir aksanı vardı. Ama sonra bir kadın ona güzel konuşma dersleri vermek için evimize gelmeye başladı ve bu aksanı ondan sökü� aldı. Şimdilerde sadece Mimi'yle "tartışmaya" girdiklerinde dili sürçüyor.

Turuncu leopar desenli, belden bağlamalı ve arkası cilveli yırtmaçlı elbisesini düzeltirken Mimi'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Dikenli siyah topuklu ayakkabılarıyla annemin yanından kasıla kasıla geçti. "Beğendin mi? Home Shopping Network'ten aldım."

Annem sıkıntıyla içini çekti ve getirdiğim turtayı elimden aldı. Öne doğru eğilip yanağımdan öptü ve beni parfümünün yumuşak kokusuyla sardı. "Onu aldığın için teşekkür ederim." Birkaç adım geri çekilerek beni inceledi. "Çok hoş görünüyorsun. Bu sana doğum günün için aldığım takım elbise, değil mi? Ama"-kaşlarını çattı; onun için her zaman bir "ama" vardı- "sana yeni bir saç düzleştirici almamız gerekebilir."

Hem utanmış hem de sinirlenmiş bir şekilde dudağımı ısırdım. "Benimki çalışıyor, sadece bir iki parçayı kaçırmış olabilirim."

"Artık bunun için bir şey yok. Gel hadi."

Mutfağa doğru ilerlerken Mimi ve ben de onun peşinden gittik. "Baban şu fritözdeki hindiyi bitirmek üzere. Neden o şekilde pişirmekte ısrar ediyor bilmiyorum. Ama merak etmeyin. Rakamlarımıza dikkat eden bizler için bir hindi göğsü aldım." Bana göz kırptı.

Cevap vermedim çünkü faydasız olacaktı. Ayrıca haklıydı, birkaç kilodan daha fazlasını verebilirdim.

Mimi çantasını mutfaktaki küçük masanın üzerine bıraktı. "Kesinlikle kızarmış hindi yiyeceğim. Tatlı patates güvecini yapmak için gerekenleri aldın mı?"

"Anne, bunu gerçekten yapmak zorunda mısın? Pek sağlıklı değil."

Ellerini kalçalarına koyan Mimi kızına hançer gibi bir bakış fırlattı. "Bobbie Jo, bugün tatil. Geleneklerimiz var."

Annem kaşlarını çattı. "Roberta."

"Doğum belgeniz aksini söylüyor."

"Ve federal hükümet farklı söylüyor." On beş yıl önce yasal olarak değiştirdiğinde öyleydi.

Mimi bir önlük giydi ve keskin hareketlerle bağladı. "Hükümetin ne dediği pek umurumda değil. Sen benim bedenimden çıktın."

ve ben de seni böyle çağırıyorum."

Annem homurdanarak bir dolabı açtı ve bir paket şekerleme, bir torba esmer şeker ve kocaman bir kutu yer elması indirdi. "İşte. Yap şu lanet güvecini."

Mimi cevap vermek için ağzını açtığı anda -ki bu sadece annemi kızdıracak bir şeydi- arka kapıdan bir tırmalama sesi geldi ve ardından tüylerimi diken diken eden keskin bir havlama sesi duyuldu.

"Perikles'i içeri alır mısınız lütfen?" diye sordu annem, elindeki enginar demetiyle beni işaret ederek.

Arka kapı mutfağın sonunda, küçük bir yemek masasının yanına sıkışmıştı. Kapıyı açtım ve Perikles durakladı, siyah gözleri kürkünün altından bana bakıyordu, sanki ruhumu görebiliyor ve beni eksik buluyordu. Titredim.

Annem Phee'yi üniversiteye gönderdiğinde, boş yuvasına ağıt yakmış ve onu Pericles ile doldurmuştu - yarı standart kaniş, yarı şeytan. Annem onun üzerine titrerdi. Pericles'in tam bir gardırobu vardı ve sadece annemin dini bir coşkuyla okuduğu köpek yemek kitabından topladığı çırpılmış organik yumurta, pirinç ve tatlı patates gibi malzemelerle ev yapımı bir diyet yemesine izin verildi. Ama beni en çok rahatsız eden gözleriydi; karanlık, dipsiz çukurlar, o perili tablolarıdan biri gibi odanın içinde beni takip ediyordu. Annem etrafta yokken ona gizlice Korkunç Perry derdim.

Arkamı döndüm ve Mimi'ye öğrenen bir yüz ifadesi takındım. O da sırtıttı.

Annem bir ödül maması çıkardı ve Korkunç Perry onu dişlerinin arasına aldı. Tırısyla yanımdan geçti ve köşedeki köpek yatağına yerleşti, yatmadan önce üç kez döndü ve biz insanları kibirli bir küçümsemeyle inceledi.

Annem ellerini havluya sildi ve enginarları durulayıp kurulamaya başladı. "Brent nerede? Daha sonra gelecek mi?"

Gergin bir şekilde tırnağımı kemirdim. Yani ayrılık hakkında henüz bir şey duymamıştı. Tabii ki soracaktı. Bütün bir insan kayıptı.

"Keşke şunu yapmayı bıraksan. Bu çok kötü bir alışkanlık."

Kalçasını sallayan Mimi gözlerini kısarak anneme baktı. "Biliyor musun, yedi yaşına kadar başparmağını emdin. Sık sık ağzına aldığın için o şeyin buruşup düşeceğini sanmıştım."

"Bunun konuyla ne alakası var?" Annem sordu.

Biliyordum. Mimi annemin dikkatini dağıtmak ve beni kurtarmak için içeri dalmıştı. Gelmiş Geçmiş En İyi İnsanlar listemde Mimi bir, iki ve üç numaralardaydı.

Mimi omuz silkti. "Kötü alışkanlıklardan bahsedene sendin. Bunun bir paylaşım zamanı olduğunu düşünmüştüm."

"Anne, bazen düşünüyorum-"

"Auld Lang Syne" evin içinde çınılıyordu; annemin her mevsim için şarkıları olan süslü, programlanabilir bir kapı zili vardı.

"Şu anda Brent olabilir," dedi annem. "Ben bakarım."

Sesim tiz çıkmıştı.

Ben geçerken Mimi nefesinin altından mırıldandı. "Büyük kız külotu, tatlım. Büyük kız külotu."

Korkunç Perry de aynı fikirdeydi.

Mutfaktan ve tamam, annemden koşarak uzaklaştığım için kapıyı hafifçe soluk soluğa açtım. Kapıyı açtığımda kız kardeşim ve Joel Allen ile karşılaştım ama beni tanımıyorlardı. Birbirlerine sarılmış öpüştükleri için bunu yapmaları zordu. Hem kız kardeşimin kırmızı elbisesi hem de Joel Allen ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Gözlerimi kaçırdım ve ona kadar sayarak havalanmalarını bekledim.

Sonunda Phee kıkırdayarak geri çekildi ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Joel Allen yukarıdaki tenteyi işaret etti ve göz kırptı. "Ökseotu."

"Şanslıyım," diye mırıldandım ve içeri girmeleri için kenara çekildim.

Joel Allen bir kolonya ve erkek egosu bulutu içinde yanımdan geçerken başıyla selam verdi. Kalın siyah saçları (Mathias'ın dediğine göre fön), cildinde yıl boyunca altın rengi bir ton (Mathias'ın dediğine göre sprej bronzluk) ve ultra beyaz dişlerle dolu daimi bir gülümsemesi (Mathias'ın dediğine göre kaplamalar) vardı.

Ama Joel Allen'la ilgili en kötü şey kız kardeşime davranış biçimiydi. Kıyafetleri, saçları, zekası ya da kilosuna hakkında yaptığı sıradan yorumlar; anlattığı hikayeler onu şaka konusu haline getiriyordu. Kız kardeşim onun için bir insan değil, bir statü sembolüydü; otuzlu yaşlarında boşanmış erkeklerin "ben hala varım" tarzında arkadaşlarına gösterebileceği güzel bir kadın.

Ama bundan daha da kötüsü, kız kardeşimin onun yanında nasıl değiştiği - omurgasını kaybetmiş gibi görünen, sevgi dolu, geniş gözlü bir kız.

"Persephone, canım, kim o?" diye sordu annem. Annem koridordan aşağı doğru yürüdü, Perikles'in ayak tırnakları parke zemine vurarak arkasından geliyordu. Mutfaktan Mimi, Dolly Parton'ın "Jolene" şarkısının detone bir versiyonunu söylüyordu.

Tam ismimi duyunca dişlerimi sıktım. Üniversitedeyken, annem Klasik bölümünden mezun olmuştu ve kendini bu konuda uzman sanıyordu. Duyduğumuza göre, babamla bir anlaşma yapmışlardı; kızlara o isim verecekti, oğlanlar ise babamın bölgesi olacaktı. Annem turnayı gözünden vurmuştu. Eski Yunan ve Romalılara olan sevgisinden ilham alarak bize Persephone ve Phoebe isimlerini verdi. Perikles bile annemin üçüncü çocuğu olduğu için olaya dahil oldu. Erkek olsa bile.

"Roberta!" Joel Allen haber odasının içinde ve dışında kullandığı (Mathias'ın söylediğine göre sahte de olan) derin ve gür sesiyle anons etti. Omzuna yaslanıp kıkırdayan anneme sarıldı.

Ardından Phee'yi selamladı ve gülümseyerek geri çekildi. "Çok güzel görünüyorsun. Burada olmana çok sevindim. Şu anda sadece Brent'i özleyorsun. Nerede o? Bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Dudaklarımı yaladım ve seçeneklerimi tartarken bir ayağımdan diğerine geçtim. "Mesele şu ki-"

"Brent geliyor mu?" Joel Allen topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve ellerini ceplerine soktu. "Bu çok komik. Perci'yi terk ettiğini sanıyordum."

Annemin nefesi kesildi. Phee duyulabilir bir nefes çekti ve Joel Allen'ı susturmak için dirseğiyle onu dürttü. O dinlemedi.

"Dostum, o ayrılık çok acımasızdı." Elini omzuma vurdu. İrkildim ve kenara çekildim, gözlerim annemin yüzüne yapıştı.

"Anlıyorum." Ellerini omzundan çıkardığı bulaşık bezine kuruladı. "Ve herkes bunu biliyor mu?"

Annemi her hayal kırıklığına uğrattığımda hissettiğim o tanıdık duygu oraya yerleşince göğsüm sıkıştı. Yirmi yedi yaşındaydım ve annemin fikirlerine bu kadar önem verdiğim zamanları çoktan geride bırakmış olmalıydım, ama gerçek şu ki, öyleydim. Ne yazık ki, onun onayı kaygandı ve ben hiçbir zaman kız kardeşimin yaptığı gibi onu yakalamayı başaramadım.

"Kahretsin, tüm şehir bunu biliyor. Radyoda canlı yayın yaptı. Eliptik bisiklete bindiğimde dinlemeyi seviyorum. O sabah programı çok komik," dedi Joel Allen.

Hor gördüğüm insanlar listesinde Joel Allen artık bir numaraydı. Brent'ten bile önce.

Annemin çenesi öfke, kızgınlık, muhtemelen hayal kırıklığı ve biraz da hüsrana olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde gerildi. Yorgun bir şekilde onu izledim, ne yaptığımı sormasını bekliyordum. Yine nasıl batırmıştım?

Ama onun yerine bulaşık bezini havaya kaldırdı ve omzuna astı. Ses beni irkiltti.

"Sos hazır," diye bağırdı Mimi mutfaktan. "Hadi yiyelim. İskelet kongresindeki bir köpekten daha fazla salyam akıyor."

Annem tek kelime etmeden arkasını döndü ve sinsice uzaklaştı.

ALTI

*"Her zaman nezaketi seçin.
Tabii karşındaki ahmağın teki değilse. O
zaman tüm bahisler kapanır."*

-MIMI

Bu yemek için hayatta kalma planım: Meşgul olmak. Sessiz ol. Göz teması kurma.

Masanın kurulmasına yardım etmek için koşturdum, altın çerçeveli tabaklarda patates püresi, Mimi'nin tatlı patates güveci, yeşil fasulye, tereyağlı çörekler, yedi katlı salata, kremalı ev yapımı makarna ve peynir ve gerçek kızılılık sosu getirdim. Bir de annemin "sağlıklı" bulduğu yiyecekler vardı. Fırında enginar, karnabahar, karton gibi tadı olan düşük karbonhidratlı ekmekler ve tereyağı ikamesi. Onları koltuğuma yakın bir yere koymayı ihmal etmezdi.

Son seferde, tatlı çay ve buzlu su sürahilerini dengeleyerek, annemin değerli uşağının kilerinin girişinde ; bu, yemek odası ile mutfak arasında ekstra depolama ve tezgah alanı için küçük bir bağlantı odasından biraz daha fazlasıydı. Phee ve Joel Allen yan yana durmuş, sırtlarını bana dönmüş, omuzlarını birbirine bastırmış, bardaklara buz dolduruyorlardı.

"Keşke hiçbir şey söylemeseydin," diyordu Phee. "Perci hazır olduğunda anneme söyleyecekti."

Joel Allen omuz silkti. "Herkesin bildiğini sanıyordum. Oldukça aleni bir ayrılıktı."

Phee döndü ve yumruğunu kalçasına dayadı. Beni fark etmemelerini umarak geri çekildim ve nefesimi tuttum.

"Yine de bunu söylemek sana düşmezdi. O benim kız kardeşim ve Brent tam bir ahmak." Sesini alçaltarak kızın omzunu kavradı. "Onu suçlayabilir misin?"

Ailedeki tüm seksi genleri alan sensin. O küçük tombul bir fare gibi."

Kalbim güm güm atıyordu, kesinlikle onların duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Kapa çeneni." Phee iki eline birer bardak aldı ve omzunu ondan ayırdı.

"Perci şu anda zor bir dönemden geçiyor ve sen bunu daha da kötüleştiriyorsun. Bazen tam bir pislik olabiliyorsun, bunu biliyor musun?"

"Sakin ol. Öyle bir şey demek istemedim. Fareler sevimli olabilir." Sesi alçaldı ve bir öpücükle dikkatini dağıtmayı planlıyormuş gibi eğildi.

"Perci, ne yapıyorsun, orada öylece dikiliyor musun? Acele et." Mimi göz kırparak yanımdan geçerken kalçama vurdu.

Kız kardeşim gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı.

Elimdeki sürahi titredi. "Ben... Ben şimdi gidip bunları bırakayım."

Koşarak yanlarından geçip oturma odasına girdim. Küçük tombul bir fare kaçıyordu.

Sürahileri büfenin üzerine koydum ve Mimi'nin yanındaki koltuğuma, bize katılan Phee ve Joel Allen'ın karşısına oturdum. Kız kardeşim temkinli bakışlarıyla gözlerimi karşıladı. *Özür dilerim*, diye mırıldandı. Aptal erkek arkadaşı peçetesini açtı ve sanki beni bir kemirgene benzetmemiş gibi kucağında düzeltti.

Acı Verici, Uzun ve İşkenceli Bir Şekilde Ölmesi Gereken İnsanlar listemde Joel Allen da bir numaraydı.

Cebimden telefonumu çıkardım ve planları olduğunu bilmeme rağmen Mathias'a bir mesaj attım.

Ben: Joel Allen bir pislik.

Mathias'ın cevabını yazdığını gösteren üç küçük noktayı görünce şaşırdım.

Göt kelimesini yanlış yazmışsın. Yemek nasıl?

Ben: Daha yeni başladım. Gidebilir miyim?

Mathias: Phee orada mı?

Öyle olduğunu biliyorsun. Ne giydiğini bilmek istiyorsun.

"Persephone, umarım yemek masasında mesajlaşmıyorsundur," dedi annem. Başımı kaldırdım ve bana yönelttiği yakıcı bakışı yakaladım.

Suçlu bir ifadeyle telefonumu titreştiği anda kalçamın altına kaydardım. "Hayır, tabii ki hayır."

"Yol açın, yol açın." Babam mutfaktan çıktı. Babam büyük bir tepsi taşıyordu, üzerinde kızarmış hindi tüm ihtişamıyla sergileniyordu. Odanın içinde bir zafer turu attı, ödülünü masanın başına koymadan önce kızlarının her birini yanaklarından öpmek için durakladı. "Hadi şu yavruyu keselim."

Pırıl pırıl mavi gözleri, koyu gri saçları ve son birkaç yılda kemerinin üzerinden taşan göbeğiyle babamı çok severdim. Yakışıklı, çekici ve çalışkan bir adamdı. Çocukluğumda, bir şeyler atıştırmak ve birkaç saat uyumaktan başka bir şey için eve gelmesi nadiren olurdu. Mayfield Home Mortgage'ı sıfırdan, kendi deyiimiyle tuğla tuğla inşa etmişti.

Bilerek gelmediğinden değil, ama iş önce gelirdi. Bize şoförlük yapan ve her veli toplantısına, müzik programına, sanat gösterisine, bando çalışmasına, matematik yarışmasına, güzellik yarışmasına ve bilgilendirme toplantısına katılan kişi annemdi.

Babam oyma yaptı. Tabaklar yemekle doluydu. Annemin sessizliğini beklerken bacağım masanın altında . Bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Bir fincan peynirli makarnada dört yüz kalori varken aynı miktarda karnabaharda sadece on dört kalori olduğunu biliyor muydun?" diye başladı annem, tabağıma kararlılıkla bakarak.

"Oh, tatildegiz." Babam bana sırtıttı. "Ne istersen ye, Cupcake."

Bizi hep lakaplarımızla çağırırdı. Ben Cupcake'dim, Phee de Prens.

Yorum yok.

"Aynen , Craig, oğlum," dedi Mimi. "Yaşlı talim çavuşuna söyle biraz rahat bıraksın. Elindeki sopayı çıkarması gerek-"

"Anne!" Annem Mimi'ye öyle bir bakış fırlattı ki, daha küçük bir kadını bile korkutabilirdi.

Babam araya girdi. "Hanımlar, hadi keyfimize bakalım. Her şey çok lezzetli görünüyor ve ben yemeye hazırım." Gamzesini gösterdi ve patates püresine uzandı.

O babamdı. Annem uygulayıcıyken, babam yumuşak başlı, yufka yürekli, barışçıl biriydi; bu da bazen -tamam, çoğu zaman- sırf annemi yatıştırmak için onun taleplerine boyun eğdiği anlamına gelirdi. Gülümser, başını sallar ve statükoyu korumak için tartışmaları ve anlaşmazlıkları kesmeye çalışırdı ve bu konuda çok iyiydi.

Ne olsa en iyisinden öğrenmiştim.

"Elbette canım."

Mimi tatlı tatlı gülümsedi ama tabağıma fazladan bir kaşık makarna ve peynir döktü ve iyi bir önlem için bir rulo yığdı.

Telefonum tekrar çaldı. Joel Allen masadakilerin çoğunu en sevdiği konu olan kendisiyle meşgul ederken ben telefonu çıkardım ve Mathias'ın gönderdiği mesajı okudum.

***Mathias:** Yapacağım.*

***Ben:** Neyi?*

Cevabı hemen gelmedi, ben de konuşmayla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştım. Phee taparcasına Joel Allen'ın koluna yapıştı ve yemeğini sağa sola kaydırды ama iki ya da üç ısırdıktan fazlasını almadı. Gözlerimi kısarak onda ne bulduğunu anlamaya çalıştım. İstasyondaki pozisyonu bir yana, neden bu kadar çekici olduğunu merak ediyordum. Ama Phee güçlü pozisyonlardaki erkeklere karşı bir şeyler geliştirmişti; üniversitedeki profesör, kendisinden on beş yaş büyük bir avukat olan Joel Allen.

Telefon tekrar çaldı.

***Mathias:** Phee'ye nasıl hissettiğimi söyleyeceğim.*

***Ben:** Ne zaman?*

***Mathias:** Şimdi.*

Nefesim kesildi ve telefon elimden kaydı. Annem beni uyarırcasına ters ters baktı. O gözlerini kaçırınca, ben de rahatça eğildim ve

Telefonu yedekle.

Ben: *Ne demek şimdi?*

Mathias: *Ailenin evine beş dakika uzaklıktayım.*

Annem bir sonraki mesajımı yarıda kesti, ki bu mesajda şöyle bir şey yazacaktı: *SEN ÇILDIRDIN MI?*

"Brent'in senden ayrıldığına emin misin?"

Yüzüm kızardı, muhtemelen kızılık sosuyla neredeyse aynı renkteydi ve telefonu kalçamın altına kaydurdum. "Evet, eminim."

"Bu ne, Cupcake?" diye sordu babam, bir çatal dolusu hindi ağzının yarısına kadar gelmişken.

"Görünüşe göre Brent kızımızdan ayrılmış."

"Radyoda," diye ekledi Joel Allen. İrkildi ve Phee'nin onu çimdiklemiş olabileceğini düşündüm. Kalçama bir çatal yemeyi tercih ederdim.

Babamın kaşları çatıldı. "Brent?"

"Radyoda." Annem yarısı yenmiş yemeğinin üzerine bir bez peçete attı. "Sadece utanç verici." Babama bir el salladı. "Onunla konuşacaksın, Craig. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim."

Babam başını salladı ve ağzına bir rulo tıktı. "Onunla konuşacağım. İşleri yoluna koyarız."

Midem bulandı. *Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle olmaz.* "Lütfen yapma. Sorun yok."

"İyi misin?" Annem sandalyesinden kalktı. "İkiniz birbirinize çok yakışıyordunuz. Sence ne yanlış gitti? Ağırlık mı, yoksa...?"

Joel Allen araya girdi. "Onun hiç eğlenceli olmadığını ve hayatını onunla geçirmeyi hayal bile edemediğini söyledi."

Sos teknesine özlemle baktım. Bir insan başka bir insanı sosun içinde boğabilir miydi? Belki gerçekten motive olmuşlarsa.

"Bu da ne demek oluyor?" Annem ellerini havaya kaldırdı. "Hiç eğlenceli değil miydi? Bunu değiştirebilirsiniz. Elbette biraz daha fazla çalışman gerekecek ama bir plan yapacağız..."

Sözünü kestim, sesim titriyordu. "Anne, konser bileti kazanmak için benden ayrıldı. Bu işin peşini bırak. Lütfen?"

Uzun bir süre bana baktı ve yüzü yumuşadı. Masanın etrafında dönerek sandalyemin yanında durdu ve bana sarılmak için eğildi. Ona sarıldığımda bir için gözlerimden yaşlar boşandı. Her şey çok çabuk bitmişti. ". " Doğruldu, elbisesini düzeltti ve Tabağı ve Mimi'ninkini bitirmemiş olmamıza rağmen alıp mutfağa girdik. "Hadi masayı toplayalım. Tatlıyı oturma odasında yeriz."

Joel Allen masanın karşısından bana gülümsedi - aynı sahte, korkunç televizyon gülümsemesini, evi acayip bir tost makinesi yangınında yanan zavallı bir ruh için de kullanırdı. Acıma gülümsemesi. "Hiç belli olmaz, Perci. Belki Brent seni o konsere davet eder."

Kız kardeşim omzuna vurdu. "Kapa çeneni." Tam o sırada kapı çaldı. "Ben bakarım."

Koridorda aceleyle ilerledim. Mathias özel dikim lacivert takımıyla öldürmek için giyinmişti. Omzumun arkasından bir bakışla onu verandaya ittim ve kapıyı arkamızdan kapattım. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu yapmam gerek. Bu gece biriyle randevum vardı... Adını bile hatırlayamıyorum. Adını hatırlamalıyım, değil mi? Ama umurumda değildi çünkü Phee'yi düşünüyordum ve sonra Phee'yi Joel ile düşündüm. Ve düşündüm ki, ona söylemek için neden bekliyorum? İşte bu kadar. Bunu yapacağım." Eğildi, gözleri hem özlem hem de sinir doluydu. "Bana bunun doğru şey olduğunu söyle."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda kapı arkamdan açıldı. "Mathias, uğrayacağını bilmiyordum. Ne kadar yakışıklı görünüyorsun," dedi annem ve ona sarılmak için beni kenara itti. "İçeri gel. Tatlı için tam zamanında geldin. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Elbette, Bayan Mayfield."

Kıkırdadı ve adamın omzuna vurdu. "Roberta, canım."

Arkalarından gözlerimi devirdim. Mathias onu nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Neden ben bu numarada hiç ustalaşmamıştım? Mathias'ı oturma odasına çekti ve ben de tatlıya yardım etmek için mutfağa geri döndüm.

Phee beni orada yalnız yakaladı. "Mathias burada mı?"

"Kesinlikle öyle," dedim, sinirlerim midemde fokurduyordu. Ona söylemeli miydim?

İyi bir kız kardeş ne yapardı?

Ama Phee'nin aklında başka şeyler vardı. "Çok özür dilerim. Joel bazen konuşmadan önce düşünmüyor." Bana sarıldı ama garip hissettirdi. "O gerçekten iyi bir adam."

Buna gerçekten inandığını hayal bile edemezdim. Ama meğer inanıyormuş. Çünkü kırk dakika sonra, tüm ailemizin ve kalbini Phee'nin ayaklarına sermek için gelen adamın önünde Joel Allen kız kardeşime evlenme teklif etti.

Evet dedi.

Çakırkeyif Mimi'yi evine bırakır bırakmaz Mathias'ı aradım. Gülümsedi, başını salladı ve herkesle birlikte mutlu çifti kutladı. Phee'ye yüzüğü için iltifat etmişti - üniversitedeki dört yılımdan daha pahalıya mal olmuş olması gereken gösterişli prenses kesim pırlanta. Ondan nefret etmiştim. Mathias gecenin geri kalanında yalan söyleme konusunda harikaydı, ama bunun onu ve beni de öldürdüğünü biliyordum.

Joel Allen ile *akraba* olacaktım. *İğrenç*. "İyi misin?" Cevap verdiğinde sordum.

"Ben iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?" dedi Mathias. Arka planda müzik ve belli belirsiz seslerin mırıltısını duydum.

"Bu gece işler pek de umduğun gibi gitmedi."

Homurdandı.

"Üzgünüm, Mathias."

"Çok uzun süre bekledim. Şansımı kaçırdım," dedi ve sesinin bulanıklaştığını düşündüm, bu garipti. İçkisini Mathias kadar iyi tutabilen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Kız kardeşim bir aptal."

"Belki, ama o artık nişanlı bir aptal." İçini çekti ve bardağın içindeki buz küplerinin şingirtisini duydum.

"Gelip seni almamı ister misin?" Sesindeki hüznün için kalbim biraz kırılarak sordum.

"Hayır, Uber'e bindim."

Bir süre bekledim ama konuşmayınca boğazımı temizledim. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Oh, bu kolay. Şimdi yeni bir Yeni Yıl kararım var."

"Neymiş o?"

Mutlu bir kahkaha olmasa da güldü. "Phoebe Mayfield'a olan aşkım bitecek."

YEDİ

*"Ev, şapkanı astığın yerdir
ve dondurmayı kartondan çıkarır çıkarmaz kaşıkla yiyin."*

-MIMI

Eve vardığımda saat neredeyse akşam 5 olmuştu.

Onu beslerken Sal'e "Hayatımın en uzun günü," dedim.

Sal anlayışla çırpındı. Neden daha fazla insan benim balığım gibi olamıyordu? Dünya daha iyi bir yer olurdu.

Mutfağa geri dönerken yorgun gözlerimi ovuşturdum. Dün gelen postalar hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu -fatura, reklam, fatura, geç gelen Noel kartı. Son iki zarfa bakınca durakladım ve kaşlarımı çattım. Yine komşunun postaları. Bu alışılmadık bir şey değildi. Benim katımdaki iki dairenin numaraları 207A ve 207B idi ve postalarımız sık sık birbirine karışırdı.

Yaklaşık iki ay önce, 207B numaralı dairede oturan Nate Russo adına New York'tan paketler ve postalar almaya başlamıştım. Haftada en az iki kez kapısını çalmama rağmen onunla hiç tanışmamıştım. Homurdanarak ve gözlerini devirerek konuşan siyah saçlı bir genç kız her zaman kapıyı açıyor ve kayıtsız bir omuz silkmeyle postaları alıyordu.

Kapıdan çıktım, muşamba koridorda yalınayak ilerledim ve Bay Nate Russo'nun kapısının önünde durup kapıyı çaldım.

Kapı açıldı. "Evet?"

Çıplak ayakları, yıpranmış kot pantolonu inceledim ve beyaz atleti görünce durakladım, o kadar dardı ki dikiş yerlerinden patlamasına derin bir nefes kaldığını hayal ettim. Şikâyetçi olduğumdan değil. Geniş omuzlar, kaslı kollar, sivrilen bel.

Manzara dikkat dağıtıcıydı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Gözlerimi kırıştırdım ve yüzüne doğru sürükledim. Üzülerek. "Merhaba."

"Yani..." dedi başını eğerek. Tahminimce 1.80 boylarında değildi ve benim yaşlarımdaydı. Ama yakışıklı değildi; yüzünün sertliği buna engel oluyordu. Sanki Tanrı kenarlarını zımparalamayı unutmuş gibiydi - sert elmacık kemikleri, acımasızca düz bir burun, biri küçük beyaz bir yara iziyle ikiye ayrılmış koyu renkli kesikler gibi kaşlar ve savaşçı türünden bir çene çizgisi. Kahverengiler, yeşiller ve altınların tuhaf, bulanık bir karışımı olan gözleri hariç.

"Ne olmuş yani?" Hiç düşünmeden başparmağımı tırnağımı kemirmek için kaldırdım ve elimdeki zarflarla yüzüme vurdum. Kulaklarım yanmaya başladı.

Dudakları kızgınlık ya da eğlenceyle birbirine yapışmıştı, tam olarak anlayamadım. "Kapımı çaldın."

Elbette haklıydı. Doğrulurken derin bir nefes aldım ve gergin olduğumda genellikle yaptığım şeyi yaptım: Konuştum. Çok konuştum.

"Ben komşunuzum." Zarfları havaya kaldırdım. "Bunları kazara aldım. Aslında bu çok sık olur. Haftada en az iki kez posta getiriyorum. Burada her zaman gözlerini devirerek cevap veren bir kız oluyor." Durakladım ve omzunun üzerinden bakmak için eğildim. Belki de kız şimdi oradaydı. Babası olamayacak kadar genç, erkek arkadaşı olamayacak kadar da yaşlı görünüyordu. "Umarım . Daire numaralarımızın bu kadar yakın olması mantıklı. Ben A'yım, sen B'sin, yani görüyorsun, bunun olması kaçınılmaz. Anladın mı? Gördün mü? C harfi?"

"Anladım," dedi yarı gülümsemesini saklamadan. Gözleri havada salladığım postayı takip etti. Donup kaldım ve mektubu elimden kaptı. Ellerim bir an için sarhoş kelekler gibi çırpındı, sonra onları yere bıraktım.

"Teşekkürler," dedi başını sallayarak.

"Sorun değil. Bayan Duboniski burada yaşarken bazen olurdu. Çok fazla posta almazdı. Çoğunlukla kedi dergileri. Bir de Victoria's Secret kataloğu. Yetmişli yaşlarında olduğu için biraz tuhaf bulmuştum. Her neyse, genellikle işten eve döndüğümde getirirdim. Ama eve erken geldim çünkü... bir şeyim vardı."

"Cenaze
mi?" "Ne?"

"Özür dilerim. Beni ilgilendirmez. Siyah kıyafetler ve göz makyajın. Ağlamış gibi görünüyorsun."

Saçmalık. Kıyafetlerim. Bugün, annemin hediyesi olan siyah bir pantolon giymiştim. *Siyah zayıflatır canım*, demişti.

"Şey, erkek arkadaşım dün konser biletleri için radyoda benden ayrıldı ve annem bugün kız kardeşimin erkek arkadaşından sonra öğrendi... hayır, bekle, şimdi nişanlısı, herkese söyledi ve sonra en iyi arkadaşımın kalbi kırıldı ve, um, kötü birkaç gün oldu."

Bunu ona neden anlatıyordum?

O karanlık gözler, akıl sağlığımı sorguluyor olabileceğini belli edecek şekilde kısılmıştı. *Aynen dostum.* "Vay canına. Özür dilerim."

Elimi ağzıma kapatmalıydım. Ama yaptım mı? Tabii ki hayır. "Bu arada, benim adım Perci. Bir şeye ihtiyacınız olursa, kapıyı çalmanız yeterli. Ben Her gece evde televizyon izliyorum, yemek pişiriyorum, yemek yiyorum, bazen havamdaysam yapboz yapıyorum." Dudağımın iç kısmını ısırdım. Sertçe.

Ağzının kenarı kıvrıldı ve şimdi güleceğinden emindim. "Anladım."

"Biliyor musun, fırında bir şey var. Ben..." Kaçmak için topuklarımın üzerinde döndüm.

"Umarım günün daha iyi geçer," dedi, sesinde nezaket vardı.

"Evet, teşekkür ederim." Küçük bir el sallayışla kapıma doğru yöneldim. "Mutlu yıllar, ya da mutlu tatiller, ya da, bilirsin, eğer kutlamıyorsan, iyi geceler." Duraksadım, bir süre bekledim ama tek kelime etmedi.

Doğru.

Koşa koşa daireme gittim. Banyoda, rimelden dolayı gözlerimin altında oluşan koyu halkalara ve saçlarımın dağınıklığına bakıp hayıflandım. Bir trajediden yeni kurtulduğumu düşünmesine şaşmamalı; trajik görünüyordum. Yüzümü fırçaladıktan sonra bir kek aldım ve ayaklarımı altına kıvrarak papasan koltuğa uzandım.

Azalan güneş ışığı veranda kapısından içeri süzülüyordu. Açık alan sadece bir sandalye ve tırabzan boyunca dizdiğim bir dizi Noel ışığı için yeterliydi. Fişi prize taktım ve ışıklar bana neşeyle parıldadı.

Tam o sırada, parlak kırmızı bir kardinal korkuluğa kondu. Onları yıl boyunca görmek alışılmadık bir şey değildi ama verandamdaki varlığı tuhaftı. Ağaçlara yapışmaya meyilliydiler. Başındaki tüyler rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Başını yana eğdi ve benimle göz göze geldi.

Arkadaştık ve sohbet etmek için uğramıştı. Neden emin değilim ama el salladım.

Bir süre bekledi ve sonra bir tüy telaşıyla uçup gitti.

SEKİZ

*"Kuzu postuna bürünmüş bir kurt hala kurttur.
Ama şimdi ceketini kuru temizlemeye
vermek zorunda."*

-MIMI

Tatil ve ayrılık sonrası işe döndüğüm ilk günün sabahı şöyle geçti:

6:30: Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Tartıya yavaşça çıkıyorum. Yaltaklanıyorum ve günün geri kalanında lahana dışındaki tüm yiyeceklere tövbe ediyorum.

6:35: Ne giyeceğim konusunda endişeliyim. Annemin bana hediye ettiği birçok siyah takım elbiseden birinde karar kılıyorum. Saçımı düzeltiyorum ve makyaj yapıyorum. Aynada kaşlarımı çatıyorum.

7:05: Kahve iç. Kendime moral konuşması yapıyorum: *Bunu başarabilirsin. Endişelenecek bir şey yok. İçeri gir, işini yap. Bunu yapabilirsin.*

7:15: Tartışma hasta olduğunu söylüyor.

7:20: Sal'in gözlerini kırpmadan sevgiyle bak. Biraz daha cesur hissediyorum. 7:25: Kendimi arabama çekiyorum.

7:30: En sevdiğim çörek dükkanında dur. Bir düzinesi iş arkadaşlarım için olmak üzere on beş çörek al.

8:15: Trafikte mücadele ettikten sonra, üç çörek daha ağır ve on beş dakika erken işe varıyorum.

8:30: Mümkün olan son ana kadar arabamın park yerinde oturup kıyamet boyutunda bir meteor, kendiliğinden yanma veya uzaylı istilası için dua ediyorum. Bunların hiçbirisi olmaz. Ne yazık ki.

Mimi'nin dediği gibi, "Odadaki filden kaçamazsınız, özellikle de fil sizseniz."

Üniversiteden mezun olduğumda, elimde hiç istemediğim bir işletme diploması vardı ve ilk işimi küçük bir start-up'ta bulmuştum. Sadece beş çalışanı olan bu şirket, dağınıklık ve umutların tükendiği çılgınca bir koşuşturmaydı. Yeni bir şeyin zemin katında olmak, ürün biraz şüpheli olsa bile hepimizi akıl almaz bir heyecanla dolduruyordu.

Turbo-Loops, çocuklar için açık hava oyunlarındaki en son çılgınlık olarak pazarlanıyordu. Devasa bir sapan ve üzerinde boğa gözü baskılı yelekler giyen çocuklar içeriyordu.

Tamam, çok şüpheli.

Annem o işten nefret ederdi. "Bu çok saçma bir fikir. Biri gözünü çıkaracak."

Görünüşe göre aileler de onunla aynı fikirdeydi. Ardından gelen kötü reklam Turbo-Loops'un ve benim işimin sonunu getirdi.

Daha sonra, bir araba kiralama şirketinin başkan yardımcısının yönetici asistanı olarak iş buldum. Çalışma saatleri ve ücret iyiydi ve iş arkadaşlarımla yeterince iyi anlaşıyordum. Patronun metresi yerine karısına yazdığı skandal niteliğindeki küçük bir notla birlikte yanlışlıkla güzel bir buket yıldönümü gülü göndermeseydim önümüzdeki otuz yıl boyunca orada kalabilirdim.

Masamı temizlemem istendi.

Kayıtlara geçmesi için , şu anda boşanmış durumda ve karısı onu temizledi.

Annem, "Artık bütün bunları kafandan atmışsındır," dedi. "Babanın seni bekleyen bir işi var."

Ve böylece, hayallerin ölüme gittiği Mayfield Home Mortgage'da bir işe girdim.

Yani, rüyalarım.

Şirketin şu anda beş şubesi vardı, ancak ben I-10'daki Enerji Koridoru'ndaki ana ofiste çalışıyordum. Çeşitli pozisyonlarda çalışmış olmama rağmen şu anda kredi memuru olarak çalışıyordum.

Yaptığım şey şuydu: Bir kişi şu ya da bu nedenle konut kredisi almak istediğinde, mali durumlarını inceliyor, onlara yedi bin soru soruyor ve öğrendiklerime dayanarak bir karar veriyordum. Ve umarım sonunda, hak eden bir çift hayallerindeki evi satın aldı.

Bu, İşimle İlgili Sevdığım Şeyler listemde bir numaraydı. İşimle ilgili sevdiğim tek şey buydu. Kısa bir listeydi.

Çörek kutusunu dengeleyerek kapıyı ittim. Bayan Ruby masasının üzerine eğilmiş, her seferinde bir parmağıyla bilgisayarı gagalıyordu. *Avla, gagala, avla, gagala*. Tekrarla. Durakladı ve başını bana doğru eğdi, elleri klavyenin üzerinde pençe gibi donmuştu ve küçük yarım gözlüklerin üzerinden baktı.

Ruby çoğunlukla telefonlara cevap verir, çevrimiçi randevu profillerini takip eder ve bekleme odasında oturmaları için insanlara havlardı. Üçünde de çok başarılıydı. Bu yılın sonunda nihayet emekli oluyordu. Onu bu masada otururken görmemek garip olurdu.

Ben çok küçükken, annem babamın Cuma Kızı'ydı. Babamla yan yana çalışır, beni de ofise sürüklerdi. Saatlerimi atılmış ipotek başvurularının arkasına bir şeyler karalayarak ve boş fotokopi kağıdı kutularına tırmanarak geçirirdim. Parası yettiğinde, babam Bayan Ruby'yi ilk resmi çalışanı olarak işe aldı.

Gülümsedim. Çörek kutusu yana kaydı ve onu göğsüme bastırdım. "İkram getirdim. Bilirsin, tekrar hoş geldin demek için."

Bayan Ruby'nin dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "O çocuğun ne yaptığını duydum."

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yok.

Beni ürküten bir ani hareketle ayağa kalktı ve şaşırtıcı bir çeviklikle masanın etrafından dolaştı. Önümde durarak kutuyu aldı ve masasının üzerine fırlattı. "Sana kesinlikle yanlış yaptı. Sana davranış şekli yüzünden onu kel kafalı yakalamak isterdim."

Kaburgalarımı kıran bir sarılmayla kollarını bana doladı ve kollarımı iki yanıma sabitledi. Aynı şekilde karşılık veremedi geri çekildi ve masasına çekildi.

Gözlerimi kırıştırdım, aynı anda hem ağlamak hem de kızarmak için garip bir dürtüyle savaştım. "Teşekkür ederim."

Kaba bir baş hareketiyle av-av-av-av-avlamaya geri döndü. "Şimdi, şu çörekleri masamdan kaldır."

Sırtarak dediğini yaptım ve onları binanın arka tarafındaki küçük mutfağa götürdüm.

Peki, tamam. Bir tanesini yemek için masama götürdüm.

Ofis arkadaşım gelmeden önce on beş dakika boyunca ofisimin sessizliğinin tadını çıkardım. Gür sesli Marianna Ortiz, vahşi siyah bukleleriyle bir kasırga gibi geldi ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Aptal trafik... aptal sürücüler..."

Marianna kendi kendine konuşmalar yapar, bilgisayarını karıştırırken ya da evrakları gözden geçirirken hızlı hızlı konuşurdu. Benden biraz daha büyüktü, yakın zamanda boşanmıştı ve şu anda sevimli ve baş belası iki küçük oğlu dışında geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki tüm erkeklerden nefret ediyordu.

"Bu sabahki trafik," diye iç geçirdi. "Bazı günler arabamdan inip o insanlara nasıl araba kullanacaklarını anlatmayı hayal ediyorum."

"Sanırım buna yol öfkesi deniyor. Kesinlikle tavsiye edilmez."

Sandalyesine yığıldı. "Öldürmekten bahsetmişken, hazır olduğunuzda cesedini gömmenize yardım edeceğimi bilmenizi isterim."

Yine, bu senaryoda *onun kim* olduğunu açıklamaya gerek yok. Kendi ailemin, birlikte çalıştığım insanlar kadar net bir şekilde benim tarafımda olmaması gülünçtü. Garip bir şekilde, kendimi hem görülmüş hem de görülmemiş hissetmeme neden oldu.

"Anladım."

"Ona inanamıyorum. Yapamaz-"

Marianna sözlerine devam edemeden telefonu çaldı -yıldızlara şükürler olsun-. Numaraya kaşlarını çatarak cevap verdi, sesi zaten kavgacıydı. Eski kocası olmalı. "Anlaşmalar", "onlar senin de çocukların" ve "çok bencilsin" hakkındaki hararetli tartışmayı dinlememek için kendimi zor tutarak e-postalarımı kontrol ettim. Aniden telefonu kulağından çekip *kapatma* düğmesine bastı.

"Eskiden gibi birinin yüzüne telefonu kapatabilmeyi özledim," dedi.

"İyi gitmedi mi?"

Marianna koltuğunda kamburlaştı, uzun bacakları önünde uzanıyordu. "Hayır. Bir işi çıktı ve bu akşam çocukları ziyarete götüremeyecek."

Sempatikle başımı salladım, göz teması kuramadım. "Bu çok zor."

Öne doğru eğilerek kollarını masasına dayadı. "Mesele şu ki" -yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi- "öğleden sonra saat beşte bir müşteri görüşmem var ve çocukları dörtte almam gerekiyor, yani..." Sesi kesildi, havada umutlu bir nota asılı kaldı.

Mathias'ın sesi kafamın içinde çaldı. *İş yerinde senden faydalanmalarına izin verme*. Bunu yapmalıyım. Tabii ki yapmalıyım. Ama Marianna'nın kara gözleri

yalvarıyordu ve eğer gönüllü olmazsam bütün gün üzülecek, iç çekecek ve nefesinin altında mırıldanacaktı.

"Tamam. Evet, senin için görüşmeyi ben yaparım." Bana bir öpücük verdi. "Sen en iyisisin."

"Önemli bir şey değil," dedim omuz silkerek. Ne önemi vardı ki zaten? Eve koşturacak bir erkek arkadaşım ya da çocuklarım yoktu. Acıma partisi, tek kişilik masa.

"Perci!" Bayan Ruby bağırdı. "Müşteri ."

Birkaç yıl önce babam interkom özelliği olan şık bir telefon sistemi kurmuştu. Bayan Ruby bunu kullanmayı kesinlikle reddetti. "Sesim kendi başına yeterince yüksek." Haksız da sayılmazdı.

Yine de onun sesini duyunca sevinç gözyaşları dökebilirdim. Ayağa kalkmak için acele ederken sandalyem neredeyse devriliyordu. "Geliyorum."

"O bir domuz, biliyorsun. İşte tam da bu yüzden-" Ben evraklarımı toplarken Marianna söylenmeye devam etti. El sallayarak ofisten çıktım.

Mike ve Shelly Granger küçük konferans odasında bekliyorlardı, büyük yuvarlak masada yan yana oturuyorlardı. Dosyalarından beş yıldır evli olduklarını, iki yaşında bir kızları olduğunu ve bir kızlarının daha yolda olduğunu öğrendim. Kredi kartı yok, araba kredisi yok, okul borcu yok. Konuşulacak bir kredi geçmişleri yok.

"Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim ve onlarla tokalaştım.

"Evet, biz de." Mike başını salladı ve uzun kolunu karısının omuzlarına doladı. "Bir ev aramaya başlamak için sabırsızlanıyoruz."

Shelly karnını okşadı. "Bebek üç ay içinde burada olacak. O zamana kadar yerleşmiş olmayı çok isteriz."

Onların karşısındaki sandalyeye kaydım. "Ne kadar heyecan verici."

Mike sırtı ve telefonuna dokundu. Eğri büğrü kırmızı saçları ve sakız gibi gülümsemesiyle minik bir kızın fotoğrafını gösterdi. "Bu Celine ve bu da" - karısının karnını okşadı- "bir erkek."

Shelly gözlerini devirdi. "Herkes söylemek zorunda. Övünme hakkı gibi bir şey bu. Sanki bebeğin erkek olmasından tamamen o sorumluymuş gibi."

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla onun yanağını öptü. "Onu oraya sokmaktan kesinlikle keyif aldım."

Karısının nefesi kesildi ve göğsüne bir tokat attı. "Michael!"

Ben daha durduramadan içimden bir kahkaha koptu ve bu kahkaha saf, katıksız özlemin acısını güzelce örttü. Birinin şeytani bir çekicilikle benimle alay etmesi nasıl bir şey olurdu? Kendimi bir tek benmişim gibi hissettirmek

Odadaki birini parmaklarının fırçasıyla mı? Brent'le ya da başka biriyle hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Daha da ötesi, evli olmak ve bir ev dolusu bebek sahibi olmak nasıl bir şey olurdu? İyi bir adam bulmak, banliyöde küçük bir eve yerleşmek ve bir sürü bebek yapmak için duyduğum gizli özlemi itiraf etmenin siyaseten doğru olmadığını biliyordum. Okul aile birliğine katılmak, çocuklarımın tüm arkadaşlarının isimlerini bilmek, ön bahçeye çiçekler dikmek ve ulusal anıtlara tatiller planlamak istiyordum. Geceleri, beni güzel ve sevilmiş hissettiren bir adamın yanına kıvrılmak istiyordum.

Kulağa ne kadar garip gelse de, büyüdüğümde annem olmak istiyordum.

Durumlarını tartışmak için kırk beş dakika harcadık. İhtiyaç duyacağım bilgileri bir kontrol listesinden geçirdim ve mali durumları hakkında daha fazla bilgi edindim.

"Küçük bir peşinat ödeyecek kadar paramız var - Shelly'nin büyükannesinden bir hediye. Benim de ayarladığım bir iş var." Mike yerel bir mühendislik firmasından aldığı niyet mektubunu uzatırken yüzü ciddiye.

Shelly dudağını endişelendirdi. "Sence onaylanır mıyız? Borçtan uzak durmak için çok çalıştık ve ikimiz de apartman dairelerinde büyüdük. Bir ev sahibi olmak bizim hayalimiz."

İşimin bazı bölümleri, bir köpek kulübesine sahip olmayı hak etmeyen insanları onaylamayı gerektiriyordu, ancak yine de başka seçeneğim yoktu. Kağıt üzerinde iyi görünüyorsa, onaylanıyorlardı. Rakamlar yalan söylemezdi. Belgeleri topladım, bir rapor yazdım, bilgilendirilmiş görüşümü bildirdim, ancak sonunda nihai karar patronumdan geldi. Ne ben onun en sevdiği insanlar listesindeydim ne de o benim.

Ama o anda, ayaklarımı yere sağlam basmaya karar verdim. Yasadışı bir alpaka çiftliği işlettiklerini ya da geçimlerini sağlamak için banka soyduklarını keşfetmem dışında, Grangerlar o ev kredisini alacaklardı.

Uyarı vermeden kapı açıldı ve içeri giren kişi öksürdü. "Böldüğüm için özür dilerim."

Nefesimi tuttum ve el salladım. Bir moron gibi. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Kalp gibi mi?

"Böldüğüm için özür dilerim. Gitmem gereken bir toplantı var ama bugün öğle yemeğinde konuşabileceğimizi umuyordum."

"Tanrım, özür dilerim. Bugün Ruby ile yemek yiyeceğime söz vermiştim." Bu tam olarak doğru değildi ama Bayan Ruby onu korkutuyordu, bu yüzden itiraz etmeyeceğini biliyordum.

"Peki yarın?"

Elim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Programımı kontrol etmem gerek."

Başının üstündeki seyreliş saçlarını düzeltti. "Beni kahve içmek için araya sıkıştırabilir misin?"

"Emin değilim."

Gözleri kısıldı.

Mike masanın üzerindeki birkaç kâğıdı karıştırarak dikkatimi çekti. Bir an için orada olduklarını unutmuştum. Tatlı bir şekilde gülümseyerek, Vanna White gibi elimi uzattım. "Çok özür dilerim. Mike, Shelly, bu Brent Tompkins, Mayfield Home Mortgage'ın başkan yardımcısı."

Oh, ve eski erkek arkadaşım.

DOKUZ

"Bozulmadıysa, tamir etmeyin.

Eğer bozuksa, tamir etmenin değeceğinden emin olun."

-MIMI

İki gün sonra kendimi iş yerinden iki blok ötedeki bir kafede Brent'in karşısında otururken buldum. Mathias'a mesaj yoluyla açıkladığım gibi, buraya aşırı baskı altında gelmiştim.

Ben: Brent'le öğle yemeği yemeyi kabul ettim.

Mathias: İşkenceyi seviyor musun?

Ben: Annem yaptırdı.

Senin anne sorunların var.

Biliyorum!

Mayfield Home Mortgage'ın altın çocuğu ve annemin en sevdiği oğlu Brent Tompkins, bu restorana defalarca gitmiş olmamıza rağmen menüyü acı verici bir yavaşlıkla inceledi. Sipariş vermesinin bu kadar uzun sürdüğünü daha önce hiç fark etmemiştim.

Gözleri menünün kenarından yukarı baktı. "Buluşmayı kabul ettiğiniz teşekkürler. Ne istediğinizi biliyor musunuz?"

Başımı salladım ve pencereden dışarı bakmak için döndüm. Aralarına lüks arabaların doluştuğu Teksas büyüklüğünde kamyonlar geçiyordu.

Kırmızı çerçeveli gözlükleri ve aceleci gülümsemesiyle bir garson masamızda durakladı. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Perci?"

Brent'i görmezden geldim ve garsona döndüm. "Yanında ev sosu olan bir bahçe salatası istiyorum. Kruton olmasın. Bir de su lütfen."

Tam olarak istediğim bu değildi ama Brent'le birlikteyken yediklerime her zaman dikkat ederdim, şimdi bile fark etmezdi. Göğsümde bir öfke kıvılcımı çaktı. Benim hakkımda ne düşündüğünü neden umursuyordum ki? Cheeseburger ve patates kızartması sipariş ederken ona ters ters baktım.

Garson kız menülerimizi aldı ve siparişlerimizi vermek için acele .

Brent dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını birleştirdi. "Konuşmamızın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

Suyumun yarısını içtim ve niyetlendiğimden daha büyük bir güçle yere bıraktım. "Devam et."

Boğazını temizledi. "Umarım aramızda bir olmaz." "Biz mi?"

Yanakları kızardı. En azından utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Bu"-aramızda bir el salladı- "ikimizin de beklediği gibi sonuçlanmadı."

Ona baktım.

Devam etti. "Belki de bu ilişkinin farklı bir yöne doğru gittiğini düşündük. Ancak derin bir ruh arayışından sonra, daha ileri gitmeden bitirmeyi daha nazik bulduk."

Kinder? Birinin kırık ayağını onarmak yerine bir atı kafasından vurması gibi. "Yani, radyoda ayrılmanın yapılacak en nazik şey olduğuna mı karar verdik?"

"Sorun edeceğini düşünmemiştim," dedi küçük, rahatsız bir gülümsemeyle. "Sen *ne*?" Sesimdeki çatlaktan nefret ediyordum.

"Anlayacağını ."

"Anlayacağımı mı?"

Parlak yeşil çizgili, hardal sarısının berbat bir tonu olan kravatıyla uğraştı. Çirkin kravatları ironik değildi.

Profesyonel. Eskiden bunun sevimli olduğunu düşünürdüm. "Perci, işte sen busun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yaptığım hiçbir şeye aldırıyor gibisin. Bu neden farklı olsun ki?"

Boğuk bir nefes aldım ve tekrar pencereye doğru döndüm, keskin bir acı göğüs kafesimi sararken cevap veremedim. Gözlerim bir çöp tenekesini karıştırmak için durmuş evsiz bir adama takıldı, yanında tüm dünyevi eşyalarını taşıyan bir el arabası vardı.

Servis görevlisi tabaklarımızı masaya bıraktı. koyu bir sessizlik oluştu. Brent hamburgerine yumuldu. Sandviçten hardal damladı ve kravatının üzerine düşerek rengiyle karıştı. Ona söylemedim. Bıraktım o . Artık böyle şeyleri işaret etmekten sorumlu değildim.

"Seninle tartışmadığım için mi?" Sessiz bir sesle salatama sordum. "Eğlenceli olmadığım için mi? Sıkıcı olduğum için mi?"

Yutkunarak parmaklarını peçeteye sildi. "Bu ilişkiyi o kadar da önemseydiğini sanmıyordum."

Sözlerini incelerken durakladım. Bu doğru muydu? Ayrıldığımızdan beri birden fazla kez ağlamıştım. Ama bu Brent için miydi? Onu özlemiş miydim? Bizi özlemiş miydim? Yoksa gözyaşlarım beni nasıl utandırdığı için miydi? Ya da bu ilişki, başarısızlıklarımın uzun listesindeki bir başka başarısızlık olduğu için mi? Bunu yapma şeklini ve kullandığı kelimeleri beğenmediğim için miydi?

Daha da kötüsü, söylediği her şey doğru olduğu için miydi?

Kafeden gelen sesler -çatalların tabaklara sürtünmesi, sohbetin yükselip alçalması- kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyordu. Gözüm köşedeki masada oturan yaşlı bir çifte takıldı. Saçları sık, çelik grisi bukleler halinde olan kadın ciltsiz bir roman okuyordu. Yarısı yenmiş tabağını masanın diğer tarafına, gazetenin arkasına gömülmüş kel adama doğru itti. Adam bakmadan tabağı yaklaştırdı ve kadının eline dokundu, parmakları kısa bir süreliğine birbirine dolandı. Emin olamadım ama oturduğum yerden birbirleriyle tek kelime konuşmuş gibi görünmüyorlardı.

Boğazıma bir ağlama dürtüsü yerleşti.

Bir ısırik bile almadan yemeğimi ittim. Bir salata bu üzüntüyü gideremezdi; bunun için çikolata gerekiyordu. "Seni önemsedim, Brent." Belki bir kız arkadaşın erkek arkadaşını önemsemesi gerektiği gibi değildi ama ondan daha iyisini beklerdim. "Peki bu beni radyoda utandırmanı nasıl normal kılıyor?"

Konser biletleri için mi? Aileme söylemek zorunda kalacağımı ve bunun onları nasıl utandıracağını düşündün mü?"

Bir elini alnına bastırdı. "Annen yüzünden..." Ağzını kapatarak başını salladı.

"Annem mi?"

"Birkaç hafta önce sen ofis dışındayken beni görmeye geldi ve ne zaman evlenme teklif etmeyi planladığımı sordu." Ellerini önünde birleştirdi. "Yüzük seçmek için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Sanırım panikledim."

Bir an için görüşüm bulanıklaştı.

"Radyo programını dinledim ve..." Kaşları çatıldı, gözlerinin kenarları aşağıya çekildi. "Bakın, özür dilerim. Belki bunu doğru şekilde ele almadım ama geride bırakmamızı istiyorum. İnsanlar her gün ayrılıyor. İşimizde hâlâ profesyonel olabiliriz."

Bir yanım profesyonel olmak istemiyordu. Bir yanım babama gidip Brent'i kovmasını talep etmek istiyordu. Ama bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Mesele Brent'i daha çok sevmesi değildi; mesele her zaman iş için en iyi olanı yapmasıydı ve Brent de işinde iyiydi.

Ama daha büyük bir parçam onun karşısında oturmaya bir saniye daha dayanamadı. "Nasıl istersen."

Rahatlayarak nefes verdi. "Minnettarım."

Garsonu işaret ettim. "Bunun için bir kutu alabilir miyim?"

Bakışları aramızda dolaştı, önce Brent'in patates kızartmasını kilise yemeğindeki aç bir adam gibi yemesine, sonra da çantamı toplayıp kabinin sonuna doğru kayarken bana baktı. "Elbette. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Çılgılık atacak bir yastık mı? Bir milyon galon dondurma? Brent'e tam olarak nasıl hissettiğimi söyleyecek bir omurga?

"Ben ısmarlıyorum," dedi Brent. "Ne istersen sipariş et." "Biliyor musun? Ben muzlu krema alacağım."

"Bir dilim mi?"

Gözlerim tekrar pencereye ve evsiz adama kaydı. "Bütün turtayı alacağım."

Başını salladı. "Tamam."

Yanımdaki masadan bir menü kaptım ve göz gezdirdim. "Ben de double çizburger, balık ve patates kızartması ve milkshake alacağım. Çikolatalı olsun. Yapabildiğin kadar büyük olsun."

Garson kız bana sırtarak not defterini cebine koydu. "Paket antanızla birlikte n tarafta buluşalım."

Ofise dönerken turtayı, izburgeri, balık ve patates kızartmasını ve salatayı evsiz adama teslim ettim. ikolatalı milkshake'i kendime sakladım, her ne kadar Brent'e karşı beslediğim duygular gibi iştahım da tamamen sönmüş olsa da.

ON

*"Asla bir hediye ata ya da bir politikacının gözünün içine bakmayın.
İkisi de genellikle sizin vermek istemediğiniz bir şey ister."*

-MIMI

Ertesi hafta babam beni ofisine çağırdı. Binanın arka tarafına sıkışmış, *Hoarders*'ın bir bölümünden bir kağıt yığını uzakta görünüyordu. Bir duvarı boydan boya kaplayan kutular bir metre yüksekliğindeydi ve hepsinin üzerinde aceleyle siyah kalemle yazılmış etiketler vardı. Kağıt ve dosya yığınları masasını kaplamıştı. Arka köşedeki dolaptan çok ölü bir ev bitkisi sarkıyordu. Ailenin fotoğrafları mevcut tek duvarı kaplıyordu. Tek bir resim çerçevesi bile düzgün değildi.

Bazen babamın çitlerle çevrili olmayı sevdiğini düşünürdüm, dış dünyadan bir bariyer gibi. Herkesin gözlerinin seğirmesine neden olsa bile bu bir rahatlık kaynağıydı. İş yerindeki ofisinde, annemin dikkatli gözlerinden de uzaktı.

"Otur, Cupcake."

Bir sandalyeden diğerine bir yığın kitap attım ve boşalan koltuğa kaydım, bir not karalarken tuzlu ve biberli kafasına baktım. "Neye ihtiyacın vardı?"

Yazmayı bitirdi ve yarım ay şeklindeki okuma gözlüğünün üzerinden baktı. "İşlerin nasıl gittiğini görmek istedim."

"Tamam."

"Ya sen ve Brent?"

Ah, şu. Brent ve ben bütün hafta boyunca birbirimizin etrafında dans ettik, sadece gerekli olduğunda konuştuk ve ben asla gerekli olmadığına dikkat çektim.

Babam herhangi bir gariplikten habersiz görünüyordu. Önemi yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Aslında, önemli olmaya başlamıştı. Hem de çok.

"Dediğim gibi, sorun yok."

"İyi olmasaydı bana değil mi?"

"Elbette." Hayır, konuşmazdım. Babamla Konuşmak İstemediğim Şeyler listesinde Brent ile olan ilişkim en üst sıradaydı.

"İkinizin tekrar bir araya gelme ihtimali var mı?" İçimi çektim. "Baba."

"Özür dilerim, biliyorum. Annen sana sormamı istedi ve bunun daha kolay olduğunu biliyorsun..." Elini havada salladı. "Boş . Sadece senin ve Brent'in herhangi bir sorun olmadan birlikte çalışabileceğinizi bilmek istiyorum."

Zorla gülümsedim. "Elbette. Merak etmeyin."

Ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü, neredeyse yere yığılmış bir grup ayakkabı kutusunu deviriyordu. "Cupcake, seni sevdiğimi ve her zaman senin yanında olduğumu biliyorsun. Ama iş iştir ve Brent de işinde harika. Onu kaybetmek istemiyorum."

Ayağa kalktım ve ellerimi ceplerime soktum. "Anlıyorum."

"İşte benim kızım."

Öyle miydim? Ofisime döndüğümde ve acil durum çikolatamı karıştırmaya başladığımda merak ettim. Babamın beni sevdiğini biliyordum ama aynı zamanda annemin "onun kızı" olduğunu da biliyordum, benim değil. Her zaman benim yerime onun tarafını tutardı. Eğer annem Brent'le tekrar bir araya gelmemizi istiyorsa, babam da istiyordu. Annem odada benimle değilken bile varlığı kara bir bulut gibiydi. İç çekerek çikolatayı ısırdım ama tadı tatlıdan çok acıydı.

Gerginliğe rağmen, haftamın en güzel yanı Granger'ların mali durumlarına ilişkin incelememi tamamlamış olmam ve kredi için onları tavsiye etmekten mutluluk duymamdı. Raporumu bir araya getirdim ve onaylaması için Cuma öğleden sonra Brent'e gönderdim.

Telefonum çaldığında öğle yemeğinden yeni dönmüştüm -portakallı tavuk, kızarmış pilav, sokağın aşağısındaki yerden wonton çorbası-.

Mathias normal bir selamlama yerine, "Bu gece benimle çık," dedi.

"Merhaba. İyi bir gün geçirdim, sadece bir Brent gördüm. Sorduğun için teşekkürler." "Beni duydun mu?"

"Kibarca sorsaydın muhtemelen seni daha iyi duyabilirdim."

Homurdandı. "Perci Mayfield, bu gece benimle dışarı çıkma onurunu bana bahşeder misin, böylece birkaç pahalı içki içebiliriz?"

"Gördün mü? Ne kadar zordu? Sana ne oldu böyle?"

"I-" Durakladı ve arka plandaki gürültü değişti. Sesi de değişti, alçaldı. "Phee bu sabah beni aradı. Düğün için fotoğraf çekip çekemeyeceğimi sordu."

"Ne?"

"Onunla telefonda konuştuktan sonra-"

"Bunu yapacağını mı söyledin?"

Beni görmezden geldi. "Sarhoş olup bana onu unutturacak birini bulmanın tam da aradığım şey olduğunu düşündüm. Hem zaten bu benim yeni yıl kararımdı. Başlamak için bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

*Yeni yıl kararları. Kağıda doğrudan bakmaktan kaçındım. asılı
üzerinde benim Buzdolabı. Bir şey hakkında
onlar yapılmış Mutfığa her girdiğimde hayatımı nasıl yaşadığım
ya da yaşamadığım konusunda yargılanmak beni rahatsız ediyordu. Benimle
alay ettiler: Kilo vermeye çalışmayacağım. Daha özgüvenli olmaya
çalışmayacağım. İşim için daha fazla çaba göstermeyeceğim. Biriyle
çıkmayacağım. Daha iyi bir kız evlat ve kız kardeş olmaya çalışmayacağım.*
Bunu birden fazla kez bir kenara atmaya denedim ama bir türlü başaramadım.
"Peki. Hadi yapalım," dedim. "Yine de soruma cevap vermediniz. "Ama
soruma cevap vermedin.

"Bunu yapacağını söylemiştin?"

İç çekti. "Tabii ki yaptım."

Alnımı masamın üzerine koydum. "Bu iyi mi-" "Sekizde
hazır ol. Ben seni alırım."

İçimi çektim. "Peki."

"Ve Perci, cenazeye gidiyormuş gibi görünmeyen şeyler giyer misin?"

ON BİR

*"Köpeklerle yatarsan, pire kaparsın.
Yalancılarla yatarsan, yengeçlerle karşılaşırsın."*

-MIMI

Mathias hemen geldi, kıyafetime bir göz attı - bir çift geniş paçalı siyah pantolon, beyaz düğme ve hırka - ve beni yatak odama geri götürdü. Sonra da yirmi dakika boyunca gardırobumun durumundan şikâyet etti.

"Keşke seni alışverişe götürmeme izin verseydin." Biçimsiz, koyu renk yün bir takım elbise tuttu -teşekkürler anne- ve yüzünü buruşturdu. "Bu ne böyle?"

Cevap vermek için ağzımı açtım.

"Bu retorik bir soruydu. Bu dolaptaki her şey için cevap aynı. Bu üzücü." Başını salladı ve dolabımın derinliklerinden koyu mor bir kalem etek çıkardı. "Bu iğrenç değil."

Burnumu kırıttırdım ve annemle çıktığım bir alışveriş gezisi sırasında satın aldığım zamanı hatırladım. Nadir bir isyan siyah ya da kahverengi almayı reddetmişim. Morun bu tonu muhteşemdi, derin, boğucuydu; benim tam tersimdi. Yine de eve döndüğümde onu dolabın en arkasına sakladım, etiketlerini bile çıkarmadım. "Neden giydiklerimi üzerimde tutamıyorum?"

Eteği elime tutuşturdu. "Giy şunu. Çıkar şu hırkayı. O da nereden çıktı? Target'taki Mister Rogers Koleksiyonu'ndan mı? Gömlek kalsın ama içine sok."

Dehşet içinde ona doğru döndüm. "Ama o zaman insanlar kıcımlı görebilir."

Cevap vermek yerine, sınırına ulaşmış bir adamın çelik mavisi gözleriyle bana baktı. Daha fazla tartışmadım.

SoHo, şehir merkezine yakın, yeni ve gözde bir bardı. Geniş, merkezi bir dans pisti ve otuz dakikalık aralıklarla çalınan hareketli müziğiyle bardan çok kulüp gibiydi. Kulüpler benim arkadaşım değildi. Kulüpleri Sevmememin Nedenleri listesinde bir numara dans etmekte. Tüm o kıvranmalar ve dönmeler. İnsanların birinden diğerine rahatça geçmesi. Ter.

Hayır, teşekkür ederim.

En uçtaki bara tünedim ve tüm mekânı engelsiz bir şekilde görebildim. Mathias seçeneklerini gözden geçirmeden önce beni buraya park etmişti. Odayı inceledikten sonra pixie saç kesimi ve kaslı omuzları olan minyon bir esmerde karar kıldı. Phee'nin tam tersi.

Barmen üç metre ötede duruyordu. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ve bu işe yaramayınca dikkatini çekmek için elimi havada salladım. Beni gördüğünden emindim ama arkasını döndü ve kıkırdayan üniversite çağındaki bir grup kadına doğru ilerledi.

Biri omzuma çarptı ve derin bir ses "Özür dilerim" diye mırıldandı.

"Sorun değil," dedim.

Yanımdaki adam başka bir şey söylemese de bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum ve baktığımda ağzım açık kaldı. Bu oydu, yakışıklı olmayan komşum Nate. Koyu yeşil bir tişört ve çok yıpranmış bir kot pantolon giymişti, belli ki kimseyi etkilemek için çaba sarf etmiyordu. Başını eğdi ve gözlerini bana dikti.

"Hey, benim, Perci. Hatırladın mı? sonunda oturuyorum." Bir kaş, bulanık renkli bir gözün üzerine düştü. "Hatırlıyorum."

Bir dirseğimi bara dayadım ve çenemi avucumun içine aldım. Nate bana doğru döndü, dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi tezgâha yaslandı.

"Sana hiç garip gözlerin olduğunu söyleyen oldu mu?" Dedim.

Ağzının bir köşesi titredi. "Sana her düşünceni yüksek sesle söylemek zorunda olmadığını söyleyen oldu mu hiç?"

"Evet. Ağız ishali. Korkarım bu kronik bir durum." Yüzümü buruşturdum.

"Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

Sırıttı.

Tezgâhın üzerine eğildim. "Hey, biraz yardım alabilir miyim? Lütfen?"

Barmen bana sadece acıyan bir alay olarak tanımlanabilecek bir bakış attı. Cevabın hayır olduğunu tahmin ettim. Tabureye sertçe oturdum ve kollarımı kavuşturdum. Nate barmenle benim aramda bir bakış attı. Kaşlarını çatı, yüzündeki çizgiler keskinleşti. Bu korkutucu olmalıydı ama onun yerine kalbimin göğüs kafesine çarpmasına neden oldu.

Döndü ve barmene baktı. "Yo."

Üç saniye sonra barmen önümüzde belirdi. Nate'in yüzünde, daha önce fark ettiğim küçük beyaz yara izi olan kara kaşından başka hiçbir şey kıpırdamadı. O baktı; barmen de ona baktı. Hava biraz gerginleşti. Tuhaftı... ve biraz da sıcaktı.

Önce barmen göz kırptı. "Size ne ikram edebilirim?" Nate bana doğru bir el uzattı. "Önce sen."

"Oh, tamam." Ben mojito, Nate de bira sipariş etti.

Kredi uzattı ve ben kendi payımı ödemeye çalıştığımında el sallayarak beni başından savdı. İçkilerimizi önümüze koyana kadar barmene ters ters baktı. "Bu adam bahşış almayacak."

"Bunu yapmana gerek yoktu." Sırıttım.

Omuz silkti, ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti. "Önemli bir değil. Benimki gibi bir yüzünüz varsa, bunu kendi yararınıza kullanmayı öğrenirsiniz."

"Yüzünü beğendim. Çok hoş." Nate'in gözlerindeki eğlenen ışığı görmezden gelmeye çalışarak mojitomdan bir yudum aldım.

"Buraya sık gelir misin?" Kulağa sevimsiz bir tavlama cümlesi gibi gelen bu söz karşısında yüzümü buruşturarak sordum.

"İlk kez. İşten birkaç arkadaşla geldik." Sesi, derin ve alçak, omurgamda bir ürperti yarattı.

"Uzun bir ... sonra takılmak her zaman iyidir." Kalabalığın içinde tanıdık birini gördüğümde sesim kesildi. Elim bardağımın etrafında sıkılaştı.

Brent'ti.

Ve yalnız değildi.

O kadar yer varken neden buradaydı? Daha önce hiç böyle bir yere gitmemi istememişti. Sanırım evet demek için çok sıkıcı olacağımı düşündü.

Nate'i kalkan olarak kullanarak yere çöktüm ama Brent'in kolundaki kadını incelemeden edemedim. Yaklaşık benim boyumdaydı, sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yüksek elmacık kemiklerini vurguluyordu. Kısa ve dar pembe bir elbise giymişti. Ve kıvrımlıydı. Benim gibi. Belki biraz daha kiloluydu -kalçalar, göğüsler, kalın bel- hepsi sergileniyordu.

Bu son ayrıntı göğsüme saplanan bir hançer gibi hissettirdi. Beynimin küçük bir kısmı Brent'in benden kilolarım yüzünden ayrıldığına inanmıştı. Her nasılsa, benden bu yüzden ayrıldığına inanmak tüm durumu daha kolay hale getirmişti. Ama eğer sorun kilom değilse, belki de söylediği diğer tüm şeyler doğrudu. Sorun bendim. *Bendim*.

Koltuğuma yığıldım, içkimin kalanını içtim ve bardağı bardağa çarptım. Brent beni kesinlikle göremiyordu.

Nate kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

Gözlerim ona kaydı ve sonra tekrar Brent'e kaydı. Yaklaştı ve ben nefesimi tuttum. Kadın hâlâ bir bebek bakıcısına ihtiyaç duyabilecek kadar gençti. Adamın söylediği bir şeye kıkırdadı. Adam kolunu ona doladı ve onu öptü. Herkesin içinde uygunsuz bir öpücüktü. *Daha iki hafta önce !*

"Ben iyiyim," dedim garip, küçük, panik bir kahkaha atarak. "Harikayım. Bir içkim var. Komşumla keyifli bir sohbet yapıyorum. Bütün bu insanlarla birlikte bir kulüpteyim. Her şeyi içime atıyorum, anlarsın ya."

Nate'in gözleri yüzümden kalabalığın içinde dikkatimi çeken şeye ve sonra tekrar bana döndü. "Bu konser bileti alan adam mı?"

"Ne? Sen nasıl...?" Sonra ona o gün kapısının önünde cenazeden eve dönerken yolumu kaybetmiş gibi göründüğümü söylediğimi hatırladım. Neden bu kadar çok konuşmak zorundaydım ki?

Yere vuran bir müzik nabzı geri döndü. Nate'in gözlerinin etrafındaki çizgiler yaklaştıkça kırıştı. Güzel kokuyordu, beklediğim gibi erkeksi, orman kokusu değildi. Onun yerine tatlı ve meyvemsiydi. "Sorun çıkaracak mı? Bir dakika takılabiliyim."

"Hayır!" Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Yani, hayır. Teklifin için teşekkürler.

Her şey girecek. Biz . Ben iyiyim. Her şey-"

"-İyi. Anladım." Elinde içkisiyle bardan uzaklaştı. "Eğer eminsen?"

Brent'e ve en yakın çıkışa küçük bakışlar atarak başımı salladım. "Görüşürüz o zaman."

"Elbette ve tekrar teşekkürler," dedim ama o çoktan uzaklaşmıştı.

Artık çok dikkatli olan barmenden bir mojito daha sipariş ettim -teşekkür ederim Nate- ve dans pistinde Mathias'ı aramaya koyuldum. O ve küçük esmer kız şu anda R derecesinden bir adım ötede, PG-13 türünde bir dansa karışmışlardı.

Bu benim hatamdı. Gözlerimi düşmandan ayırdım ve o da saldırdı.

Brent yanımda belirdi, kolunu sevgilisine dolamıştı. "Seni böyle bir yerde görmeyi beklemiyordum."

İkinci mojitomdan uzun bir yudum aldım. "Evet. Beni bilirsin. Dışarı çıkmayı ve eğlenmeyi severim. Ben eğlenceli bir insanım. Bütün gün, her gün eğlence. Ben bir eğlence makinesiyim."

Bakışları kalabalığın içine daldı ve tekrar bana döndü. "Buraya biriyle mi geldin?"

Onu görmezden geldim ve elimi uzattım. "Merhaba, Brent'in arkadaşı. Ben Perci, Brent'in eski kız arkadaşı. Radyoda beni terk ettiğini duymuş olabilirsiniz."

"Ben Candy," dedi gülümseyerek.

"Tabii ki öylesiniz. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Brent geçen hafta Houston Üniversitesi'ndeki iş fuarındaydı. Numaramı istedi."

"Bu harika." Biraz daha mojito içtim ve bir tane daha sipariş etmeyi düşündüm.

"Buraya biriyle mi geldin?" Brent tekrar sordu.

Doğuştan yalancı değildim. Aslında, sinirli bir şekilde saçmalamaya olan eğilimim göz önüne alındığında, berbat bir yalancıydım. Ama tam orada, o anda, damarlarımda rom akarken, beni dokuz gün önce terk eden adama bakarken (evet, sayıyordum), yalan söylemenin mükemmel bir çözüm olduğuna karar verdim. Yıllardır aklıma gelen en iyi fikirdi.

"Evet."

Brent'in gözleri kısıldı. "Birkaç dakika önce burada olan adamla mı?"

"Bu o." Bir yudum daha. Bir sonraki mojito için barmene el .

"O burada mı? Seninle mi?"

Sesindeki sorudan, benim gibi birinin burada Nate gibi bir adamla birlikte olabileceğine inanmamasından nefret ediyordum. Sırtımı dikleştirdim. "Evet, burada benimle birlikte. Tuvalete gitmesi gerekti."

Tepedeki ışıklar, müzikle aynı anda vuran çok renkli titreşimlere dönüştü. Midem buna içerledi.

Brent sırttı. "Görünüşe göre kaybolmuş."

Gözlerim Nate'e takılana kadar odanın içinde gezindi. Dans pistinin kenarında duruyordu, uzun bacaklı bir kızıl saçlı biraz fazla yakın duruyordu. Başını geriye attı ve güldü.

"İyi birine benziyor," dedi Candy, kocaman, masum gözlerle.

"Evet, onları nasıl seçeceğimi iyi bilirim." Ayağa kalktım, yalpaladım ve saklamak için bara yaslandım. "Buna dikkat et Candy. Çabuk sıkılır."

Başını salladı, yüz ifadesi ciddiye. "Evet, hanımefendi."

Hanımefendi mi? Homurdandım ve bacaklarımın uslu durmasını isteyerek Brent ve liseli kız arkadaşının, esmer kızla anlaşmış gibi görünen Mathias'ın ve Nate ile kızıl saçlı kız arkadaşının yanından geçtim.

Dışarıda, sırtımı binanın tuğlalarına dayayarak Mathias'a mesaj attım ve başımın ağrıdığını söyleyip beni bırakmasını istedim.

Eve gidene kadar gözyaşı dökmedim. Bunun için kendimle gurur duyuyordum.

ON İKİ

*"Erkeğine kızmış bir kadın kadar
cehennemde öfke yoktur."*

-MIMI

Kimden: Brent Tompkins <brent.tompkins@mayfieldhomemortgage.com>

Kime: Percy Mayfield <perci.mayfield@mayfieldhomemortgage.com>

Konu: (yeniden): Mike/Shelly Granger için onay

Perci,

Dikkatli bir değerlendirmeden sonra, Granger'ları bu kredi için onaylamanın Mayfield'ın yararına olacağını düşünmüyorum. Lütfen onlara başsağlığı dileklerimizi iletin.

Teşekk

ürler,

Brent

Pazartesi günü kuşluk vakti atıştırırken (işe giderken aldığım kolachları dengelemek için havuç ve humus) gelen e-postaya baktım. Kaşlarımı çatarak üç kez tekrar okudum. Ama kaç kez okursam okuyayım, kelimeler hep aynı kalıyordu.

Brent daha önce hiç beni geçersiz kılmamıştı. İşimi sevmiyor olabilirdim ama işimde iyiydim. Bu bir hata olmalıydı. Ofisine kadar yürüyüp bu işi halledecektim.

Brent'in ofis kapısı kapalıydı. Kapıyı çaldım ve küçük tırnağımı kemirerek bekledim.

"İçeri gel."

Kapıyı itip açtım ve içeri girdim. Brent son derece geniş masasının arkasında duran sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Mimi Mayfield'ı ilk ziyaret ettiğinde Brent'in masasına şöyle bir bakmış ve gözlerini devirmişti. "Büyük masa sendromu."

Parmaklarını sabırsızlıkla yere vurdu ama ilk konuşan odadaki diğer adam oldu.

"Günaydın, Cupcake."

"Merhaba baba."

Alnımda boncuk boncuk ter vardı. Burası neden bu kadar sıcaktı? "Grangerlar hakkındaki e-postanı aldım. Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş."

"Yanlış anlaşılma yok. Onların iyi bir risk olduğunu düşünmüyorum." Brent elini turuncu-kırmızının iğrenç bir tonu olan kravatında gezdirdi.

Kaşlarımı çatarak bir adım öne çıktım. "Bakın, bu çifte zaman ayırdım. Üç yıl boyunca bir kez bile yanılmadım."

"Herkes arada bir yanlış yapar." Kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı.

Sırtımdan aşağıya doğru sıcak bir şey aktı. "Ama bu sefer yanlış anlamadım."

"Neler oluyor burada?" Babam sordu.

Brent omuz silkti. "Ciddi bir şey değil. Mesleki bir anlaşmazlık."

"İncelediğim bir çift için krediyi onaylamayacak. Onların iyi bir risk olduğunu biliyorum. Bu krediyi hak ediyorlar."

Baba sandalyesinde kıpırdandı. "Pekala, Cupcake, Brent senden daha tecrübeli ve bu konuda ona güvenmen gerektiğini düşünüyorum. Bu onun işi."

Babama bakarken şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Başını salladı; omuzlarım çöktü.

"Başka bir şey var mı?" Brent gülümsemesi artık sırıtmaya dönüşmüş bir halde sordu.

Cevap vermeden odadan çıkıp masama geri döndüm. Marianna bana endişeli bir bakış attı.

Masam garip ve yabancı geliyordu. Ama hepsi aynıydı; aynı zimba, aynı bilgisayar, aynı sahte ev bitkisi. Mimi ve benim bir fotoğrafımız.

Ben çekilmiş bir köşe. Mimi' gülümsemesi fotoğrafı aydınlatıyordu, kırmızı kadife elbisesi çok kısaydı. Fotoğraftaki kız çadır benzeri bir tişört giymişti ve Mimi'nin hemen arkasında duruyordu.

Hâlâ o şekilde fotoğraf çekiyorum, en az göze çarpan yeri bulmaya çalışıyorum, göz önünde saklanıyorum.

Bunu neden yaptım ki?

Brent'in e-postasını tekrar açtım. Sıcaklık göğsüme yerleşti ve boynumdan yüzüme doğru ilerledi. Elim yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Orada iyi misin? Yüzün kıpkırmızı," dedi Marianna. "Ben iyiyim."

Sinirlerime hakim olamadan e-postayı yazdırmak için tıkladım ve ardından bir mesaj gönderdim.

: Sanırım aptalca bir şey yapmak üzereyim.

Mathias: Seni vazgeçirmemi mi yoksa yapmana izin vermemi mi istiyorsun?

Ben: Yapıyorum.

Cevap beklemeden telefonu masamın üzerine fırlattım. Yazıcıdan tek bir kâğıt çıktı ve onu kaptım.

Mimi'nin tüm o küstah, yüksek topuklu ihtişamına bürünerek koridorda yürüdüm. E-postayı buruşturup top haline getirenin onun eli olduğunu hayal ettim. Kapıyı çalmadan Brent'in ofisinin kapısını açtım ve tahta duvara çarpınca ırkildim. Özür dileyerek yutkundum ve ilerledim. Babam ve Brent başlarını bana doğru çevirdiler.

Kızgın, haklı bir öfke içime aktı. Kendimi iyi hissettim. "Granger'ları neden inkâr ettin?"

Brent ayağa kalktı. "Size daha önce de söyledim, onlar iyi bir risk değil."

Ama beynim tamamen başka bir şey duydu. *O çok sıkıcı. Maceracı değil; benimle tartışmıyor. Her zaman herkesi mutlu etmek için endişeleniyor. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi hayal bile edemiyorum.*

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Artık kendini yenilmez hissediyorsun." Babamı işaret ettim. "Patronun kızından ayrılmak mı? Onu aşışmak mı? Kimin umurunda? Herkes babamın iş için en iyisini yaptığını bilir, değil mi?"

Babamın gözlerinde acı parladı. "Şimdi, ."

"Bu kararları vermek benim işim," dedi Brent. "Senin amirin olmamın bir sebebi var."

Gözlerim kısıldı ve yine beynimde başka kelimeler dolaşmaya başladı.

Onunla bir gün daha kalırsam sıkıntıdan öleceğim.

Isı göğsümden yayıldı, karnıma doğru ilerledi ve damarlarımı yaktı. Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Karnımdaki bu yeni ateş neredeyse beni gücüyle boğuyordu. "Sen bir... bir... pislisin!"

Tamam, dövüş kelimelerim yetersizdi; bu işte yeniydin. "Cupcake."

Etrafımda döndüm. "Bana 'Cupcake' demeyi kes. Benim bir adım var, Bay. Mayfield."

Babamın kaşları endişeyle çatıldı. "Bu hiç sana göre değil." Gömleğinin cebinden telefonunu çıkardı. "Annemi arayayım ve-"

"Hayır! Burası Yeni Perci. Buna alışın."

Her şey bir yana, Mathias'ın yüzü gözümün önüne geldi: Joel Allen'ın sevdiği kadına evlenme teklif etmesine seyirci kalırken gözlerinde beliren acı, şansının elinden kayıp gidişini izlerken duyduğu üzüntü. İçimi bir panik duygusu kapladı. Bu benim şansım mıydı? Elimden kayıp gitmesine izin verecek miydim?

Brent masanın etrafında döndü ve elini omzuma koydu. "Belki de bir bardak su içip sakinleşmen gerekiyordu."

Ona ters ters bakarak omzumu çektim. "Hayır, sakinleşmiyorum. Bırakıyorum."

Babam ayağa kalktı. "Şimdi, bunu yapma." Kapıya doğru yürüdüm. "Evet, bırakıyorum."

Kollarını kavuşturan Brent ayaklarına baktı; alnındaki çizgiler kırıştı. "Bu konuyu konuşalım. Olay çıkarmaya gerek yok."

"Daha önce olay çıkarmakla ilgili bir sorunun yok gibiydi. Şimdi sıra bende. İnsanlara böyle davranamazsın ve bunun yanına kâr kalmasını bekleyemezsin."

Brent'in elleri kalçalarına düştü. "Bunu çok abartıyorsun."

Yumruğum e-postanın etrafında sıkılaştı. Elimden uçtu ve eski erkek arkadaşım, eski patronum ve şimdiki pislğin alnına çarptı.

"İstifa ediyorum."

Masamdan topladığım her şeyi bir kutuya doldurup apartmanımın lobisine vardığımda, adrenalin yerini Tanrı'nın Adıyla Ne Yaptım? paniğine bırakmıştı. Asansörde beklerken, kalan tüm cesaret kırıntıları ayaklarımın dibinde birikti.

Bir kolumun altında kutuyu, diğerinde çantamı tutarak önce Mimi'yi aramaya çalıştım. Cevap vermedi. Sonra Mathias'ı. Yine cevap yok. Sırada Phee vardı. O da cevap vermedi.

"Artık kimse telefonuna cevap vermiyor mu?" Telefonu kutuya attım ve at kuyruğu tutucusunu omuzlarıma dökülen saçlarımdan çektim.

Arkamda biri boğazını temizledi.

Şaşkınlıkla irkildim ve Nate'i bulmak için döndüm. Kirli bir kot pantolon, turuncu reflektörlü bir yeleğin altında uzun kollu beyaz bir tişört ve ağır iş botları giymişti. Bir yanağına, bir koluna ve ayakkabılarının burunlarına kir bulaşmıştı, ancak uzun parmaklı ve küt tırnaklı elleri tertemizdi.

Yanında bir çocuk duruyordu. Çocuğu mu vardı? Sadece genç bir tane değil.

Sanırım sekiz yaşlarındaydı ve bir kızdı, ama bunu söylemek zordu. Kıyafetinden dolayı. Uzun kollu güneş ışığı sarısı bir tişört, kamuflaj renkli tozluklarla çatışıyordu. Üzerinde yaban arıları olan parlak kırmızı yağmur çizimleri görünümü tamamlıyordu. Ama beni asıl şaşırtan maskesiydi.

Koyu renk, kırışmayan gözler büyük boy plastik baykuş maskesinin ardından bana bakıyordu. Başının her iki yanından iki kahverengi saç filizi fıskiıyordu. Bu etki onu yaşının ötesinde bilge ve çok tuhaf gösteriyordu.

Ama onun işine yaradı. Ve o botlar çok sevimliydi. Ona küçük bir gülümseme verdim. "Güzel maske."

Saç örgüleri başıyla birlikte sallanıyordu. "Teşekkür . Bugün En Sevdiğin Şeyi Giy Günü olmasına ve bu benim en sevdiğim şey olmasına rağmen öğretmenim bugün bunu giymeme izin vermedi. Eğer çıkarmazsam babamı çağıracağını söyledi. Ben de çıkarmadım ve o da gelip beni almak zorunda kaldı."

Nate iç çekti.

"Vay canına. Silahlarınıza sadık kalmanın yolu."

"Hiç silahım yoktu. Sadece büyük boynuzlu baykuş maskem vardı." Ayak parmaklarının ucunda yükseldi. "Kutunda ne var?"

"Diyelim ki bugün de silahlarıma sadık kaldım ve şimdi bir işim yok."

"Zor bir gün müydü?" Nate sordu ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Asansör açıldı ve ilk ben girdim. Nate onu takip etti, küçük kız arkasından geliyordu, iri yuvarlak gözleri ilgiyle bana bakıyordu.

İkinci katın düğmesine basmak için itişip kakıştım ve bu sırada kutuyu yere düşürdüm. "Sıcak tükürük ve maymun kusmuğu!"

Küçük kızdan bir kıkırdama kaçtı. "Ew."

"Büyükkannem bazen böyle der." Yere saçılmış eşyalara baktım. Bu benim hayatımın bir metaforu olmalıydı -telefonum, kırmızı bir zimba, çerçeveli bir fotoğraf, bir paket acil durum çikolatası, öğle yemeğinde okumak için masamın çekmecesinde sakladığım yarı çıplak adamlı aşk romanı, kendime olan saygım. Boğazım düğümlendi ve gözyaşlarım tam oradaydı, küçük bir hıçkırığın tüm bu karmaşayı başlatmasını bekliyorlardı.

Nate'in keskin dikkatini hissettim ama ona doğru bakmaya cesaret edemedim. Asansör sarsılarak hareket etti. Eşyalarımı toplamam gerektiğini biliyordum ama olduğum yerde donup kalmıştım.

Nate eğildi ve tüm eşyalarımı kutuya geri attı. Kollarında kutu, gözleri metal kapıya dikilmiş bir şekilde durdu.

"Teşekkür ederim," dedim ve ellerimi uzattım.

Kutuyu bırakmadı. Ya da konuşmadı. Ürkütücü, öfkeli bir sessizlik değildi; o anda ne kadar kırılğan olduğumu anlamış gibiydi.

"Tamam o zaman," diye fısıldadım.

Asansör durdu ve ben de dışarı çıkıp çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Nate arkamdan, küçük kız da onun arkasından geliyordu. Dairemin kapısını açtım. "Sanırım bunu şimdi alacağım."

Bana uzattı, parmakları benimkileri okşadı.

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım - bugün kahverengiden çok yeşildiler. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Komşular bunun için vardır." Sonra gülümsedi. Bir göz kırpışından diğerine yüzünde kayan gülümseme, keskin hatlarını nasıl yumuşattığını fark etmemi sağladı. Bütün gün gördüğüm en güzel şeydi bu.

Küçük kız maskesinin arkasından bana uzun, son ve değerlendirci bir bakış attı. Sonunda elini kaldırdı ve onlar uzaklaşırken el salladı.

ON ÜÇ

*"Bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır.
Hangisi olursa ,
önce kediye öldürmelisin."*

-MIMI

Mathias'a birkaç saat sonra ulaştım. Bu süre içinde kıyafetlerimi değiştirmiş, eşyalarımı dolaba atmış, bir kase mısır gevreği, iki dilim muzlu ekmek ve fıstık ezmesine bulanmış elma dilimleri (lifli olsun diye) yemiş ve paniğe kapılmak için yeterli zamanı bulmuştum.

"Ne düşünüyordum ki?" Oturma odasındaki tüylü siyah halının üzerinde yüzükoyun yattığım yerden sordum.

"Bu iyi bir şey," dedi Mathias arka plandaki gürültü patırtısı arasında. Bu hafta yine Doğu Yakası'nda bir yere seyahat ediyordu.

"?" "Akşam
yemeğinde."

"Tek mi?" "Hayır."

"Sarışın mı esmer mi?"

"Kızıl saçlı. Dallanıp budaklanıyorum. O banyoda. Hızlı konuşacağım, o yüzden dinleyin. Seninle gurur duyuyorum."

Alay ettim. "Benimle gurur duyma. Mükemmel bir işi bıraktım. Babamı hayal kırıklığına uğrattım ve annem bunu duyduğunda-"

"Kes ." Sesi otoriter bir hal aldı ve omurgam tepki olarak dikleşti. "O iş senin için iyi değildi. Yeni bir iş bulacaksın."

daha iyi bir iş. Diğer insanları memnun etmek için endişelenmeyi bırakma zamanı. Hatırladın mı?"

"Ama ödemem gereken faturalar var. Benim... benim besleyecek bir balığım var."

"Sal başının çaresine bakabilir. Bekle biraz." Garson olduğunu tahmin ettiğim biriyle konuşurken sesi boğuklaştı. "Dediğim gibi, bu kendini yeniden keşfetmen için bir şans."

"Kendimi yeniden keşfediyorum," diye tekrarladım.

"Yarın, bu konuda daha iyi hissedeceksin."

"Yarın mı? Yarın gidecek hiçbir yerim yok." Sırt üstü yuvarlandım ve tavana baktım. "Benim bir işim yok."

"Uyu, biraz kötü reality şov izle, yürüyüşe çık." Sesim bir ya da üç oktav yükseldi. "Yürüyüşe çıkmak mı?" "Hey, geri geliyor. Gitmem gerek."

"Boktan tavsiyen için teşekkürler."

"Perci Mayfield. Hayatının kontrolünü eline alma zamanı. Bunu yapabilirsin." Sözcükler satır aralarında çatırdadı; beynimin içine doğru yol bulan bir ağırlık taşıyorlardı. Belki, sadece belki, o haklıydı. Belki bunu yapabiliyordum, başkalarının ne düşündüğünü , onları her zaman mutlu etme kaygısı taşımayan yeni bir insan olabilirdim.

Yeni Perci gibi yaşamaya başlamanın zamanı gelmişti.

Ertesi sabah bir sarsıntıyla uyandım, işe geç kalacağım düşüncesiyle kalbim küt küt atıyordu. Sonra her şey bir anda aklıma geldi. Bugün iş yok.

Ben Yeni Perci'ydim ve Yeni Perci işsizdi. "Ne düşünüyordum, Sal?"

Dünyanın En İyi Betta Balığı sakın sakın yüzüyordu.

"Sanırım erken bir orta yaş krizi yaşıyorum. Bana iyi olacağımı söyle."

Başını salladı. Tamam, geleneksel anlamda başını sallamadığını biliyorum ama dinlediğini söyleyebilirdim. Diğer insanların duygusal destek balıkları var mıydı? Olmalılar.

Giyindikten sonra krep yaptım. Çikolata parçacıklı. Ve krem şantili. Oyalandım, biraz kitap okudum, televizyon izledim. Annemden gelen beş, babamdan gelen iki, Brent'ten gelen bir aramayı görmezden geldim ama Mathias aradığında cevap verdim. Öğleden sonra Sal'in bile varlığımdan sıkılmasından korkuyordum.

Sınırıma ulaştıktan sonra Mathias'ın önerdiği yürüyüşe çıktım. Hava serin ve kuruydu, küçük bir esinti karışıma bir ısırik katıyordu. Gece boyunca yağın yağmur kaldırımlardaki küçük su birikintilerinde iz bırakmıştı. The Lofts'ta yaşadığım neredeyse altı yıl boyunca bir avuç yürüyüşten fazlasını yapmamıştım. Şimdi kaldırımda yürürken bu bölgenin ne kadar sevimli olduğunu görmek beni şaşırttı.

Brewer Street mahallesi İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra inşa edilmişti ve bu durum çoğu parlak tenteli küçük tuğla vitrinlerden anlaşılıyordu. Büyük mağazalar ve zincirler tutulmuş, anne ve küçük dükkanların gelişmesine izin verilmişti.

Köşede Rita's adında küçük, şirin bir kafe vardı. Önünde geniş beyaz ve kırmızı şemsiyeleri olan üç küçük masa vardı. Yakında öğle yemeği için geri gelmeyi aklıma not ettim. Bir sonraki blokta Sunshine Flowers adında bir çiçekçi keşfettim. Ön tarafta, kıvrık kumral saçlı bir kadın, mavi beyaz bir tentenin altındaki kaldırıma yerleştirilmiş bir kara tahtaya bir şeyler karalıyordu: *KURTARILAN BİR ŞAKAYIK, KAZANILAN BİR ŞAKAYIKTIR. -BENJAMIN FRANKLIN*

Okuduğumda güldüm.

Kadın gülümsedi. "Yürüyüş için güzel bir gün, değil mi?"

"Öyle," dedim, kendimi son yirmi dört saatten daha hafif hissederek.

Belki Mathias haklıydı. Yürüyüş tam da aradığım şeydi.

Üç vitrin aşağıda Fancy adında bir vintage giyim mağazası vardı. Birkaç kez ziyaret ettiğim bu dükkânın vitrininde sergilenen elbise beni cezbetmişti. Elbise diz hizasındaydı, belden kıvrık bir yakası vardı, omuzları açıkta bırakan kolları ve dolgun bir eteği vardı. Arkasında uyumlu bir fiyonk bulunan koyu kırmızı elbise, 1950'lerin ev kadınlarının kokteyl partilerinde giyeceği bir şeye benziyordu. Sadece bir dizi inciye ve yüksek topuklu ayakkabılara ihtiyacı vardı.

Onu sevdim. Onu istedim. Ama içeri girip deneyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Eğer uymazsa, yıkılırdım.

Sonunda sokaklar daraldı, meşe ağaçları ve küçük evler yol boyunca sıralandı. Gözüme çarpan köşedeki son evdi; beyaz bir çitle çevrili, parlak sarı renkteydi. Önünde bir tabela vardı: *BAYAN MARGE'IN ANAOKULU VE KREŞİ*. Kaldırımdaki yerimden, kapalı arka bahçede minyatür bir kaydırak ve iki salıncak içeren ahşap bir oyun yapısı olduğunu görebiliyordum. Şu anda bir grup çocuk çılgınca koşturuyor, tırmanıyor, kovalıyor, kıkırdıyor ve çığlık atıyordu.

Bir top çitin üzerinden süzüldü ve ayağımın yanına düştü. Topu aldım ve düzensiz at kuyruklu küçük bir kızın bana baktığını görene kadar oyun alanına göz attım.

"Bu senin mi?" Ben sordum.

Başparmağını ağzına soktu ve başını salladı, saç örgülerini en sevimli şekilde zıplattı. Topu geri attım ve o da beni göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

Küçük bir el sallayışla döndüm ve köşeyi döndüm. Sarı evin arnavut kaldırımlı yürüyüş yolu parlak kırmızı bir kapıya açılıyordu, kapının sağında büyük bir pencere vardı. Dantelli tül perdelerin ardında bir masa seçebiliyordum. Gözüme başka bir şey takıldı. Orada, pencereye bantlanmış bir *YARDIM ARANIYOR* tabelası vardı.

Onu görünce kalbim hızlandı. Ona sakın olmasını söyledim. Bir kreşte iş bulamazdım. Birincisi, çocuklarla olan deneyimim *Toddlers & Tiaras*'ı izlemekle sınırlıydı. İkincisi, eğer işe girersem annem tüm krizleri sona erdirecek bir kriz geçirirdi. Şimdiden bana nasihat verdiğini duyabiliyordum.

Ayrıca, gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım. Beni birkaç ay idare edecek bir miktar birikimim vardı ama bir kadın sadece reality televizyonla yaşayamazdı. Para hayatta kalmam için önemliydi. Gerçek çok açıktı; Mayfield Home Mortgage'a geri dönmem kaçınılmazdı. Yalvaracak cesareti topladığımda, eski masam beni bekliyor olacaktı.

Tam yirmi dört saattir asıydim ve şimdiden kendime olan güvenimi kaybediyordum. Yeni Perci için çok fazla.

Telefonum titredi, *annem arıyor*. Sesli mesaja gönderdim ve orada sağduyum, aileme karşı görevlerim, Brent ve muhtemelen saçım hakkında uzun bir söylev bıraktığını hayal ettim.

Ancak, ortaya çıktı ki, bu iş için Bayan Marge'ın Anaokulu ve Kreşini aramam için beni zorlayan kişi annemdi.

ON DÖRT

*"Önemli olan düşüncedir,
ama matematik hiçbir zaman benim güçlü yanımdı."*

-MIMI

Anne/Kız Brunch'larından Nefret Etmemin Nedenleri listemde üç numara, annemin herhangi bir yiyeceğin kalori değerini saniyeler içinde hesaplayabilme konusundaki doğaüstü yeteneğiydi. İkincisi, brunch'tan nefret ederdim. Neden iki öğünü bir arada yemek isteyeyim ki? Bana her gün kahvaltı ve öğle yemeği ver. Ve bir numaralı neden? Annem dostça bir yemek kisvesi altında her şeye burnunu sokardı. O ayki başarılarımın tam bir dökümünü bekliyordu ve bu doğal olarak onun fikrini sunması için mükemmel bir fırsattı.

Geçen ayki başarılarım mı? Balığımı hayatta tuttum.

Phee'nin Loop'taki dairesine yakın küçük bir restoranda buluşmak üzere plan yaptık. Özenle giyinmişim; lacivert pantolon, fildişi bluz, mantıklı ayakkabılar. Saçımı düzelttim, makyaj yaptım, çabuk ölmek için dua ettim.

Ben geldiğimde annem çoktan oturmuştu. El salladım ve masaya doğru ilerledim. Lisedeyken bir arkadaşımın annesinin "hiç umursamadığından" yakındığını hatırlıyorum. Benim annem tam tersiydi: umursardı. Hem de çok fazla. Mimi bir keresinde bana annemin başkalarının dağınıklıklarıyla büyüdüğünü söylemişti. "Birinin ona ihtiyacı olduğunu düşündüğünde, hemofili kongresindeki bir sivrisinek gibi olur."

Yöntemleri hem hızlı hem de ruh kırıcı olmasaydı bu sorun olmayabilirdi. Masada paltomu silktim ve bir koltuğa kaydım.

"Merhaba canım," dedi annem, gözlerini önündeki menüden ayırmadan On

u. Sinirli bir elimle saçlarımı düzelttim ve gülümsedim. "Nasılsın?" "Zavallı Pericles üşütmüş. Onu bu gece akupunkturcuya götürmek zorunda kaldım. Sabah." Evet, annem köpeğine küçük iğneler batırması için birine para vermişti. "Aslında, onu alabilmem için bugün işleri kısa kesmemiz gerekebilir. Zavallı bebeğim."

"Hasta olduğunu duyduğuma üzüldüm." Bunu söylediğimde Tanrı beni öldürmedi bile.

Menüyü bir kenara bıraktı ve masanın üzerinde duran telefonuna dokundu. "Ayrıca, bahçe kulübünden bir telefon bekliyorum. Yıllık bağış toplama etkinliği yaklaşıyor ve sanırım yönetim kurulu sonunda aklını başına topladı ve bu yıl benim yönetmeme izin verdi. Geçen yılki etkinlik çok tahmin edilebilirdi. Bağış toplamak için bahçe çayı mı? Gerçekten mi? Sanırım bunu Sarah Ingram söyledi." Eğilerek sesini alçalttı. "Şahsen Sarah'nın biraz içki sorunu olduğunu düşünüyorum."

Bir garson masaya bardakları koymak için araya girdi, bunun için sonsuz minnettardım. Sarah Ingram'ın yaptığı her şüpheli şeyi alfabetik sırayla duymak üzere olduğumdan emindim.

Gerçi Sarah benden daha iyi mercek altındaydı.

"İşte size buzlu çay. Şekersiz." Annem önümdeki içeceği işaret etti.

İçimi çektim. Temelde renkli su olan şekersiz buzlu çay içmek, pratikte Teksas' ikamet kartımı teslim etmemi, Kaliforniya gibi bir yere taşınmamı ve ironi yapmadan hindistan cevizi suyu tüketmeye başlamamı gerektiriyordu. Bir yudum aldım. "Teşekkürler."

"Kız kardeşinden önce gelmene sevindim. İş durumunu konuşmamız gerekiyor."

"Hayır, yok. Her şey yolunda. Evde bir sürü şey yapıyorum, mesela..." Baharat dolabımı yeniden düzenlemek onu etkileyecek gibi görünmüyordu. Cümleyi havada bıraktım.

"Eğer babanı arayıp bir hata yaptığını söylersen, her şey yoluna girebilir." Elimi okşadı.

Phee geldiğinde hâlâ bir cevap üzerinde çalışıyordum, yara bandından biraz daha büyük mavi elbisesi ve ona uygun topuklu ayakkabılarıyla trafik kızı gibi hazır görünüyordu, saçları Mimi'yi kısıktırarak şekilde taranmıştı. Masasının önünden geçerken bir adam onu durdurdu, yüzü bir

şaşkın bir gülümseme. Onunla sohbet etti, bir güldü, şakacı bir şekilde omzuna vurdu.

Ben izlerken, on yaşlarında küçük bir kız fotoğraf çektirmek için Phee'ye yaklaştı. Bir dakika sonra tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir kadın onu durdurdu. Phee çömeldi ve dinledi, sonra onu kucakladı. Bugünlerde tanınmadan hiçbir yere gidemiyordu. Aslında, son zamanlarda Phee'nin Joel Allen'dan daha fazla dikkat çektiğini fark ettim. Acaba bu onu rahatsız ediyor muydu? Umarım öyledir.

Phee koltuğuna kaymadan önce annemin yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunun için üzgünüm."

Garson geldi ve siparişlerimizi aldı. Phee bir fincan meyve istedi. Hepsi bu kadardı. Annemin gözlerini üzerimde hissettim, çünkü ben kruton ya da peynir içermeyen bir ev salatası sipariş ettim - yani temelde marul, yanında da salata sosu.

"Biliyorsun, salata sosu yemek kaşığı başına yetmiş kaloridir ve bu sos bunun iki katı" dedi annem, çay bardağının üzerinden bana sert bir bakış atarak.

Salata sosundan nefret ederdim.

Garsona acımasızca gülümsedim ve salata sosu ile değiştirdim. Annem başıyla onayladı.

"Ne olduğunu asla tahmin edemezsin," dedi Phee garson kız gittiğinde, gözleri parlıyordu. Neredeyse koltuğunda zıplıyordu. "İş yerindeki yapımcım Chuck'ı tanıyor musun? İri adam, her zaman biraz pizza kokar?"

Onu hatırladım. Phee bir keresinde bana onunla tanışma randevusu ayarlamıştı. Yalan söylemiyordu, adam hafiften pizza kokuyordu, tam olarak biberli ve soğanlı.

"Bu sabah beni aradı ve hafta sonu sunucusu Grace Michaels'ın midesinden rahatsız olduğunu ve yataktan zar zor kalkabildiğini, hafta sonu yedek sunucusu Sandy Jones'un da büyükannesinin cenazesi için Oregon'da olduğunu söyledi." Düpedüz sersemlemiş görünüyordu.

"Bu çok üzücü," dedim.

Phee elini salladı. "Elbette, çok üzgünüm. Çiçek gönderdim." Gözlerindeki heyecan parıltısı sönmedi. "Bu hafta sonu akşam haberlerini sunmamı istedi. Bunun bir deneme olabileceğini ve iyi giderse belki daha fazla yapabileceğimi söyledi."

Bu Phee'nin hayaliydi. Yayın gazeteciliği okumuştı. Bana bir keresinde trafikçi olmanın bir basamak olduğunu söylemişti. Onun hedefi sunuculuk yapmak, belki de ulusal bir haber programına katılıp *gerçek haberler* yapmaktı.

Annemin nefesi kesildi ve elini Phee'nin koluna koydu. "Bu harika bir şey. Joel ne düşünüyor?"

Phee'nin gülümsemesi yarım saniyeliğine kayboldu, sonra ekstra bir güçle geri geldi. "Ona söyleme fırsatım olmadı. Çok heyecanlıyım."

Yemeğimiz geldi. Annem ve Phee iş hakkında sohbet ettiler. Kuru, tatsız kaplumbağa yemeğini mideye indirirken mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışarak koltuğuma büzüldüm. Phee ne kadar çok konuşursa, ben o kadar az konuşmak zorunda kalacaktım. Bu plan birçok kez işime yaramıştı.

Nefes alıp verirken Phee tabağımdan bir havuç çaldı. Çocukken, kimse bakmazken yemek tabaklarımızla bunu yapardık. O yeşil fasulye ve tavuğu severdi; ben ise ekmek ve bezelye gibi şeyleri. Bu numarayı çözdükten sonra bir öğünün tamamını tek başımıza yediğimizden emin değilim.

"Bu harika, Phoebe. Seninle gurur duyuyorum," diye haykırdı annem, yüzüne krem rengi bir gülümseme yerleşmişti. Çantasından bir pudra çıkardı ve aynada dişlerini kontrol edip makyajını tazelemek için pudrayı çevirerek açtı.

Phee bir salatalık dilimi kaptı ve ağzına attı. Bütün tabağı ona doğru itmek ve bu yemeğin az da olsa tatmin edici olduğu yanılsamasından vazgeçmek istiyordum.

Pudra kutusu kapandı. Annem döndü, kahverengi gözleri alnımdan beynime doğru yuvalandı. Titredim. "Persephone, durumunu şimdi konuşabilir miyiz? Endişeleniyorum."

Parmaklarımı kucağımda büktüm. Annemin bana kendimi yirmi yedi yerine yedi yaşında hissettiren bir tarzı vardı. Gözlerim odanın içinde gezindi ve Peter Pan yakalı, sert beyaz bir elbisenin boynunu çekiştiren küçük bir kıza takıldı. Annesi ona sert bir bakış attı ve kız soldu. Bir aynaya bakmak gibiydi - annem ve ben, zamanın başlangıcından beri yaptığımız neredeyse her konuşmada.

"Ben iyiyim."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Baban iyi değil. Senin yaptığın gibi onu terk etmek onu zor durumda bıraktı. Tüm bunları kafandan atmak için zamanın vardı." Öne doğru eğildi. "Bu aptalca anlaşmazlığı aşip işinizin başına dönmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Daha azını beklemiyordum. Bütün hafta boyunca bıraktığı sesli mesajlar, kısa mesajlar ve e-postalar (ve muhtemelen bir yerlerde bir reklam panosu)

aynı temayı takip etti: Perci yanılıyor. Perci'nin bunu düzeltmesi gerekiyor.

Ama yanılmamışım. Ayrıca, Yeni Perci bunu kabul etmezdi. Yeni Perci kendi adına konuşurdu. Doğrudum. "Oraya geri dönmeyeceğim. İşimi yapamadığım sürece olmaz."

"Elbette işini yapabilirsin, saçmalama."

Phee annemin elini okşadı. "Belki de konuşmasına izin vermeliyiz." Bana cesaret verici bir gülümseme fırlattı. Ben de karşılık vermeye çalıştım ama ağzım işbirliği yapmadı.

"Konuşacak ne var ki? Bir işe ihtiyacı var, değil mi?" Annem burnunu çekti ama bir hanımefendi olduğu için nazikçe. "Ve Brent'e karşı bu tutumu."

"Brent hakkında konuşmuyoruz," dedim, sesim kararlıydı.

Annemin çenesi birbirine çarptı. "Ben siz kızları bir şeyler başarmanız, kendinize bir isim yapmanız için yetiştirdim."

Sırada ne olduğunu biliyordum.

"Phoebe'ye bir bakın. Kendine hedefler koymuş ve bunu göstermek için ödüllendirici bir kariyeri var."

Dar bir elbisenin içinde iyi görünseydim, belki benim de ödüllendirici bir kariyerim olurdu. Yüzümü buruşturdum. Bu, görünüşünden çok daha fazlası olan Phee'ye haksızlıktı. Ama annem, farkında olsa da olmasa da, onu Güzel Kız olarak etiketlemişti.

Başarısız olan bendim.

"Hedeflerin neler? Hayatında neyi başardın?" diye sordu annem.

Göğsüm sıkıştı ve yanaklarım kızardı. Artık Başarısız olmak istemiyordum. Yeni Perci başarısız değildi. Değil miydi?

"Ne yaptın anne? Ne *başardın* hayat?"

Üç nedenden dolayı bunu söylemek akıllıca değildi. Birincisi, bu kaba ve önemsizdi ve ben de öyle olmak istemiyordum. İkincisi, annem ev dışında hiç olabilirdi ama Okul Aile Birliği'nde, Rotary kulübünde, kilisede gönüllü olarak sayısız saatler geçirmiş, bağış öncülük etmişti. Bayan Ruby'den önce, babamın ofisteki her şeyi yapan kadınıydı. Tek kuruş para almasa bile katkıları çok fazlaydı ve bunun için ona saygı duyuyordum. Ve üçüncüsü, annem hakkındaki düşüncelerim genellikle sadece düşünce olarak kalırdı.

Phee'nin gözleri büyüdü. Annem bir an için afallamış görünüyordu, sanki en sevdiği kedi yavrusu onu tırmalamış gibiydi.

"Babanın ofisinden hışımla çıktığından beri davranışlarında bir iyileşme olmadığını görüyorum. Seni sevdiğimi ve senin için en iyisini istediğimi biliyorsun. Bazen doğru yönde bir dürtmeye ihtiyacın oluyor."

"Sana söyledim, benim için endişelenmene gerek yok. Ben... İhtiyacım var..." Neye ihtiyacım vardı? Annesini Mutlu Etmeyi Önemsemeyen Yeni, Geliştirilmiş Perci ne derdi? "Benim için endişelenmene gerek yok. Zaten başka bir işim var."

Evet, Yeni Perci bir yalancıydı.

Annemin gözleri kısıldı. "Yeni bir iş mi? Bununla ilgili hiçbir şey duymadım." Dudağımın içini kemirdim. Bir kuruş için, bir sürü sorun için Mimi şöyle demeyi severdi. "Evimin köşesindeki kreşte bir iş buldum."

Esneyen bir sessizlik uzadı. Garson kız masamızda durakladı, annemin yüzüne bir kez baktı ve tek kelime etmeden koşarak uzaklaştı.

Phee kaşlarını çatı. "Çocuklarla çalışmak istediğini bilmiyordum." Evet, ben de. "Bence bir değişiklik iyi olur."

"Bu çok saçma. Zaten babanın yanında bir işin var." Annem telefonunun kilidini açtı ve masaya doğru kaydıldı. "Onu şimdi ara ve Pazartesi işe döneceğini söyle."

Telefona baktım, mideme bir ağırlık çökmüştü.

Daha iyi bir evlat olmaya çalışmayacağım... Mathias bunu listeme yazmıştı. Yeni Perci sırf huzuru bozmamak için annesinin dediklerini yapmadı.

Çantamı kaptım ve göğsüme bastırdım. "Bunu yapmayacağım."

"Persephone."

Ayağa kalkarken ellerim titredi. "Seni görmek güzeldi."

Masanın etrafında döndüm ve annemin yanağına bir öpücük kondurdum. Parfümünün ve yüz nemlendiricisinin rahatlatıcı kokusu bana saldırdı.

Annem hafifçe yumuşayarak, "Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

"Beğenmek zorunda değilsin anne." Doğrudum. Gurur omuzlarımı geriye itti, sesimi sertleştirdi. "Ama yine de yapacağım."

"Yeni işinde bol şans," dedi Phee ve ben ona baktığımda göz kırpı.

Başımı sallayarak döndüm ve annemin gözlerinin sırtıma dikildiğini hissederek kalabalığın arasından ilerledim. Geri dönmedim. Hayır, dönmedim. Sahip olduğumu bilmediğim bir özgüvenle yürümeye devam ettim.

ON BEŞ

*"Boşta çekebilirsiniz,
ya da kazın size gelmesine izin verebilirsiniz."*

-MIMI

Mimi Pazar günü öğleden sonra bana yemek pişirme dersi vermek için evime geldi. "Siz kızlardan birinin, bir erkeğin kaburgalarına yapışan yemeklerin nasıl yapıldığını bilmesi gerekiyor" diye açıkladı.

Doğal olarak, kaburgalarıma yapışan yiyecekleri de sevdiğim için doğru seçimdim.

Üzerinde *"BACON'UMA HER ZAMAN DOKUNABİLİRSİNİZ"* yazan bir önlükle mutfağında vızır vızır dolaşırdı.

"Turta malzemesi için gerekenleri aldın mı?" diye sordu, buzdolabını açtı ve onun için hazır tuttuğum Bud Light'ı bulana kadar bir şeyleri karıştırdı. Açtı ve kutunun yarısını kana kana içti. "Evet, tam yerine oturdu."

Etrafında dolandım ve malzemeleri bulmak için dolapları karıştırdım. "Buzdolabından tereyağını çıkarabilir misin?" diye sordum.

Ama arkamı döndüğümde Mimi orada duruyordu, elinde bira kutusu, sanki teklif etmesini bekliyormuş gibi gözlerini kısarak buzdolabına bakıyordu.

"Mimi?"

"Şekerim, burada ne var?" Elindeki teneke kutuyla orada asılı duran kararlar listesini işaret .

Yanaklarım ısınınca onu tutmaya çalıştım. "Oh, bu bir şey değil."

Mimi elini bileğime koydu ve beni durdurdu. "Ne yapıyorsun? Kitap okuyordum."

Birasından uzun bir yudum aldı ve başını eğdi. Tüm saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, siyah göz kamaştırıcı bir toka ve bolca saç spreyi saçlarını yerinde tutuyordu. Gözlerini listede bir kez gezdirdi ve sonra tekrar gezdirdi, arada sırada bir kelime mırıldandı.

"Önemli bir şey değil." Kolundan çekiştirdim. "Hadi ama. Bu ayakkabıcı kendi kendine yapmayacak."

"konuya geleceğiz. Ben senin şu kararlarını öğrenmek istiyorum."

Tereddüt ettim. "Mathias'ın bulduğu bir şey."

Bir kaşı ilgiyle kalktı. Ama cevaplar için beni zorlamak yerine, tüm pişirme malzemelerimizin yayıldığı adaya döndü. Şeftali tenceresini ocaktan alıp lavaboya koydu ve kaynayan suyu boşaltıp buz ekledi. "Müziğe ihtiyacımız var."

Lavabonun altından onun için sakladığım radyoyu çıkardım ve fişe . "Sen şeftaliler soğuyunca soymaya başla, ben de bize bir şeyler. İyi müzik-" "-iyi yemek yapar," dedim. Klasik Mimi-izm.

Mimi bir George Strait şarkısında karar kılmadan önce kadrarla oynadı. Sonraki on dakika boyunca birlikte çalıştık, ben Mimi'nin talimatlarını takip ettim, Mimi de ruhu onu harekete geçirdiğinde ara sıra dans rutinine girdi.

"Senin kararlarını beğendim," diye açıkladı ayakkabıcı bittiğinde. Fırında.

Alay ettim. "Onları ciddiye almıyorum."

"Bundan emin misin?" Beni incelerken gözleri kısıldı. "Bu yüzden mi istifa ettin?"

"Hayır mı? Evet mi? Olabilir mi? Öyle bir şey değil." Sonra ona her şeyi anlattım; annemle yediğimiz yemeği, Yeni Perci'nin başka bir işi olduğu konusunda nasıl yalan söylediğini ve Mayfield'da çalışmaya geri dönmeyeceğimi. Düşündüm. Muhtemelen.

"Güzel."

"İyi mi?"

Elimi tuttu ve sıktı. "Dul bir kadın gibi giyiniyorsun ve ölmüş gibi davranıyorsun. Öylece yatıyor ve insanların mezarının üzerinde dolaşmasına izin veriyorsun."

Siyahlara bürünmüş bedenimi yere serilmiş ve etrafıma tebeşirle çizilmiş taslaklardan biriyle hayal ettim. Mimi'nin resim yapmakta üstüne yoktu.

kelime resimleri. "Sanırım başka türlü nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Elbette var. Omurgalı birisin; sadece onu nasıl kullanacağını hatırlaman gerekiyor."

Fırının saati çaldı ve Mimi turtayı çıkarıp soğuması için adanın üzerine koydu.

"Bir sürü kararın bunu gerçekleştireceğini pek sanmıyorum." Yine de döndüm ve listeye baktım.

Mimi yanağını okşadı. "Belki de değildir. Ya da belki Mathias senin sandığından daha akıllıdır. Bana öyle geliyor ki bunları yazarken ne yaptığını çok iyi biliyordu."

Pazartesi günü alarmımı kurdum, tartıldım, çıkan rakam karşısında irkildim, duş aldım ve giyindim. Sonraki bir saatimi özgeçmişimi güncelleyerek geçirdim, sonra uzun siyah botlarımı giydim ve Bayan Marge'ın Anaokulu ve Kreşine doğru dört blok yürüdüm.

Köşedeki küçük eve doğru ilerlerken adımlarım daha hafifti. Pencerede hâlâ *YARDIM ARANIYOR* yazısı asılıydı. Kendimi sorgulamadan önce telefonumu çıkardım ve numarayı tuşladım.

Dördüncü zilden sonra biri cevap verdi, sesi nefes nefese ve bozuk bir plak gibi tizdi. "Bayan Marge'ın Anaokulu ve Kreşi, nasıl yardımcı olabilirim?" Pencereden, masanın etrafında kenarlı, çömelmiş, yuvarlak bir form seçebiliyordum.

"Evet, merhaba. 'Yardım aranıyor' tabelanızı gördüm."

"Tanrıya şükür. Oğlum internete ilan vermemi söyledi ama ona internetin tuhaf insanlarla dolu olduğunu söyledim. Her zaman cam tabelasını kullanıyorum ve bana her zaman iş için doğru birini getiriyor. Şimdi, adın ne?"

"Perci. Perci Mayfield."

Pencereden onun oturduğunu ve masasındaki bir kitabı karıştırdığını gördüm. "Perci mi dedin?"

"Evet, hanımefendi." Kendimi huzursuz hissederek, pencereyi görüş alanımda tutarak kaldırımda volta attım.

Kıkırdadı. "Kibar, anlıyorum. Bu iyi bir şey. Çocuklarla deneyimin var mı?"

Alt dudağımı emdim ve en iyi cevabı nasıl vereceğimi düşündüm. "Onları çok seviyorum."

Bu muhtemelen doğruydu. Bebekler çok şirindi.

"Pekala o zaman, görüşme için ne zaman gelmek istersiniz?"

Yüzümde bir sırıtma belirdi. "Ne zaman istersen. Sadece senin için uygun olduğunda bana haber ver."

"Kaldırımında bir ileri bir geri yürüdüğünüzü tahmin ettiğime göre, şimdi ne dersiniz?"

Donup kaldım. Kadın pencerede duruyordu. El salladı; ben de el salladım.

"Şimdi iyi olur."

Altmış yaşlarında bir kadın olan Bayan Marge'ın kısa gri saçları, dostça bir gülümsemesi ve sabırlı bir ifadesi vardı. Başvuru formunu doldurduktan sonra beni penceresi sokağa bakan küçük odaya götürdü. Büyük bir masa alanın çoğunu kaplıyordu, üstü düzgünce düzenlenmişti. Başvuruma neredeyse hiç bakmadı, bunun yerine sabit yeşil gözlerle beni izledi.

Soruları roket bilimi değildi. Sabahları erken çalışmaya müsait miydim? Evet. Sabıka kaydım var mıydı? Hayır. Fiziksel kısıtlamalarım var mıydı? Yoktu.

"İşe alındınız," diye duyurdu.

"Öyle mi?"

"İçgüdülerim sana bir şans vermemi söylüyor. Ben her zaman içgüdülerime güvenirim." Bana doğru bir kalem doğrulttu. "Bir geçmiş kontrolünden geçmen gerekecek."

"Bu bir sorun olmayacak."

"Önümüzdeki Pazartesi başlayabilirsin." Tuzlu ve biberli kaşları kalktı.

"Bu senin için uygun mu?"

Çantamın askısını karıştırdım. "Evet, tabii ki. Bu harika olur."

Bayan Marge sandalyesinde yaslandı ve ellerini karnının üzerine koydu.

"Çocuklar seni canlı canlı yiyebilir ama belki beni şaşırtırsın."

"Ne?" diye sordum. Onu doğru duyduğumdan pek emin olmadan sordum.

Başını salladı, ağzının kenarlarına bir gülümseme yerleşti. "Pazartesi günü görüşürüz."

ON ALTI

*"Sessizlik altın olabilir,
ama koli bandı gümüştür ve gerçekten ucuzdur."*

-MIMI

"Bayan Perci, benim sevgilim olur musunuz?"

Minik ses, henüz üç yaşında olmayan ama şimdiden kalp kıran küçük bir çocuğa aitti. Büyük tutkal ve sim yığınlarıyla kaplı, şekilsiz bir kâğıt kalbi uzattı. Gömleğindeki, ellerindeki, masadaki ve yüzündeki kırmızı kalemlere rağmen kocaman mavi gözleri masumiyetle bana bakıyordu.

Çömelerek, parıltıdan kaçınmak için kalbin köşesini sıkıştırdım ve gülümsedim. "Julian, tabii ki senin sevgilin olacağım. Onur duyarım."

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. Ben daha gözümü kırpamadan yanağıma özensiz bir öpücük kondurdu ve kıkırdayarak kaçtı.

Kreşte çalışmaya başladığımdan beri çocuklar hakkında bir iki şey öğrenmiştim. Örneğin, onlar iğrençti. hapsirilmiş, işenmiş, kazara tükürülmüş, ama daha az iğrenç olmayan bir şekilde ve asla tekrar etmemeyi umduğum bir olayda, üzerime kusulmuştu. Üzerim boya, keçeli kalem, yapıştırıcı ve simle kaplanmıştı. Her gün eve geldiğimde saçımda bir şeyler -yiyecek, sanat malzemesi, kullanılmış bir yara bandı- buluyordum. Ne olur ne olmaz diye işe gelirken yanımda yedek kıyafet getirmeye başlamıştım. Ama çocuklar da çok sevimliydi, kıkırdamaları, gülümsemeleri ve sarılmalarıyla özgürdüler ve bu iş için yapmak zorunda kaldığım tüm değişikliklere değiyorlardı.

Örneğin, çoğu gün sabah 6'da kalkıp işe gidiyordum. Yeni maaşımın nasıl olacağını düşündükten ve Mathias'ı bir kez daha panikle aradıktan sonra işe yürüyerek gitme planı yaptım.

"Artık lüks şeylere paranız yetmiyor. Benzin gibi," demişti Mathias.

Başka maliyet tasarrufu çabaları da vardı. Öğle yemeğimi hazırladım ve kendimi sadece Cuma günleri çörek yemekle sınırlandırdım. Yürümek ve çocuklar arasında, son birkaç haftadır kendimi markete sürüklemek için yapabildiğim tek şey buydu. Bir kadının sadece fıstık ezmeli sandviçle yaşayabileceği ortaya çıktı.

Ama buna değdi. Bazen kendimi öyle kocaman gülümserken buluyordum ki yanaklarım acıyordu. Bir şekilde uyanıp işe gitmek için heyecanlanan insanlardan biri haline gelmişim.

Sırtarak bu sevgililer gününü de büyüyen yığınma ekledim. İşten sonra hepsini eve götürüp buzdolabıma asmayı planladım, böylece onları her gördüğümde gülümseyebilecektim.

"Bu akşam altıya kadar kalacaksın, değil mi?"

Düşüncelerimden sıyrıldım ve Bayan Marge'ın karşımda durduğunu gördüm. "Evet, hanımefendi."

Diğer öğretmenlerden biri olan Amanda, Sevgililer Günü'nde onun için kapanışta çalışmam için bana yalvarmıştı ve ben de kabul etmişim. Her ne kadar annem bana en az üç tanışma randevusu ayarlamaya çalışmış olsa da, kanatta bekleyen ateşli bir randevum yoktu. Onun aramalarını ve mesajlarını ninja gibi bir gizlilikle savuşturmuştum. Ayrıca, Bayan Marge'ı ikna etmeye çalıştığım muhasebe programını kurmak için bana bir şans verecekti. Deneme amaçlı tabii.

Bayan Marge sırttı. "Güzel."

"Bu gece dizüstü bilgisayarını senin için ayarlayabileceğimi düşündüm."

İşteki ilk günümde Bayan Marge'ın eski kafalı olduğunu keşfetmişim. Eski, *eski* okul gibi. Ebeveynler için bir imza kağıdı vardı, gerçek bir kalem ve kağıt düzeni. Kayıtları yanında taşıdığı o defterde tutulurdu. Para içeren tüm işlemler oraya not ediliyordu. Gerektiğinde eski moda üçlü karbon kopya makbuz defteri kullanılırdı. Tüm harcama makbuzlarını bir ayakkabı kutusunda saklardı. Ve her iki haftada bir biz çalışanlara kağıt çekler gönderilirdi.

Basit bir bilgisayar programıyla değiştirilebilecek onca ekstra işi düşününce gözlerim seğirdi. Masasının altında oğlunun Noel hediyesi olan bir dizüstü bilgisayar saklanıyordu. Kutusundan bile çıkarmamıştı.

Artık aramızda bir şakaydı. Dizüstü bilgisayarını kurmakla tehdit ettim; dalga geçtiğimi sandı. "Hayatını çok kolaylaştıracak."

"Her zaman bu şekilde yaptım," dedi, şişkin hesap defterini ve panosunu kaldırarak.

"Bazen af dilemek izin istemekten daha iyidir. Eminim bunun ne kadar kolay olduğunu gördüğünüzde, bunu takdir edeceksiniz."

Marge başını salladı. "Tek yapman gereken doğru çocuğun doğru ebeveynle eve gittiğinden emin olmak. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

Planıma hayır demediğini fark sırttım. "Elimden geleni ."

"Ebeveynlerin çocukları buradan çıkardıklarından emin olun." Elinde bir pano tutuyordu. Bir sonraki hedefim dijital bir giriş/çıkış sistemi kurmaktı. Bebek adımları. "Bu arada," dedi koridora yönelirken omzunun üzerinden, "sonunda seni kot pantolonla görmek güzel."

İlk iş günümde keten pantolon ve krem rengi bir bluzla gelmiştim. Bayan Marge başını salladı ve çocuklarla hiç çalışmadığımın gün gibi ortada olduğunu söyledi. Buna rağmen kalmama izin verdi. Diğer öğretmenlerin giydiği taytlara, kot pantolonlara ve tişörtlere imrenerek bakmam uzun sürmedi.

İç karartıcı bir şekilde, dolabım koyu renkli, hüzünlü takım elbiselerle doluydu. Bu yüzden bir Salı akşamı Walmart'a gidip birkaç çift mantıklı kot pantolon ve düz renkli tişört aldım.

"Gömleğindeki bir kedi mi?" Mathias yeni kıyafetlerimden birini gördüğünde sormuştu.

Sırtmıştım. "Harika, değil mi? Benim de üzerinde yavru köpekler olan bir tane var. Çocuklar onlara bayılıyor."

Gözlerini devirdi ama bunu sevgiyle yaptı. "Takım elbiselerden daha kötü olabileceğini düşünmemiştim. Yanılmışım."

Ama Mathias'ın (ve eminim annemin) yeni kıyafetlerim hakkında ne diyeceği umurumda değildi. Onları sevdim.

Altıya çeyrek kala dört çocuk kalmıştı. Michael ve Sarah, anneleri her zaman en son gelen ikizlerdi. Küçük sevgililer günü hediyem Julian da hâlâ oradaydı. Dördüncü çocuk, siyah saçlı küçük bir kız, puf koltuklardan birine kıvrılmış, burnunu bir kitaba dayamıştı. Üzerinde Amerikan bayrağının önünde uçan dev bir kartal olan uzun kollu bir tişört, mor ve mavi çizgili tayt ve uçuk pembe bir tütü giymişti.

"O yeni biri," demişti Amanda sakızını çıtlatarak, o gün için ayrılmak üzere toplanırken. Her zaman kapanış vardiyasında çalışırdı ve okul çağındaki çocukları daha iyi tanırdı. "Babası seksi sayılır. Ama kız tuhaf."

Tuhaflık iyiydi. Tuhaf olan bendim. Odanın onun tarafına doğru ilerledim. "Hikayen iyi miydi?"

Kocaman kara gözler kitabın tepesinden yukarıya doğru kalktı. "Uh-huh." "Adı ne?"

"*Solucanlar için Eksiksiz Rehber*. Babam bana tüm seriyi aldı ve her okuyacağım." Kitabı çevirdi, böylece sümüksü kahverengi bir solucanın yakın çekim fotoğrafına bakıyordum. "Solucanların beş kalbi olduğunu biliyor muydun?"

"Beş mi? Vay be." Ayrıca, iğrenç.

Gözleri parlayarak başını salladı. "Ve kendi başlarına üreyebiliyorlar." Kitabı çevirdi ve sayfaları karıştırdı. İstedikini bulduğunda dizlerinin üzerine çöktü ve yüzümden beş santim uzakta tuttu.

Kulağımın arkasını kaşıdım. "Kaç yaşındasın sen?"

Kıkırdadı. "Sekiz yaşımdayım ama babam yaşıma göre çok olgun olduğumu söylüyor ve bazen 8:30'a kadar uyumama izin veriyor çünkü olgun insanların bunu kaldırabileceğini söylüyor. Uyumadığım zamanlarda da babam *Duke Crosby ile The Bird Show'un fazladan* bir bölümünü izlememe izin veriyor. Bu benim favorim çünkü kuşlar benim favorim. Yüz yetmiş üç bölüm var ve hepsi kuşlar hakkında."

"Hiç görmedim."

"Kuşları sever misin?"

Yani, her iki şekilde de güçlü hislerim yoktu. "Elbette."

"Onları seviyorum. Müthişler. Bir an için, bir grup baykuşa parlamento dendiğini biliyor muydunuz?"

Başımı salladım.

"Ve çoğu sinek kuşunun ağırlığı beş sentten daha azdır." "Bu çok küçük."

"Tavus kuşlarının erkek, tavus kuşlarının kız şeftali kuşlarının da bebek olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ben yapmadım."

"Tavus kuşları çok ilginçtir," dedi başını ciddi bir şekilde sallayarak. "En sevdiğiniz kuş var mı?"

Aklıma gelen ilk kuşu söyledim. "Flamingolar oldukça havalıdır." "Evet, öyledir. Neden pembe olduklarını biliyor musun?"

"Bir nedeni mi var?"

"Çünkü sürekli karides yiyorlar ve bu onları pembeleştiriyor."

"Yürüyen bir kuş ansiklopedisi , değil mi?"

"En sevdiğim kuş kardinaldir. Tahmin et neden?" Parmağını bana doğru eğdi ve sesini fısıltıya indirdi. "Kardinaller en özel kuşlardır. Çünkü bir tane gördüğünüzde, Cennet'ten biri sizi ziyaret ediyor demektir."

Haftalar önce verandamda gördüğüm küçük kırmızı kuşu düşündüm. O birkaç saniyenin bir etki yaratmış olması garipti. İşin tuhafı, bugün yine bir tane görmüştüm. "Bilin bakalım bugün öğle tatilinde ne gördüm? Bahçede oturan bir kardinal." Uçup gitmeden önce onu fark etmem için yeterince uzun süre kalmıştı.

Başını , gözleri yuvarlaktı. "Gerçekten mi? Bugün ben de bir tane gördüm!"

Gülümseyerek öne doğru küçük bir adım attım. "Ben Perci, bu arada. Senin adın ne?"

"Lilah," dedi ve küçük elini uzattı. "Babam yeni bir arkadaşla tanıştığım da her zaman el sıkışmam gerektiğini söylüyor. Senden hoşlanıyorum. Artık benim arkadaşımsın."

Sırıtarak elini sıktım. "Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum. Sizi okumalarınıza geri dönmeniz için yalnız bırakayım."

Dalgın bir şekilde başını sallayarak solucan kitabına geri döndü. Bir süre daha kafasına . Tüm bu alışveriş biraz baş döndürücüydü, tıpkı bir kasisin üzerinden çok hızlı geçmek ya da tanıdık filmi yabancı dilde dublajlı izlemek gibi. Ama sekiz yaşındaki bir çocukla ömür boyu sürecek bir dostluk kurduğum hissinden kurtulamıyordum.

İkizlerin annesi önce geldi, çıkışlarını yaptı ve onları telaşla yolcu etti. Julian'ın büyükannesi hemen arkasındaydı, torununa da aktardığı gülümsemesiyle neşeli bir kadındı. Saat 6:30'dan birkaç dakika önce ön kapı açıldı ve içeriye keskin bir serin hava akımı girdi. Kafamı kapı aralığından uzattım ve donakaldım. Nate tezgahın önünde duruyordu.

Nate Russo. Komşum. Onunla her karşılaştığım da kendimi utandırdığım kişi. Neden burada olsun ki?

Yanaklarım ısındı. Aslında, sanırım sıcaklık en az on beş derece yükseldi. Boğazımı temizledim. "Merhaba?"

Aynı yıpranmış kot pantolon, uzun kollu iş gömleği ve botları giymişti. Saçları nemli görünüyordu. Bir elinde parlak kırmızı bir gerbera papatyası tutuyordu. Ne kadar lezzetli görüldüğünü görünce zevkle iç çekmek istedim.

Göz kırptım. *Lezzetli mi?* Bu da nereden çıktı? Düşüncelerimi okuyamadığı için yıldızlara şükrettim. Yine de sanki okumaya çalışıyormuş gibi gözleri yüzümde keskinleşti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben burada çalışıyorum. Burada ne işin var?" İçimden delilik sınırında gergin kahkaha yükseldi.

Sakin ol, Perci. Sonra aklıma geldi, o gün asansörde onunla birlikte olan küçük kız. Maske yüzünden yüzünü hiç görmemiştim.

Arkamdan Lilah ciyakladı. Sıska bacakları ve siyah saçlarıyla hızla yanımdan geçti. Kollarını Nate'in beline doladı. "Baba!"

Nate papatyayı havaya kaldırdı. "Sevgililer Gününüz kutlu olsun." Lilah'ın nefesi kesildi. "Benim için mi?"

"Evet." Burnunun ucunu çiçekle . "İşte, sen al o."

Bunu yaptı, bir eliyle tuttu ve onun yanına doğru eğildi. "Teşekkür ederim Sen, baba."

Nate başının tepesine bir öpücük kondurdu. İçim şaşırtıcı derecede doğru bir jöle taklidi yaptı.

"Lilah, bana daha önce söylememiştin," dedim.

Omuzları kulaklarına kadar yükseldi. "Önemli olduğunu düşünmemiştim." Babasına döndü. "Bu benim yeni arkadaşım, Perci. En sevdiği kuş bir flamingo ve-"

"Şimdilik kuş muhabbeti yok, lütfen. Hadi gidelim. Sevgilim için çok özel bir yemek planladım."

"Peynirli makarna mı?" Lilah kalçasına bir yumruk indirdi. "Yine mi?"

"Affedersiniz, 'özel' dedim. Kabuklu ve peynirli." Adam kızın burnunu çimdikledi, kız da sırtarak ona baktı. "Sırt çantan nerede?"

Nate, Bayan Marge'ın eski kayıt defterine çıkış imzasını atarken Lilah hızla uzaklaştı. Beklerken kalçasını tezgâha yasladı, gözleri bana gelmeden önce küçük alanı taradı. Ağzının köşesi kıvrıldı. "Güzel gömlek."

Göğsümde kocaman bir şeker kalp olan ve üzerinde "*SARIL BANA*" yazan parlak kırmızı tişörtümün eteklerini çekiştirdim. "Çocuklar beğendi."

Başını salladı ve yine gülümsemeye devam ettiği izlenimine kapıldım. "Çocuklar iyi bir karakter yargıcıdır. Lilah senden çok hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Ben de ondan hoşlanıyorum. İkinizin akraba olduğunuzu bilmiyordum" - iki işaret parmağımı son derece garip bir hareketle birbirine vurdum- "akraba."

Sırtışı gözlerine ulaştı ve sol yanağında bir gamze olduğunu doğruladı. "Gerçekten de öyleyiz."

Lilah, üzerinde dev bir baykuş olan sırt çantasını sürükleyerek alana koştu. Babasının önünde duraklayarak, katlanmış bir inşaat kâğıdı parçası çıkarana kadar etrafı karıştırdı. "Sevgililer Gününüz kutlu olsun!"

Nate kartı paha biçilmez bir sanat eseriymiş gibi saygıyla aldı. Lilah'a göğsümü geren geniş bir gülümseme fırlatmadan önce kartı inceledi. "Bayıldım buna."

Yüzü ışıldıyordu. "Ve bil bakalım başka ne var?" "Ne mi?"

"Bugün bir kardinal gördüm, Perci de öyle."

Nate'in yüzü bir anda değişti, kaşları çatıldı. "Lilah."

"Onu teneffüste gördüm. Tam çitin oradaydı ve sınıfıma dönüp pencereden dışarı baktığımda tekrar gördüm. Sanırım beni takip etti. Nedenini biliyor musun?" Sesine bir heyecan notası karıştı.

"Nedenini bildiğini düşündüğünü biliyorum." "Ama bu doğru, yemin ederim."

Tezgâhın üzerindeki kayıt defteriyle oynadım, tüm bunların neyle ilgili olduğunu ve neden garip bir şekilde samimi bir tartışmanın içine girmişim gibi hissettiğimi merak ettim. Sonunda gerginliğe dayanamadım. "Görünüşe göre o küçük adam senden hoşlanmış."

"O." Lilah sırttı. "O mu?"

"O kuşun kim olduğunu biliyorum."

Kardinallerin cennetten gelen ziyaretçiler olduğunu nasıl fısıldadığını hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

Bana döndü, kara gözleri parlıyordu. "O benim annemdi."

YEDİ

*"Bir centilmen asla öpüşmez ve söylemez,
"Hanımefendinin gülümsemesi her şeyi anlatıyor."*

-MIMI

"Bana bir konuda yardım eder misin?" Mathias dedi ki.

İşten eve yürürken telefona "Duruma göre değişir," dedim. Dün geceki fırtınadan kalan çamur birikintisinin etrafından dolanırken küçük butiğin önünde durdum ve vitrinindeki Elbise'ye özlemle baktım. Bahse girerim Yeni Perçi onu denemek için cesaretini toplayacaktır.

"Umut Evi'nde bir dizi konuşma yapıyorum ve-"

"Umut Evi nedir?" Bir fırının önündeki banka oturdum. Rüzgâr son birkaç dakika içinde şiddetini artırmış, beraberinde bir parça uğursuz bulut getirmişti.

"Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş. Kadınların kendi ayakları üzerinde durabilmeleri için dersler veriyor, iş ve mülakat becerileri konusunda yardımcı oluyorlar. Bunun gibi şeyler."

"Kulağa ilginç geliyor." Önümdeki caddede park etmiş bir kamyonetin kasasına bir kuş tünedi. Kırmızı tüyleri rüzgârda dalgalanıyordu; başka bir kardinal. Lilah'nın gördüğü kardinalin annesi olduğunu söylerkenki koyu renk gözleri zihnimde canlandı. Sesindeki umudu düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu.

"Bunu söylediğine sevindim. Yarın akşam orada benim için bir ders vermeni istiyorum."

"Ders vermek mi?" Çantamdan bir paket fıstık ezmeli kraker çıkardım ve bir tanesini kaldırıma fırlattım, sonra da kendime bir tane aldım. Bir tane de kendime aldım.

Kardinal yere atlayıp onu kapmadan önce bana yan gözle baktı.

Sesi sabırsız bir tona büründü. Arka planda bir anonsçunun güncel uçuş bilgilerini verdiğini duydum. "Evet, bir sınıf."

"İnsanların önünde mi?" Yemeye başladığım kraker boğazımda düğümlendi.

"Önemli bir şey değil. Geçen ay sunum yaptığımda üç kadın vardı. Bir PowerPoint sunumum var. Ortaya çıkıp onlarla konuşuyorsunuz ve işiniz bitiyor."

Asla Tekrarlamak İstemediğim Şeyler listemde ikinci sırada topluluk önünde konuşma vardı. En son üniversitede zorunlu bir iletişim dersinde konuşmuştum. Notlarımı düşürmüş, onları almak için dört ayak üzerinde sürünmüş, nasıl yeniden sıralayacağımı bulamamış ve elli kişilik bir sınıfa çatışma yönetiminin faydalarını anlatırken ağlamaya başlamıştım. O dersten C ile geçtim, muhtemelen profesör benim için üzüldüğü için.

"Birkaç kadın, en fazla dört. Sorulara cevap vermene bile gerek yok. Sadece bilgisayar kullanmayı ve ekrandan bir şeyler okumayı bilen sıcak bir beden olun."

Güneş kızgın gri bulutların ardına dalmış, caddenin karşısındaki meşe ağacının dalları rüzgârın artan şiddetiyle eğilmişti. Mimi'nin deyimiyse bir hendek yıkayıcı yaklaşıyordu. Kardinalim başını eğdi ve güvenli bir yere doğru havalandı.

"Hepsi bu kadar mı?" Ayağa kalktım, çantamı omzuma attım ve aceleyle daireme doğru yürüdüm.

"İşte bu "

Arka plandaki gürültü daha da arttı ve artık Tallahassee uçuşu için bir anons duyduğuma emindim. "Florida'ya mı gidiyorsunuz?"

"Bir şey çıktı." Sesini alçalttı. "Birkaç yıl önceki Miss Florida yarışmacısının bir fotoğrafı ortaya çıktı ve gidip hasar kontrolü yapmamız gerekiyor."

"Ne kadar kötü?"

"Diyelim ki o etkinlikte kıyafet isteğe bağlıydı. Üstsüz."

"Vay be. Bunu nasıl çeviriyorsun?" Burnuma bir yağmur damlası düştü.

"Emzirme yasalarını mı protesto ediyordu? Bilmiyorum. Bir buluruz." Parmaklarını saçlarında gezdirdiğini hayal ettim.

Hayal kırıklığı. Temizlik durumlarından nefret ederdi. "Koşmam lazım, biniyorlar. Dinle, bunu yaptığın için teşekkür ederim. Söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

"Ama ben-"

"İhtiyacın olan her şeyi sana e-posta ile göndereceğim. Bana mesaj at ve nasıl gittiğini haber ver."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir."

Cevap yok.

"Mathias?" Ekranı bakmak için telefonu çekti. . Koluma su sıçradı.

Telefonumu çantama tıktırıp yarı koşar, yarı tırıs gider gibi kaldırımdan aşağı indim. Ama sadece birkaç metre gitmişim ki gökyüzü açıldı. Saniyeler içinde yağmur saçlarımı ıslatmıştı. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve hızlıca caddeden aşağı indim. Bir sonraki kavşakta, yeşil ışık yanan arabaları beklemek zorunda kaldım, ayakkabılarım her geçen dakika daha da soguklaşıyordu.

Soluk kırmızı bir kamyonet korna çaldı ve ben sıçradım. Pencere açıldı ve Nate'in yüzü belirdi. Gülümsedi ve midem bulandı. "Sen olduğunu sanmıştım. Eve mi gidiyorsun?"

"Evet."

Gök gürültüsü havayı yardı. Kapıyı açtı. "Atla. Seni ben götüreceğim."

Yağmurun serinliğine rağmen yüzüm ısındı, memnun oldum, utandım ve tamam, biraz da heyecanlandım. Tereddüt ettim. "Emin misin? Koltuğunu ıslatacağım."

"Hadi ama. Kuruyacak." Pencereden uzaklaştı ve ben de içeri girdim. "İşte, ver şunu bana." Ona çantamı uzattım, parmaklarım onunkilere değdi. Titredim -yağmurun soğüğünden değil- ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Çantamı arka koltuğa koyduktan sonra Nate arabayı trafiğe soktu ve kırmızı ışıkta durdu.

"Yolunuzdan çıkmak zorunda kaldığınız için üzgünüm." "Sadece birkaç blok ötede. Önemli bir şey değil."

"Lilah'yı almaya mı gidiyordun?" Saat neredeyse öğleden sonra dörde geliyordu, kapanışa daha geç kalmadığım sürece genellikle eve yürüdüğüm saatlerde.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onu almadan önce market alışverişine gideceğim."

"Oh. Bu akıllıca." Bir yağmur tabakası ön cama vuruyordu. O kadar ki, Nate biraz yavaşlamak zorunda kaldı çünkü yağmurun arkasını görmek çok zordu. Parmaklarım kucağımda gergin bir enerjiyle kıvrıldı. "Hava durumu bu geceye kadar yağmur yağmayacağını söylüyordu."

"Burada hava çok hızlı değişiyor. Memlekettekinden farklı." "New York mu?"

Bana meraklı bir bakış fırlattı.

"Mektuplarınız," dedim.

"Oh, evet. Houston'da inşaat için iyi bir hava var. Çoğunlukla sıcak günler." Çok uzak olmayan ufukta şimşekler çaktı. "Yağmur yağdığı zamanlar hariç."

"Bu yüzden mi buraya taşındınız? İş için mi?"

"Onun gibi bir şey. Bana iş bulabilecek birini tanıyan birini tanıyordum ve sanırım yeni bir başlangıç yapmak istiyordum."

Kamyon bir sonraki ışıkta durduğunda, içeriye şöyle bir göz attım -Bardak tutucusunda boş bir şişe su, küllükte bozuk para, yerde birkaç Froot Loops, arkada bir yükseltici koltuk.

"Güzel kolye." Dikiz aynasından sarkan makarna eserini işaret ettim. Bayan Marge'ın sanat projelerinden birine benziyordu.

"Teşekkürler. Makarnanın gözlerimi ortaya çıkardığını duymuştum."

Güldüm ve ona bakma hatasını yaptım. Profilinin keskin kenarları yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. Nefesim kesildi ve onu örtmek için öksürdüm.

Bana endişeli bir bakış attı. "Hey, üşüyor musun?" Bir düğmeyle oynadı ve havalandırmadan bir sıcaklık dalgası fışkırdı. Bir sonraki ışıkta arkasını döndü ve arka koltuktan bir şey çıkardı. "Al. Bunu giy ve ısın."

Bir sweatshirt'tü. *Onun* sweatshirt'ü.

"Her ihtimale karşı arabada fazladan tuttuğum bir tane." Tereddüt ettiğimde dirseğimi dürttü. "Temiz, söz veriyorum."

"Teşekkürler." Üzerime oturması için dua ederek başımdan geçirdim. Onunla ve emniyet kemeriyle boğuşuktan sonra kendimi içinde yutulmuş buldum. Hatta kollarını kıvrıma zorunda kaldım. Önünde *BRONX COMMUNITY COLLEGE* yazıyordu. "Mezun olduğun okul mu?"

Homurdandı. "Beş dakika kadar."

"Okulu sevmiyor muydun?"

"O zamanlar benim için iyi hiçbir şeyi sevmezdim."

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim ve sessizliğimde Kötü Çocuk Nate'i hayal etmekten kendimi alamadım. Yalan söylemeyeceğim, çekici bir düşünceydi.

Apartman kompleksine giden son yola saptı. Hayal kırıklığı midemde birikti, neredeyse gerginlikten daha ağır basıyordu. Onunla konuşmak güzeldi, beklediğimden daha kolaydı ve sohbeti devam ettirmek istiyordum. Bir konu bulmak için beynimi yokladım.

"Solucanların beş kalbi olduğunu biliyor muydun?" Evet, ben de öyle dedim. "Öyle mi?"

"Ben, evet." *Orada dur. Hayır. Daha fazla. Kelimeler.* "Kendi başlarına da üreyebilirler." Parmaklarım emniyet kemeri kayışının etrafında kıvrıldı. "Ve tavus kuşları erkek, tavus kuşları dişi, şeftali kuşları bebek ve şeftali kuşları da onların yumurtalarıdır."

Yüzüm alev alev yanıyordu, muhtemelen o kadar parlak bir kırmızı tonu vardı ki bunun bir adı yoktu. Şimdi ona Perci Kırmızısı adını verebilirdik ve Mimi de bu tonda bir çift ayakkabı alıp herkese torununun adını verdiğini söylerdi. "Peapodlar konusunda şaka yapıyordum. Aptalca bir şakaydı. Gergin olduğumda böyle şeyler yaparım."

Bana baktığını görmekten ziyade hissettim.

"Beni 'seri katil olabilirsin' şeklinde tedirgin ettiğinden değil. Bu daha çok bir... bir..." Kamyonet apartman kompleksinin önünde durdu ve beni bu cümleyi bitirmekten kurtardı.

Arkadan çantamı aldı. Gözlerinin kenarları eğlenerek kırıştı. Hayır, hâlâ yakışıklı değildi ama ona sonsuza kadar bakabilirdim. Görünüşe göre bunu yapmaya çalışıyordum.

Boğazını temizledi. "Buradayız."

"Ah, doğru." Kapıyı iterek açtım, arabanın yarısına kadar indim ve geri döndüm. "Bıraktığın için teşekkürler."

Gülümsedi. "Sorun değil."

Dışarı fırladım, kapıyı çarparak kapattım ve az önce kapıya kapattığım kazağım tarafından geri çekilmeden önce sıçrayarak bir adım attım.

"Oh, Tanrım. Özür dilerim," dedim kapıyı açtığımda.

"Güle güle, Perci." Sesi kahkahalarla dolup taşıyordu ve ben bunu ayak parmaklarımda hissettim.

Apartman lobisine koştum ve yağmurdan kaçtım. Sonra bir sersem gibi kapının önünde durdum, şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi yüzümü cama dayadım ve onun uzaklaşmasını izledim.

SEKİZ

*"Bir kitabı kapağına göre yargılamayın.
En azından filminden daha iyi olacağını biliyorsunuz."*

-MIMI

Hope House, Houston'ın batısındaki bir alışveriş merkezinin içinde, eski bir bakkal dükkânı gibi görünen bir yerdeydi. Baktığım her yerde kirli beyaz beni kuşatıyordu. Kirli beyaz duvarlar, kirli beyaz zeminler, uzun ve kirli beyaz bir yaşam sürmüş gibi görünen ve arka tarafa götürölüp vurulması gereken kirli beyaz bir kanepe.

Arkasındaki duvarda, Umut Evi Kuralları'nı gösteren eğri büğrü bir poster asılıydı:

1. Uyuşturucu yok.
2. Alkol yok.
3. Kavgı yok.
4. Silah yok.
5. Çalmak yok.
6. Saçmalık yok.
7. Vazgeçmek yok.

Ön tarafta kimse beni karşılamadı. Çantamın askısıyla oynadıktan, tabelayı tekrar okuduktan ve buraya nasıl geldiğimi bir kez daha sorguladıktan sonra, işaretli kapalı bir kapıya gelene kadar ana koridorda ilerledim

OFİS. Tereddüt ettim. Şimdi dönüp kaçabilirdim. Kimse bilmeyecekti. Ben hariç. Ben bilecektim. Elimdeki dizüstü bilgisayar çantasını sıkıca kavradım. Bu sunumun ne hakkında olduğu hakkında bile hiçbir fikrim yoktu. Mathias sadece bir saat önce e-posta göndermişti ve okumaya vaktim olmamıştı.

Eski Perci kaçırdı. Ama Yeni Perci sahne korkusunun ağırlığı altında ezilmeyecekti. Ayrıca, Mathias sadece birkaç kadın olacağını söylemişti. Birkaç kız arkadaşla öğle yemeği masasında sohbet etmek gibi olacaktı. Kapıyı çaldım.

"Evet?" diye bağırdı bir ses. "İçeri gel."

Bir kadın masanın üzerine eğilmiş, telefonunu kulağına dayamış, tam olarak duyamadığım ama "şartlı tahliye" ve "tutuklama" kelimelerini yakaladığımı sandığım bir şeyler geveliyordu.

"Sizden ona bir şans vermenizi istiyorum. O çok çalışkan biri," dedi kadın ve parmağını bana doğru kaldırdı. Bekledim.

"Kimsin sen?" diye sordu telefon bağlantısı kesildiği anda.

"Ben Perci Mayfield. Sunum için buradayım. Sunumu Mathias Jorgensen yapacaktı ama bir sorun çıktı ve onun yerine ben geldim. Size haber verirdi diye düşündüm."

"O yapmadı." Bakışlarının ağırlığı altında ayaklarımın üzerinde kaydım. "Gömleğindeki bir kedi mi?"

Etek ucunu çekti. "Gelmeden önce üstümü değiştirmeyi planlıyordum ama işte eleman sıkıntısı çektik, o yüzden geç saate kadar kalmam gerekti ve doğruca buraya geldim."

Nefesinin altından kulağa pek de hoş gelmeyen bir şeyler mırıldandı ve koridora doğru yürüdü. "Hadi o zaman. Sanırım bunu yapmak zorundasınız. Ben Stella Martinez, buranın müdürüyüm."

Onun arkasından koridorda ilerledim. Sonunda bir tarafında büyük bir ekran ve ona bakan birkaç sıra sandalyenin olduğu bir odaya girdik. Orta koridordan öndeki masaya doğru yürüdüm ve altışar sandalyeden oluşan beş sıra saydım. Otuz kişi. Hayır. Olmaz. Mümkün değil. "Mathias küçük bir grup olacağından bahsetmişti."

Kaşları kalktı. "Öyle mi? Biz..." Taşıdığı bir panodaki kâğıtları karıştırdı. "İşte burada, yirmi yedi kişi kaydoldu. Mathias'ın son gelişinden sonra bu konuda söylentiler yayıldı."

Panik görüşümün kenarlarını bulanıklaştırdı. Bir elimi masaya dayadım, altına sürünmeyi düşündüm. Yirmi yedi mi? "Bu dersin adı neydi?"

Kaşlarını çatarak beni tepeden tırnağa taradı. "Başarı için Nasıl Giyinilir?"

Yüzündeki kuşkulu ifade haklıydı. Başarı için giyinmek benim uzmanlık alanım değildi. Bunun için insanın kendi teninde rahat hissetmesi gerekirdi ve ben yıllardır bunu taklit ediyordum.

Ama Yeni Perci rahattı. Yeni Perci diğer insanları memnun etmek için endişelenmiyordu. Yeni Perci bu yirmi yedi kadınla kafa kafaya çarpışacaktı. Yeni Perci bunu öldürecekti.

Yeni Perci bendim, lanet olsun.

Dizüstü bilgisayar çantasını masanın üzerine bırakarak, kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "Peki, nereye yerleşmeliyim?"

Kadınlar otuz dakika sonra gelmeye başladılar. Bazıları içmek için çok genç görünüyordu, bazıları ise İsa'nın suyu şaraba dönüştürmesini izleyecek kadar yaşlı görünüyordu. Kıvrıkcık beyaz saçlı ve dört eksik dişini gösteren geniş bir gülümsemesi olan yaşlı bir kadın durdu. Gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Gözlüklü adam sen değilsin." "Hayır, üzgünüm. Bu geceyi ben devralıyorum."

Başını . "Suze, o burada değil."

Kırpılmış siyah saçlı ve boynunda dövmesi olan yuvarlak hatlı bir kadın çenesini salladı. "Sheeet. Bütün hafta bunu dört gözle bekliyordum."

İlk kadın bana döndü. "Geçen sefer geledim ama söylenenlere göre bu seferki çok eğlenceliymiş ve üstelik çok da yakışıklıymış. Güzel bir kıcı olduğunu duydum."

Gitmek yerine kendini ön sıraya attı. Kollarını kavuşturarak bana şüpheyile baktı.

Sonraki on dakika boyunca odayı sürekli bir kadın akını doldurdu. Hepsi oturacak yer buldu; bazıları bir arada kümелendi, diğerleri sandalyelerini kenara çekti.

Bir kadın odaya girer girmez gözüme çarptı. Benim boyum ve cüsemde olmasına rağmen, sanki vücudu kişiliğini barındıramayacak kadar küçükmüş gibi daha fazla yer kaplıyordu. Kısa kesilmiş ve neon pembesine boyanmış saçlarıyla ön sıradaki ilk sandalyeye doğru kasıla kasıla yürüdü. Sandalye doluydu ama bu onu durdurmadı. Kollarını kavuşturdu ve kıpırdayana kadar oturanın kafasına hançer gibi baktı.

Oturduktan sonra çenesini bana doğru eğdi. "Stella arkani kollamam gerektiğini söyledi."

"Endişelenmeli miyim?" Ben sordum.

"Hayır, ben senin arkadayım," dedi, sanki beyin gücü sınırlı biriyle konuşuyormuş gibi.

Saat tam , terli avuçlarıma ve koşma isteğime rağmen boğazımı temizledim. "Herkes merhaba."

Bekledim ama oda sessizleşmedi. Hatta ses daha da arttı. "Hey, bayanlar, başlayabilir miyiz?"

Yanıt yok.

"Başlayabilir miyiz lütfen?"

Hâlâ bir şey yok. Bu bir sınav gibiydi ve ben sınavlarda berbattım. Ellerim yanlarımda açılıp kapandı; onları tişörtüme sürttüm.

Pembe saçlı kadın ayağa kalktı, sandalyesinin üstüne çıktı ve kalabalığa baktı. Bir başparmağını ve parmağını ağzına yerleştirdi ve üfledi. Yüksek perdeden çıkan düdük sesi tüm odayı sessizliğe gömdü.

"Seni bilmem ama ben bir şeyler öğrenmek istiyorum. O yüzden kapa çeneni." Bakışları bana dönmeden önce her bir kadına değdi. "Pekâlâ. Şimdi ne söyleyeceksen söyle."

"Sen öğretmenin evcil hayvanı mısın, Bria?" diye bağırdı bir ses.

Bria sandalyesinden kalkmadan önce kahkahalara neden olan müstehcen bir hareket yaptı.

Yirmi yedi çift göz bana doğru döndü. Terden yüzümü buruşturarak alnımı sildim. "Teşekkür ederim."

"Peki, et," dedi Bria. "Yapacak işlerim var." Ben de devam ettim.

Gelmiş geçmiş en kötü sunum değildi ama ödül de kazanamazdım. Slayt gösterisi hızlı ilerledi, ancak bizi geciktiren kesintiler ve tartışmalardı.

Örneğin, bir iş ortamında hangi boyutta halka küpenin arzu edilir olduğuna dair hararetli bir tartışma. Gümüş ya da altın dudak yüzüğü - hangisi daha klas? Beş inçlik topuklu ayakkabılar bir ofis işi için uygun muydu? Göbekli gömleklerin bir ofis partisinde giyilip giyilemeyeceğine dair hararetli bir tartışma neredeyse yumruk yumruğa bir kavgayla sonuçlandıktan sonra, geceyi sonlandırmanın ihtiyatlı olacağını düşündüm.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Herhangi bir sorunuz olursa, daha sonra gelip sormaktan çekinmeyin."

Lütfen yapma. Lütfen yapma. Lütfen yapmayın.

Kalabalık dağılırken ben de eşyalarımı topladım. Gözlerim kapıya kilitlendi ve bedava dondurma tabelası görmüş gibi kapıya doğru koştum. Ama çıkışın yarısına geldiğimde, neon pembesi saçları olan sert bir cisim yoluma çıktı.

Kısa kestim. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Bria." Tartışmamı bekliyormuş gibi bana ters ters baktı.

"Daha önceki yardımlarınız için teşekkürler." Yutkundum. "Bir sorunuz mu vardı?" Dikkatle incelendiğimden şüphelendiğim garip, gergin bir sessizlik oldu. Bu kadar yakından Bria lise mezunu olacak kadar yaşlı görünmüyordu.

Her iki kolunda da yılan gibi kıvrılan dövmeler vardı; bir tanesi spor araba kullanan bir tür azize benziyordu. Pembe saçları saçlarının hemen altına düşüyordu.

kulaklarında dörder piercing vardı.

"Evet. PowerPoint'i bana e-postayla gönderebilir misiniz? Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

Ağızımdan garip, soluk soluğa bir kahkaha döküldü. "Ah, tabii. Bunu yapabilirim." Çantamı karıştırıp bir kâğıt ve kalem buldum. "E-posta adresinizi yazın."

Elimden kâğıdı kaptığı gibi üst dudağını kaldırdı ve yazmaya başladı. "Nerede çalışıyorsun?"

Elimi tişörtümün kenarındaki yeşil boya lekesinin üzerinde gezdirdim. -Parmak boyama günü. "Bir kreşte. Ama eskiden bir mortgage şirketinde çalışıyordum."

Yüzündeki inanmaz ifadeyle kâğıdı geri uzattı. "Bir grup sümüklü çocukla çalışmak için bir ofis işini mi bıraktın? Dostum, bu çok aptalca."

Belki de onu annem
yerleştirmiştir. "Bunu
sevdim."

Çenesi yukarı kalktı. "İyi maaşlı bir ofis işi istiyorum. Ve dişçi." Ön dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkaran bir gülümseme attı. "Bana bir ortodontist lazım."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum ve kapıya doğru bir adım attım. O da beni takip etti.

"Fast food," diye mırıldandı. "Çok fazla insan yeni çıkmış birini işe almak istemez."

Adımlarım yavaşladı. "Nereden çıktın?"

"Hapishane. Lockup. Hapishane. Neden hepimizin Umut Evi'nde olduğunu düşünüyorsun?"

Şimdi ayaklarım tamamen durdu. "Hapishane mi?"

"Umut Evi bize iş ve benzeri konularda yardımcı oluyor, böylece toplumun 'üretken' üyeleri olabiliyoruz" -ellerini kaldırdı ve tırnak işareti yaptı-. Kimse bize zaman ayırmak istemiyor." Omuz silkti. Sütyeninin askılarından biri aşağı kaydı ve tekrar yukarı kaldırdı. "Ayrıca, benim hedeflerim var."

Onu hapse attıracak ne yaptığını merak ettim. Bunu konuşmaya dahil etmeme izin var mıydı? *"Hey, tanıştığımıza memnun oldum."* gibi bir şey. *Bu arada, birini mi öldürdün?*

"Hedefler iyidir."

"Ee," dedi Bria, dudak halkası ışıpta göz kırparak. "Haftaya geri geliyor musun?"

Hayır. "Emin değilim."

Düzelmeden önce omuzları çöktü, gözlerinde sert, okunamayan bir ifade vardı. "Evet, anlıyorum."

Sonra da çekip gitti.

NINETEEN

*"Bir kadına asla kaç yaşında olduğunu,
kaç kilo olduğunu sormayın,
ya da hamile olup olmadığını."*

-MIMI

19 Şubat yirmi sekizinci doğum günümdü, tek bir nedenden dolayı korktuğum bir gündü: Aile Doğum Günü Yemeği. Yılbaşından bu yana ailece yiyeceğimiz ilk yemek olacaktı ve ben başka bir yerde olmak istiyordum.

İşten sonra eve koştum ve dolabımı karıştırdım. Biraz düşündükten ve dört farklı seçenek denedikten sonra, bir çift yüksek belli siyah pantolon, koyu yeşil bir bluz ve siyah topuklu ayakkabılarda karar kıldım. Spanx zırhımı giydim -teşekkürler anne- ve aynada kendime üstünkörü bir bakış attım.

Bana bakan kadın iyi görünüyordu. Sadece iyi. İyi ya da harika değil. Sadece iyiydi.

"Sen, Perci Mayfield, bugün yirmi sekiz yaşındasın. Bu kadar iyi olabilir mi?" Bir elimle bluzumu düzelttim. "Yeşil üzerimde berbat duruyor."

Doğru, beni yıkadı. Ama annem "sadece biraz renk katacak kadar, ama tüm sorunlu noktaları gizleyecek kadar" olduğunu düşünüyordu.

Yeni Perci annesini dinlemek zorunda değildi, değil mi? Yeni Perci ne isterse giyebilirdi.

Gömleği çıkarıp yere attım ve dolabımı tekrar aradım. Arkada buldum. Birkaç yıl önce, bu gömleği giyerek

eBay'de vitrin alışverişi yaparak vintage kıyafet bağımlılığı. Yüksek yakalı, üç çeyrek kollu ve bele doğru genişleyen 1950'ler tarzı bir bluzla karşı koyamadım. En iyi kısmı? Kumaşın üzerinde tuhaf karpuz dilimleri vardı. Aşık oldum, ona çok fazla para ödedim ve dolabıma astım.

Annemi duyabiliyordum. "Klasik bir şeyin senin için daha uygun olacağını düşünmüyor musun?"

Ama bu gömleği sevdim ve Yeni Perci insanları memnun eden biri değildi.

Ben geldiğimde kapıyı babam açtı. Bir elinde, üzerinde çalıştığı belli olan bir yiğın evrak vardı. "Cupcake!"

İş yerindeki Büyük Sahne'den sonra babamla birkaç kez konuşmuştuk. Her nasılsa, dostane bir uzlaşmaya varmıştık; o da ben de bu konuyu açmayacaktık. Mayfield ailesinde yıllardır işler böyle yürüyordu. "Merhaba baba."

Sarılmak için beni kendine çekti. Tıraş losyonunun ve her zaman cebinde taşıdığı nane şekerlerinin kokusunu aldım. "Burada ne işin var?"

Başımı sallayarak bir adım geri çekildim. "Bu akşam yemek yiyeceğiz, unuttun mu?"

"Oh, doğru ya. Bugün Phoebe'nin doğum günü."

"Hayır, diğer kızın."

Utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Mutlu yıllar."

"Teşekkürler." Çantamı ve ceketimi koridordaki dolaba astım, bir elimle gömleğimi düzelttim ve karpuzlara gizli bir gülümseme verdim.

"Annem mutfakta." Sesini alçalttı. "Bugün çok hassas."

Homurdandım. Ekstra hassas mı? Belki de bir zırh giymeli ve kulak tıkacı takmalıydım. "Uyardığın için teşekkürler."

Ama o çoktan ofisine dönmüştü. Koridorda yürüdüm, doğumumla başlayan ve bu yılbaşında çekilen grup fotoğrafımızla sona eren aile fotoğrafları sırasının yanından geçtim, Joel Allen yeni nişanlısına sarılmış aptal haber spikeri gülümsemesiyle gülümsüyordu. Bu akşam onu göreceğimi düşününce ağızma kötü bir tat geldi.

Bu haftanın başlarında Mathias'a benimle gelmesi için yalvarmıştım. "Lütfen. Annem seni seviyor. Sen oradayken hep daha iyi oluyor."

Tereddüt etmişti. "Bu iyi bir fikir değil. Ayrıca, iyi olacaksın."

"Hayır, yapmayacağım."

Başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. "Phee ve Joel orada olacak. Ben gelemem. Ayrıca, eğer iyi olursan seni özel bir doğum günü yemeğine çıkaracağım."

Annem mutfakta, "Sizi Mutfaktan Yat Kulübüne Götürecek Stil İpuçları" başlıklı bir makale için modellik yapıyormuş gibi koşuşturup duruyordu. Köşede, Korkunç Perry başını kaldırdı ve o siyah, ruhsuz haliyle baktı.

"Oh, güzel, buradasın." Ellerini önlüğünün cebinden sarkan havluya silerek adaya döndü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ağzı yukarı doğru dönmeye başladı, durdu ve dondu. "Bu gömlek mi?"

Eski Perci onun değerlendirmesi altında küçülmek istedi. Yeni Perci omurgasını dikleştirdi. "Bu klasik. Bayıldım."

"Desenleri çıkarmak zor olabilir, özellikle de... meyveleri." Çenesindeki küçük bir kas kıpırdandı ama yarı gülümsemesini sabit tuttu. "Peki, neden masayı hazırlamıyorsun?" Yemek odasına doğru yürüdü, ben de peşinden gittim, kendimi biraz kendini beğenmiş, çokça da şaşkın hissediyordum. Uzaktan yakından eleştirel bir şey söylememişti.

"Unutma, çatal, bıçak, kaşık," dedi, sanki altı yaşına geldiğimde bunu bana öğretmemiş gibi: masada dirsek yok, kucağında peçete ve tuz ve biber eski evli bir çift gibidir; acı sona kadar birlikte kalırlar.

"Anladım."

Ortakdaki parçayla uğraştıktan sonra dönüp beni izledi. "Saçın... Farklı bir şey var."

Kendimden utanarak saçlarımı düzelttim. "Röfle yaptırdım."

Geçen hafta bir hevesle ve randevu almadan, annemle birlikte kendimi bildim bileli gittiğimiz şık ve tam hizmet veren bir kuaför olan The Hightower'a gittim. Herkese Fransa'nın güneyinden geldiğini söyleyen ama aslında Jersey'li olan ve tahmin edersiniz ki aynı zamanda annemin de stilisti olan Jacques yıllardır saçlarımı çene hizasında mantıklı bir bob şeklinde kesiyordu. Her gün, sabah rutinime fazladan otuz dakika eklemesine rağmen doğal dalgamı düzleştiriyordum. "Bu seni daha ince gösteriyor," diye ısrar etmişti. Annem de aynı fikirdeydi.

Ama geçen hafta Jacques müsait değildi; Alisa müsaitti.

Alisa'nın saçlarında mor çizgiler vardı ve Jacques'ın saçlarımı her zaman nasıl kestiğini anlattığımda gözlerini devirdi. "Böyle bir küt saç seni tam olarak

yanlış yerde. Kesinlikle ." "Gerçekten mi?"

Gözlerini kısarak oturduğum sandalyeyi döndürdü ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Evet ve röfle harika görünür. Yüzünü aydınlatır ve seni daha genç gösterir."

Gözlerimi kocaman açarak aynada kendime baktım. "Yaşlı mı görünüyorum?"

Omuz silkerek çekmecedan bir saç rengi örneği kitabı çıkardı. "Otuz beş yaş yaşlı falan değil. Ama daha genç görünebilirsin."

Otuz beş mi? Ama henüz otuz bile değildim. Hayatımın aşkını bulmamıştım. Hâlâ plastik ambalajı doğru düzgün kullanamıyordum. Cumartesi sabahları dev bir kase şekerli mısır gevreği yerken gizlice çizgi film izlemeyi seviyordum. *Yaşlı değildim.*

"Yap," demiştim. "Önemli noktaları yap."

Alisa haklıydı. Açık renk yüzümü aydınlatıyor ve gözlerimi ışıltılatıyordu. Saçımı düzeltirmeyi de bırakmıştım, onun yerine otuz dakika daha uyumayı tercih etmiştim.

Annem beni inceledi. "Farklı, ama... güzel. Ben yemeğe bakmaya gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Tamam mı?" Mutfağa geri dönerken bakışlarım onu takip etti. Tek bir eleştiri yok mu? Bir tane bile. Annem bir uzaylıyla mı değiştirilmişti?

Phee yemek başlamadan hemen önce elinde hediye çantasıyla geldi.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi ve ön kapıdan mutfağa doğru ilerlerken kolunu benimkiyle birleştirdi. "Sana çok uygunsuz bir hediye aldım. Çok yaramaz. Annenin önünde açma."

"Ne oldu?"

"Çikolata. Süslü, zengin çikolata. Yani. Çok fazla.

Kalori." Güldüm. "Her ısırığın tadını çıkaracağım."

"Mükemmel."

Mutfaktan hemen önce keskin bir sağa dönerek oturma odasına girdik. Ben hediye çantama yerleştirirken, Phee ceketini çıkarıp bir kot pantolon ve sade bir şal tarzı gömlek giydi. Boynundan yukarısında ne bir saç ne de bir kirpik vardı, makyajı özenle yapılmış, sarı bukleleri düşük bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru kaymıştı. Onu kot pantolonla görmek garipti. Hiç giymediğinden değil, ama sık sık giymiyordu, hele bir aile yemeğinde hiç giymiyordu.

"Mathias nerede?" diye sordu, doğrudan göz teması kurmak yerine paltosunu karıştırarak.

"O burada değil. Gelmemesinin daha iyi olacağını düşündü."

Başını sertçe salladı, mavi gözleri irileşti, sonra yüz ifadesini soğuk bir ilgisizliğe çevirdi. "Ah. Şey. Ben... sadece doğum günün için burada olmamasına şaşırdım."

"Ondan düğün fotoğrafçılığı yapmasını istediğinizi duydum ve o da kabul etti." "İyi bir fikir gibi görünüyor. O bir fotoğrafçı." Arkasına yaslandı Kanepeye uzanmış, uzun bacaklarını hiç de kadınsı olmayan bir şekilde uzatıyordu. Kapı aralığına doğru bir bakış fırlattım. Bu poz veran ben olsaydım, annemi ve onun onaylamayan bakışını bir siren şarkısı gibi getirmesi garantiydi. Her nasılsa Phee hiç yakalanmadı.

"Sadece ikinizin bir geçmişi var." Herhangi bir ipucu için onu dikkatle izledim. Ama Phee istediği zaman bir şeyleri saklamakta iyiydi.

Omuz silkti. "Bu çok uzun zaman önceydi. İkimiz de yetişkiniz. Ayrıca, bu verdiğim en kolay evlilik kararı oldu. Annemle düğün planlamak nasıl bir şey biliyor musun?"

"Korkutucu mu?"

"Onun bir *kitabı* var, Perci. İçinde renk kartelaları, oturma planları ve düğün pastası süsleri olan dev bir düğün kitabı. Sanki Martha Stewart nedime elbiseleri ve baskılı peçeteler hazırlamış."

Onun yanına oturdum. "Gerçekten mi?"

"Oh, evet." Dizimi okşadı. "Merak etme. Senin için de bir tane var."

"Goody." Annemizin Gelinin Annesi versiyonunu düşünerek ürperdim.

"Kızlar, neredesiniz?" Annem mutfaktan seslendi.

"Geliyorum," diye bağırdık ikimiz de, ama ikimiz de kımıldamadık.

Sonunda Phee ayağa kalktı ve bir elini belinden aşağı indirdi. "İyi görünüyor muyum? Üzerinde çalıştığım bir hikaye için röportaj yapıyordum ve sonrasında giymek için Anne Onaylı Kıyafet getirmeyi unuttum."

Endişeyle ayağa kalktım. "Annemin kotlar hakkında ne dediğini biliyorsun. Onlar sadece çiftçiler ve..." "...pes etmiş futbol anneleri."

"Ama bence harika görünüyorsun. Çok rahat." *Benim ve şu lanet Spanx'in aksine.* "Belki fark etmez."

Phee homurdandı ve kolunu benimkine doladı. "Her zaman iyimser olan sendin."

YİRMİ

*"Drinkin' your keder away
sadece bira bitene kadar çalışır."*

-MIMI

Annemin Favori Sözler listesinin üçüncü sırasında "Savaşı kaybedebilirim ama her zaman kazanırım" yazıyordu. Belli ki bana savaş ilan etmişti. Kendimi ailem ve Brent ile yemek masasının etrafında otururken bulmamın nedeni buydu.

O geldiğinde annemin gözlerinde muzaffer bir ışık parladı ve yanlış bir güvenlik hissine kapıldığımı fark ettim. "Umarım sakıncası yoktur."

Ne diyebilirdim ki? Banyoya saklandım ve Mathias'a mesaj attım.

Lütfen beni kurtar. Annem Brent'i davet etti. BRENT BURADA.

Ne yazık ki Mathias beni kurtarmaya gelmedi, ben de hıyarcıklı vebaya yakalanıp ölmedim.

Kapının çalınması beni sarstı. "biri var. Hemen çıkıyorum." "Benim, şekerim. Aç kapıyı."

Kapıyı çekip açtım ve Mimi içeri girdi. Tuvaletin kapağına oturdu. "Saklanıyor musun?"

"Bunu neden yapsın ki? Neden Brent'i davet etti?"

"Anneni bilirsin. Herkesin işine karışmak zorunda. Çocukken de böyleydi. Otoriter ve kendi iyiliği için fazla akıllı. Her zaman dünyanın sorunlarını çözebileceğini düşünürdü. Lise son sınıftayken sınıf başkanlığına aday olmuştu çünkü okulda gerçekten olumlu değişiklikler yapmak istiyordu. Yazdığı, yeniden yazdığı ve mükemmel olana kadar yüzlerce kez pratik yaptığı bir konuşması vardı."

"Kazandı mı?"

"Tabii ki hayır. Bütün partilerin birasını ağabeyi alan çocuk aldı." Mimi çantasını karıştırdı ve bir paket sigara ile bir çakmak çıkardı. "Bobbie Jo hakkında şunu söyleyebilirim, her zaman kendini toparlayabilir ve yeni bir neden bulabilir." Ayağa kalktı, tualete tırmandı ve üstündeki küçük pencereyi açtı. Ardından serin bir hava geldi. Bir sigara yakarken çakmak kırmızı renkte titredi.

"Keşke ben de onun sebeplerinden biri olmasaydım." Kollarımı kavuşturdum. "Ve senin sigara içmemen gerekiyor."

Sigaranın parlayan ucunu bana doğrulttu. "Şimdi, sadece bir tane. Ve sesini alçalt. Eğer annen duyarsa, dırdırının sonu gelmez."

Kapıya yaslanarak yere kaydım, vücudumun yarısının Spanx'larla bir mummyadan daha sıkı sarıldığı düşünülürse bu destansı bir başarıydı. "Hayatımı düzeltmesi için ona ihtiyacım yok. Benim hayatım gayet iyi."

Mimi sigara içen elini pencereden dışarı sarkıttı ve aynadaki yansımasını yakalayacak kadar eğildi. Dengede durmaya çalışırken gerildim, düşüp kalçasını kırmasına hazırdım. "Sen öyle düşünebilirsin ama annen öyle düşünmüyor. Anneler kuşlarının yerleşmesini ister. Çoğumuz kendi yollarını bulmalarına izin veririz, belki biraz dürtmeyle. Ama annen her şeyin *kendi* bildiği gibi olmasını ister."

"Brent, Joel Allen ve annemle bütün bir yemek boyunca oturamam." Bu düşünce midemi sıkıştırdı. Belki de vebaya yakalanmışım. Sadece umut edebilirdim.

Mimi sigarasından bir nefes çekti ve kaşlarını çattı. "O omurganı kullanma zamanı geldi, Perci Mayfield. Yemin ederim, kendi hayatını yaşamaya başlamanın eşiğindesin. Seni itmek zorunda kalabilirim."

Çenemi dizlerimin üzerine koydum. "Oraya geri dönmek istemiyorum."

"Bunun için çok geç. Eğer Our Lady of Perpetual Sorrow'daki tombala gecesini o seksi tombalacıyla birlikte kaçırmak zorunda kalsaydım-"

"O bir rahip değil mi?"

"Rahipler seksi olabiliyor." Sırtarak sigarasının ucunu tuğla çıkıntıya vurdu ve pencereyi kapatmadan önce bahçeye fırlattı. Çantasından minyatür bir parfüm şişesi çıkarıp bolca sıktı, ardından gargara yaptı ve ağzını çalkaladı.

Spanx belimi kestiği için yüzümü buruşturarak ayağa kalktım. "Hadi şu işi bitirelim."

Mimi benimle kollarını birleştirdi. "İşte benim kızım."

Yemek salonuna girdiğimizde sadece iki koltuk kalmıştı; biri Joel Allen'ın yanında, diğeri Brent'in yanında. Dehşet içinde Mimi'ye döndüm. Sonunda Brent'in yanına oturdum. Öptüğün ve anlatmak için yaşadığın şeytan daha iyi sanırım.

Yemeğin büyük bir kısmını telaşa gerek kalmadan atlattım. Brent yokmuş gibi davrandığımda, o da neredeyse yok oluyordu. Koluma defalarca çarpan sağ dirseği hariç. Ve eğer yüzümü öne dönersem, Joel Allen'ın sahte gülümseyen yüzüyle karşılaşıyordum.

Bu yüzden gömleğimin kolundaki minik karpuzlara baktım ve gidebileceğim zamana kadar dakikaları saydım.

"İşler nasıl?" Brent en sevdiğim çocukluk yemeği olan köftesini keserken dirseğiyle beni tekrar dürttü. Annemin "kaloriyi azaltmak" için az yağlı hindi kıymasıyla sağlıklı bir versiyonunu yapmış olması dışında. Ve tadını da.

Omuz silktim. "İyi. Candy nasıl?" "Oh, iyi. İşleri kolay tutuyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?" Yüzümü ona doğru çevirdim. Grimsi kahverenginin korkunç bir tonunda olan kravatında küçük bir sos lekesi vardı. Ona baktım.

"Biz özel değiliz, biliyorsun değil mi?" "Yani, başka insanlarla mı görüşüyorsun?"

Omuz silkti. " gibi bir şey. Peki ya sen? Biriyle görüşüyor musun?"

Nate'in bir görüntüsü, yüzündeki o küçük gülümseme aklıma geldi.

Bu da nereden çıktı?

"Brent," dedi annem masanın başındaki dehşet saltanatından. "Gelebilmen çok güzel. İşler nasıl?"

"Bu iyi bir şey. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler Bayan Mayfield." Gülümsedi.

"Ailenin bir üyesi gibi olduğunu ." Annemin gözleri bana kaydı. "Öyle değil mi Persephone?"

Brent gülerek kolunu omuzlarıma doladı. "Kesinlikle öyle hissettiriyor."
Onu omuz silkmeye çalıştım, ama ipucunu almadı. Annem bize gülümsedi. "Ne hoş bir çift."

"Anne, biz bir çift değiliz," dedim.

Gülüştü bir çan gibi tınladı ve dişlerim karşılık olarak gıcırdadı. "Asla bilemezsin canım." Kız kardeşime döndü. "Tatlım, siz ikiniz düğün için bir tarih belirlediniz mi?"

Joel Allen ağzına yemek tıkıştırılmayı cevap verecek kadar uzun süre bıraktı. "Önümüzdeki Mart'ı düşünüyoruz."

"Harika. Bu bize plan yapmak için bolca zaman verir." Annem çatalını yere bıraktı. "Bir mekân bulmalıyız. Babamın kulübü hakkında ne düşünüyorsun? Ya da kuzeninin birkaç yıl önce evlendiği yer olabilir. Adı neydi?"

Kimse cevap vermedi. Annemin "karnabahar patates püresi" dediği şeyden bir kaşık dolusu ağzıma attım. (Porsiyon başına sadece altmış altı kalori.)

"Önemli değil, bir yolunu buluruz. Elbette büyük bir düğüne ev sahipliği yapacak kadar büyük olması gerekecek. kaç konuk gelir?" Annem şarabından bir yudum almak için durakladı ve devam etti. "En az üç yüz mü? Oh, hemen elbise alışverişine çıkmalıyız. Eğlenceli olmaz mı?"

Phee doğruldu, ifadesi belirsizdi. "Küçük ve samimi bir şey düşünüyorum."

"Elbette, tören için. Ama resepsiyon çok büyük olmalı," dedi annem, gözlerinde sanki kendi düğünümüştü gibi bir heyecan vardı. "İki yerel ünlü evleniyor mu? Eminim çok kalabalık bir davetli listemiz olacak."

"Anne," dedi Phee, sesinde bir boyun eğme notası vardı.

Annem tabağını bir kenara itti ve mutlu olduğu yere, çocuklarının hayatına karışmaya gitti. "Hadi yakında elbise alışverişine gidelim. Tüm kızlar bir gün geçiririz. Kız kardeşin nedime olacak tabii ki. Hangi renkleri düşünüyorsun? Perci'ye en çok siyah yakışır, o da düğün için uygun değil." Bakışları hedefi gören bir füze gibi üzerime kilitlendi. "Biliyorsun tatlım, bir yılın var. Seni diyete sokarız ve-"

Joel Allen, "Size kişisel antrenörümün adını verebilirim," diye girdi.

Öldür. Beni. Şimdi.

"Tam burada oturduğumu , değil mi?" Parmak uçlarım su bardağımı sıkıca kavramaktan beyazlaşırken sordum. "Ve bugün benim doğum günüm."

Phee kaşlarını çatı. "Tanrım, anne. Kes şunu. Perci şu anda bir elbisenin içinde ve birçok rengin içinde iyi görünüyor. Kilo vermesine gerek yok."

Dudaklarımı birbirine bastırarak tabağımdaki yemeği ittim. Brent'in kolu hâlâ omuzlarımda bir ağırlık gibi duruyordu. Spanx boğucu bir his veriyor, vücudumu garip şekillere sokuyordu.

Annem sandalyesinde arkasına yaslandı, yüz ifadesi ciddi. Ne de olsa burada *yardım* ediyordu. "Bu düşünülmesi gereken bir şey. Düğün fotoğrafları sonsuza dek saklanır ve kendini utandırmak istemezsin."

Oda sessizleşti. Ortadan kaybolmak istedim. Mimi buzlu çayına uzandı, yavaş bir yudum aldı ve bir gümbürtüyle yere bıraktı.

"Bobbie Jo'nun eskiden birkaç kilo fazla taşıdığını biliyor muydunuz? Küçükken tombul bir şeydi." Gözlerini kısarak kızına döndü. "Şimdi bir deri bir kemik kaldın. Biraz kek ye, tatlım. Hepimiz minnettar oluruz."

Annemin yüzü kırmızının hiç de hoş olmayan bir tonuna dönüştü. "Anne! Sana inanamıyorum."

Mimi cevap verdi ama sözleri kafamın içinde beyaz bir gürültü gibiydi. Masadan uzaklaştım, sandalyenin ayakları yere sürtündü. Göğsümü keskin bir acı kesti ve o lanet Spanx vücudumu sıktı. Bir ilmik gibi. "Tualete gitmem gerekiyor."

Yüzüme soğuk su sıçrattım ama işe yaramadı. Ellerim utançtan ama ondan da öte öfkeden titriyordu. Aynaya baktım. Neden hep hedef ben oluyordum? Belki Phee gibi zeki ya da güzel değildim ama yine de iyiliği hak ediyordum. En kötüsü de annemin nazik, hatta yardımsever *olduğuna* inanmasıydı.

Mimi'nin daha önceki hareketlerini izleyerek tuvaletin kapağına tırmandım, pencereyi açtım ve başımı dışarı uzattım. Serin hava biraz yardımcı oldu ama Spanx kalçalarımı, belimi, göğüs kafesimi kesiyordu. Tüm vücudumu saran bu kıyafet annemin hoşlanmadığı her yerimi içine çekiyordu. Bu pantolonu onlarsız ilikleyebileceğimden bile emin değildim.

Mathias'ın sesi zihnimde yankılanıyor, bana bu kararları ve daha iyi bir evlat olmaya çalışmamam gerektiğini hatırlatıyordu. Ve ben de bunu yapıyordum, değil mi? Anneme nasıl hissettiğimi söylemek yerine banyoda saklanıyordum.

Ama ben artık Yeni Perci'ydim ve Yeni Perci'nin bir omurgası vardı.

Parmaklarım kendiliğinden belime gitti. Pantolonumun ilk düğmesini açtılar ve göğsümdeki ağırlık hafifledi. Bir an sonra, ailemin alt kattaki banyosunda, iç çamaşırlarıma kadar soyunmuş, Spanx'ı yere bej bir yığın halinde atmış bir halde duruyordum.

Evet, bu daha iyiydi. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı, kafam rahatladı, bedenim gevşedi. *Evet, evet.* Doğrudum, kendimi daha sağlam hissediyordum ve çok sinirlenmişim.

Bu kadar bırak. Kendin ol.

Ekstra yardım olmadan pantolonun düğmeleri tam olarak iliklenmiyordu ama bir elimle pantolonu kapattım ve diğer elimle de Spanx'i yerden aldım. Omuzlarım dik ve pantolonu uymayan bir kadının toplayabileceği kadar vakur bir şekilde yemek odasına doğru yürüdüm.

Döndüğümü kimse fark etmedi.

"Babacığım." Sesim fısıltı gibi çıkmıştı. Kaşlarımı çatarak boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Baba!"

Tamam, belki de çok gürültülü. Omurgalı olmak biraz pratik gerektirebilir. Altı çift göz bana doğru döndü.

"Doğum günümün ne zaman olduğunu bir kez olsun hatırlamaya çalışırsan çok memnun olurum." Başımı salladım ve masanın diğer tarafına doğru döndüm. "Brent, keşke burada olmasaydın. Asla ama asla bir araya gelmeyeceğiz. Aslında..." Doğrudum ve Nate'in Lilah'ya gülümseyişi, beni yağmurdan kurtarışı ve hiç çaba göstermeden beni büyüleyişi zihnimde canlandı. Bu görüntü kelimelere dönüştü. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, biriyle görüşüyorum. Onun adı

Nate, ve o benim komşum."

Annem dikkatimi çekerek küçük bir nefes verdi.

"Ve anne, bir daha asla ama asla bana Spanx alma." Rahatsız edici giysiyi ona doğru fırlattım. Köftenin üstüne düştü, bir bacağı et suyunun içine düştü.

"Persephone!"

"Bu güzel doğum günü yemeği için teşekkür ederim. Asla unutmayacağım bir yemektir. Seni sonra ararım, Mimi."

Başım dik, topuklarımda dötüm, üç adım attım ve yüzüstü yatan Perikles'e takıldım. O bana *"bu sana müstahak"* der gibi bir bakış attı; ben de ona *"bir gün mezarının üzerinde dans edeceğim"* der gibi bir bakış attım. Sonra topallaya topallaya ön kapıya doğru yürüdüm, Mimi'nin kıkırdayan kahkahaları peşimden geliyordu.

YİRMİ BİR

*"Her ayakkabı için bir ayak,
her kafa için bir şapka
vardır
Ve her eyer için bir eşek."*

-MIMI

"Ne yaptın?" Mathias bana eğlenerek baktı.

"Hepsine biriyle görüştüğümü söyledim." Başının arkasındaki kapalı beyaz duvara dikkatle baktım. Bir Perşembe akşamıydı ve Stella'nın gönüllüler için düzenlediği haftalık toplantılardan biri için Umut Evi'nde idik ve görünüşe göre artık resmi bir gönüllüydüm. Mathias başka bir sınıfa yardım etmek için geri gelmem için yalvardıktan sonra, kendimi bunu dört gözle beklerken bulmuştum.

Ayrıca, Bria ve ben bir dostluk kurmuştuk. Belki de dostluk doğru kelime değildi. Daha çok birbirimize duyduğumuz kin dolu bir saygı. Başlangıçta birbirimize e-posta gönderiyorduk ve o da bana iş başvuruları hakkında sorular soruyor ve mülakatlarla ilgili tavsiyeler veriyordu. Çok geçmeden, GED'sini alabilmesi için lise denklik sınavına çalışmasına yardım etmeye gönüllü oldum. Aslında, bu görüşmeden sonra, bir işkence-er, özel ders seansı için bir araya gelecektik.

Stella önce benim elime, sonra da Mathias'ın eline bir broşür tutuşturdu. İnceledim. "Bowling gecesi bağış kampanyası mı?"

Ama Mathias'ın dikkati dağılmamıştı. Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Yalan mı söyledin?"

"Bunu söylemeyi planlamıyordum. Bir şekilde ağzımdan kaçtı."

Kahkahasını dizginlemeye çalışırken omuzları sarsıldı.

Kaşlarını çattım. "Hey, en iyi arkadaşım, bana gülmemen gerekiyor." Stella'nın şu anda durduğu odanın ön tarafını işaret ettim. "Dikkatini ver."

Umut Evi'ndeki toplantılar hızlı ve kirli geçirdi. Stella ders vermeyi sevmezdi. O aradı onlar "haftalık durum raporlar", ve Tüm gönüllülerin ve gelebilecek tüm hanımların katılmasını şiddetle tavsiye etti. "Kadınlardan birinin amcasının bir bowling salonu var ve bize yüzde elli kâr veriyor. Paraya her zaman ihtiyacımız var." Her zaman hazır olan panosunu kolunun altına sıkıştırdı ve açıklarımızı sıralarken bir parmağını havaya kaldırdı. "Özel ders, iş danışmanlığı, ebeveynlik dersleri, gıda kileri, hepsi için bir mil uzunluğunda bir bekleme listem var. Aklınıza ne gelirse, daha fazlasını kullanabiliriz.

o."

Kadın ayrıntıları anlatırken Mathias eğildi ve fısıldadı, "Berbat bir yalancısın. Annenin bunu yutmasına imkân yok."

"Onunla tanışmak için sabırsızlandığını hatırlatmak için bana günde en az yirmi üç kez mesaj atıyor ya da arıyor." Alnımı masanın üstüne koydum. "Onlara komşum olduğunu söyledim."

Stella parmak eklemlerini aynı masaya vurdu ve sesini yükseltti. "Yani, bütün arkadaşlarını davet et. Sevmediğiniz insanları da davet edin. Parasını ödedikleri sürece umurumda değil."

Ama Mathias yılmadı. "Çocuklu inşaat işçisi mi? Eminim Roberta şu anda biz konuşurken kalp çarpıntısı geçiriyordur."

İnledim. "Ona bu kısmı söylemedim bile ve zaten bunun bir önemi yok çünkü onunla çıkmıyorum."

Kapı gıcırdadı ve ağır ayak sesleri odayı geçti. Başımı bile kaldırmadım. "Merhaba, Bria."

"Neyin var senin?" diye sordu yanımdaki sandalyeye yayılırken.

"Evet, sorun nedir? Lütfen hepimizle paylaşın," dedi Stella, kara bir kaşını kaldırarak.

Mathias, "Sahte bir erkek arkadaş uydurdu ve şimdi annesi onunla tanışmak istiyor," diye açıkladı ve birkaç kıkırdamadan fazlasını çekti.

Omzuna bir şaplak attım. "Kapa çenenini!"

Bria homurdandı. "Sana ayarlayabileceğim birkaç adam . İş yerindeki müdür yardımcım bu hafta arabasını hacizden kurtardı ve ehliyetine sadece birkaç ay daha el konuldu."

En azından biri bu konuda şaka yapabilir.

"Tüm bunları hallettiğimize göre, birkaç duyurum var ve sonra yolunuza gidebilirsiniz." Stella panosunu inceledi. "Binanın doğu tarafındaki banyo sonsuza kadar ya da ben ücretsiz iş yapmaya istekli bir tesisatçı bulana kadar kapalı. Hangisinin önce geleceğini göreceğiz."

Mathias omzuyla bana çarptı. "Hey, belki yeni erkek arkadaşın boruları tamir edebilir. Elleri iyi değil mi?"

Ona pis bir bakış attım.

"Ve son olarak..." Stella Mathias'a pis bir bakış fırlattı. "Hanımlar, eğer ilerleme raporlarınızı teslim etmediyseniz, yarın gün sonuna kadar teslim etmeniz gerekiyor. Tüm yardımlarınız için teşekkürler gönüllüler. Umut Evi sizin sayenizde devam ediyor. En fazla bu kadar duygusal olabilirim."

Bununla birlikte, odadan dışarı çıktı ve neredeyse herkes onu takip etti. Fırsatım varken kaçmak için ayağa kalktım ama bir el koluma yapıştı ve beni koltuğuma geri çekti.

"Zaten bir anlaşmamız vardı," dedi Mathias. "Bu yıl hiç kimseyle çıkmaman gerekiyordu. Kararlar. Onları hatırlıyor musun?"

Yapmamıştım. Bu erkek arkadaş meselesini daha sonra, belki de Karayipler'deki bir adada sahte bir isimle yüzen bir eve taşındıktan sonra düşüneceğimi aklıma not ederek doğruldum. "Peki ya senin kararın ne olacak?"

Yüzündeki ifade ancak rahatsız edici olarak tanımlanabilirdi. Gözleri Bria'ya kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Bria kollarını kavuşturdu ve sandalyesine yerleşti. "Bana aldırmayın. Devam edin."

Mathias iç çekti. "Onu öptüm."

"Kimi?"

"Phee. Phee'yi öptüm."

"Yaptın mı? Ne zaman? Planın ona aşık olmak olduğunu sanıyordum." Gerçi dürüst olmak gerekirse, Phee ve Mathias için tam tersini istemiştim. Birbirleri için mükemmel olduklarını düşünüyordum. Onun başka biriyle nişanlı olması kısmı hariç.

"Bekle, Phee kim?" Bria sordu.

"Kız kardeşim," dedim.

"Kız kardeşi," dedi Mathias aynı anda. "Nişan fotoğrafları hakkında konuşmak için buluştuk ve onu öptüm."

Sandalyede geriye düştüm. "O ne yaptı?"

"Bana tokat attı." Bu sözleri söylerken o kadar mutsuz görünüyordu ki ona sarılmak istedim.

"Daaaamn," diye ıslık çaldı Bria. Ona sakinleştirici bir bakış attım ve o da bir omzunu kaldırdı. "Üzgünüm ama adam vuruldu."

"Bu yüzden doğum günü yemeğime gelmedin, değil mi?"

Mathias'ın parmaklar dilimlenmiş aracılığıyla onun
Saç. "I düşündüm o garip olabilir."

"Sanırım öyle." İçimi çektim. "Phee bir aptal-"

"Evet ama o başkasının aptalı."

"-ve o Joel Allen ile evlenecek ve sen şansını kaçıracaksın. Belki de ona ne hissettiğini söylemelisin. Bir fark yaratabilir."

Alay etti. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Onu görmezden gelerek omuzlarını kavradım. "Çok büyük bir hata yapmak üzere ve sen buna izin vereceksin. Bana her zaman kendime karşı dürüst olmam konusunda moral verici konuşmalar yapıyorsun ama görünüşe göre bunların tek kelimesine bile inanmıyorsun."

"Beni çevirecek," dedi, sesi yumuşaktı.

"Bu konuda Perci'ye katılıyorum." Bria başını salladı ve sırt çantasını arkasına atarak ayağa kalktı. "Seni çalışma odasında bekleyeceğim."

Mathias ve ben konuşmadan önce onun gidişini izledik. "Belki. Muhtemelen. Ama denemek zorundasın. Eğer işe yaramazsa, en azından denemiş olursun."

Gözlerini kırptırdı. "Ne zaman bu kadar bilgelik dolu oldun?"

"Yeni Perci ne düşünüyorsa onu söylüyor. İçgüdüleriyle hareket ediyor. Bu hoş bir şey." Gülümsedim ve ayağa kalkarak başının tepesine şefkatli bir öpücük kondurdum. "Bir gün sen de denemelisin."

YİRMİ İKİ

*"Üç kişi sır tutabilir,
Eğer ikisini öldürmek istiyorsan."*

-MIMI

Haftanın ilerleyen günlerinde Mimi ve annem kapıma geldiler.

"Oh, güzel, eve dönmüşsün," dedi annem. "Biriyle çıkıyor olabileceğinden endişelendim, adı neydi? Nelson'la mı? Nick mi? Bu muydu?"

"Nate."

"Bu doğru. Adını neden hatırlayamadığımdan emin değilim."

Bu yorum karşısında gözlerimin dolmasını zorlukla engelleyebildim. Onun adını mükemmel hatırlıyordu.

"Onu durdurmaya çalıştım," dedi Mimi annemi içeri kadar takip ederken. "Yemin ederim denedim. Walmart'a uğrayıp yeni bir push-up sütyen almak istedim ama annen iç çamaşırı hakkında konuşmamdan hoşlanmıyor."

Kapıyı yavaşça kapattım ve başımı bir, iki kez kapıya vurdum.

Al bakalım, Perci.

"Persephone, bu senin akşam yemeğin mi? Yetişkin bir kadın şekerlemeli mısır gevreği yiyor. Gerçekten mi?"

İç çekerek koridorda tökezledim ve annemi yarısı yenmiş Lucky Charms kâsemin üzerinde gezinirken buldum. Ona tatlı olarak buzlu şeker yemeyi planladığımı söylememeyi tercih ettim. "İşte buradasın... benim dairemde. Sürpriz."

"Tuvalete gitmeliyim. Hemen dönerim." Mimi banyoya doğru ilerledi.

Annem kanepenin kenarına tünedi. "Büyükannenin doktor randevusu vardı, ben de onu götürdüm."

"Kendim de gidebilirdim," diye bağırdı Mimi banyodan. "Lütfen.

Birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor."

"Evet. Benim. Kendi hayatını yaşa."

Annem yüzüne sinirli bir ifade yerleşmiş bir halde bana döndü. "Onun Houston'da araba kullandığını hayal edebiliyor musun? Korkunç. Her neyse, bu civardaydık" -kesinlikle benim mahalleme yakın bir yerde değillerdi- "ve bir uğrayalım dedik."

Karşısındaki kanepeye oturdum ve beklemeye başladım.

Bir eliyle pantolonunu düzeltti. "İşler nasıl gidiyor?" "Mükemmel."

Gözleri yüzümü inceledi. "Orada çalışmaktan hoşlanıyor gibisin."

"Burayı seviyorum. Çocuklar eğlenceli, Bayan Marge harika. Sanırım sonunda iyi olduğum bir şey buldum."

Annem ellerini kucağında birleştirdi ve parmaklarını sıkarken beyazlaştığını görebiliyordum. Sırada her ne varsa, burada olmasının gerçek sebebinin bu olduğunu biliyordum.

"Okul öncesi öğretmeni olmanın nasıl bir geleceği olduğunu hala anlamıyorum. Bu hayalperestlik dönemini takdir ediyorum ama neredeyse otuz yaşındasın. Neden babanla birlikte çalışmaya geri dönmüyorsun? Mortgage işi kalbinin arzusu olmayabilir, ama bazen istemesek bile doğru olan bu olduğu için bir şeyler yaparız. Ayrıca, baban seni özlüyor."

Onun keskin, karanlık gözleri altında kıpırdandım ama kendimi tuttum. "Mayfield'a geri dönmeyeceğim."

"Persephone, gerçekten. Seni hiç bu kadar bencil görmemiştim." "Anne."

Sesimde ne duyduysa ağzını kapattı. "Peki. Umarım bu işin doğru bir karar olur."

Mimi koridorda belirdi. "Tuvalet kağıdın güzelmiş, Perci. Kadınlık organların için her zaman iyi şeyler

al." "Anne!"

"Bobbie Jo."

Annem kaşlarını çatarak, "Doktora bugünlerde yaşlılar için cinsel yolla bulaşan hastalıklarda trendin ne olduğunu sorduğunu biliyor musun?" dedi.

"Ondan bir sürü bedava prezervatif örneği de aldım," dedi Mimi göz kırparak. "Sabit bir gelirim var, biliyorsun."

"Başım çok ağrıyor. Acaba neden?" Annem alnını ovuşturdu ve Mimi'ye ters ters baktı. "İbuprofen hâlâ buzdolabının yanındaki dolapta mı?"

"Evet, anne."

"Bu da ne?" Bir süre sonra mutfaktan seslendi. Buzdolabına astığım bir ilanı gösteriyordu - o sinir bozucu karşıt kararlar listesinin en üstünde - Umut Evi bowling gecesi için.

"Yardım ettiğim bir yer için bağış toplama etkinliği."

"Oh, ne tür bir yer?" Sesi son derece kibardı.

Tereddüt ettim. "Umut Evi. Kadınların kendi ayakları üzerinde durmalarına yardımcı olmak için her türlü hizmeti sağlıyorlar." Bu tam olarak doğru değildi ama annemin tepkisinin ne olacağı konusunda endişeliydim. Bria kalbimde kök salmıştı ve herhangi birinin onu ya da Umut Evi'ndeki diğer kadınları yargılamasına sinirleniyordum.

"Yapabildiğimiz zaman geri vermenin önemli olduğunu hep söylemişimdir." Aceleyle çantasına uzandı ve ajandasını çıkardı. İtiraf etmeliyim ki toplumda her zaman yardım etmeye istekli olmuştu - Okul Aile Birliği, bağışlar, bağış toplama vb. Elleri arkadan bağlıyken bile bir kermes düzenleyebilirdi. "Ben de seni desteklemek istiyorum. Şu anda bunu yazıyorum."

Gözlerimi kırptım. "Neyi yazıyorsun?" "Bowling gecesi."

Korku midemde birikti. "Bowling oynuyor musun ki?"

"Beni de yaz," dedi Mimi oturma odasından.

"Hepiniz gitmek zorunda değilsiniz."

"Yapmak istemediğim bir şeyi asla yapmam," dedi Mimi. "Ayrıca, bowling oynamayı sevdiğimi biliyorsun."

"Anlaştık o zaman." Annem gülümsedi ve ajandasını kapattı. "Zamanını nasıl geçirdiğini görebileceğim ve iyi bir yardım edebileceğim. Merak etme, Phee'ye söylerim."

Phee de mi? Neler oluyordu?

Birkaç gün sonra, Lilah Amanda'yı davet ettiğimi iş yerinde tesadüfen fark ettiğinde ben hala tüm ailemin bu bowling gecesine nasıl davet edildiğini anlamaya çalışıyordum. Lilah o an karar verdi.

bowlinge gitmeyi teklif etti. Ve Lilah, Nate onu alır almaz teklif etti.

"Lütfen, gidebilir miyiz baba?" diye sordu o kocaman kahverengi gözleriyle.

"Oldukça sıkıcı olacak. Sadece bir grup yetişkin," dedim.

Nate ona her zamanki ebeveyn yanıtını verdi. "Göreceğiz."

Herkes bunun "*Hiç şansın yok*" anlamına geldiğini biliyordu.

Rahatlayarak iç çektim. Cuma gecesi zaten annem, kız kardeşim ve büyükannemle uğraşmak zorundaydım; gerçek kapı komşum olan ve benim sahte erkek arkadaşım olduğunu bilmediğim sahte erkek arkadaşımın da ortaya çıkma riskini göze alamazdım.

Bu garip olurdu. Utanç verici. Saçma. Pek çok açıdan tam bir başarısızlık.

Tabii ki olan tam olarak buydu.

YİRMİ ÜÇ

"İyi bir adamı bulmak zordur ve elde tutmak daha da zordur."

-MIMI

Main Street Bowling Salonu bir zamanlar işlek olan bir caddenin köşesinde yer alıyordu; bina gibi alan da biraz yıpranmıştı. Stella'nın etkinliğimiz için ayrılan sekiz kulvarın önünde Umut Evi için bir bilgilendirme masası kurmasına yardım etmek üzere erkenden geldim.

"Sanırım bu her şeyi açıklıyor." Stella'nın masanın önüne astığı ve üzerinde "*BAĞIŞLAR* edilir" tabelayı gösterdim. *CIMRI OLMAYIN*.

Beş dakika sonra Mathias beni diyet kola içerken buldu ve yalnız değildi. Yanında Marilyn Monroe'ya benzeyen, sonradan öğrendiğime göre bir zamanlar Peynir Festivali Güzeli unvanına sahip olan ve şu anda Wisconsin Güzeli adayı olan bir kız vardı. Adı Olivia'ydı.

"Phee daha gelmedi mi?" Mathias sordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirirken ve düğmeli gömleğinin yakasıyla oynarken ona yan gözle baktım. "Neden?"

"Sebebi yok."

Mırıldandım ve gazozumu höpürdeterek içtim.

Olivia onun koluna yaslandı. "Hadi gidip bowling ayakkabılarımızı alalım, Matty."

Matty? Ağzımı açtım.

Mathias omuz silkerek onun kendisini izin verdi. Ondan sonra işler yoğunlaştı. Birkaç araba dolusu Umut Evi kadını geldi, Bria da onlardan biriydi.

Neon yeşili saçlarına vurmuş, büyük halka küpelerle vurgulanmıştı. Selamlamak için çenesini kaldırarak yanından geçti ve yollardan birine yerleşti.

Daha sonra Phee geldi, Joel Allen da onun arkasından geliyordu. "Joel peşime takılmak istedi. Umarım sorun olmaz."

Bunun iyi bir şey olmadığını haykırmak istedim ama bunun yerine gülümsedim ve onları Stella ile tanıştırdım, Stella yerel şöhretlerinden pek etkilenmişe benzemiyordu ve onları Mathias ile aynı şeride yerleştirdi.

"Bunu ben halledebilirim. Sen git ortama karış," dedi Stella ve beni başından savdı.

Phee'nin yanındaki koltuğa kaydım. Joel Allen onun yanında oturuyordu, elinde bir bardak bira vardı. Mathias'a doğru kaldırdı ve abartılı hareketlerle bir kolunu Phee'nin omuzlarına doladı. Mathias, Bayan Peynir Kafa'nın saçının gevşek bir tutamıyla oynadı, gülümsemesi parlaktı.

"Düğün planları nasıl gidiyor?" Mathias sordu.

Phee parmaklarını Joel Allen'inkilerle birleştirdi ve ellerini masanın üzerine koydu. Bir ışık şeridi nişan yüzüğüne çarptı ve parıldamasına neden oldu. Joel Allen Mathias'a çok fazla dış gösteren bir sırıtış attı.

"Onlar iyi," dedi Phee. "Sen fotoğrafçılığı yapamayacağına karar verdikten sonra başka birini bulduk."

Joel Allen birasını yudumlarken, "Daha önce birkaç ünlü düğünü yaptı," dedi.

Başımı Mathias'a çevirdim. "İstifa mı ettin?"

Omuz silkti ama yanaklarındaki yüksek renk, soğukkanlı görünme çabasını yalanlıyordu. "Yaratıcı farklılıklar."

Joel Allen sırttı.

Mathias'ı daha fazla sorguya çekmek istedim ama gözleri bana tam tersini yapmam için yalvardı. Ayrıca, annem ve Mimi payet telaşıyla -Mimi'nin gömleği daha önce Vegas'ta bir şov kızı için sahne kostümü olarak *kullanılmış* olabilirdi- ve annemin *kullanılmış* ayakkabı giymeye verdiği tepki olan kısık bakışlarla geldiler.

Annem yanağımdan öptü. "Çok... renkli görünüyorsun."

Mimi aramıza girdi. "Bu küpeleri çok beğendim, hayatım. Bit pazarından mı aldın?"

Annem ağzını kapattı ve devam etmeden önce güçlendirici bir nefes aldı. "Çok güzeller."

Güzel mi?

Mimi başını salladı, gözlerinde bir memnuniyet parıltısı vardı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Teşekkürler mi?"

"Elbette." Annem sert bir gülümsemeyle Phee ve Joel Allen'ı selamladı. "Sanırım artık bir çift ayakkabı almalıyım. Kullanılmış ayakkabılar. Çocuklarım için yaptığım şeyler." Ürperdi ve tezgâha doğru sürüklendi.

Mimi'nin kolunu çekiştirdim. "Bu da neydi şimdi?"

"Biraz konuştuk. Yorumlarını biraz daha kendine saklamaya çalışıyor olabilir." Yüzük dolu eliyle yanağımı okşadı. "Şimdi, kim bowling oynamaya hazır?"

Hafif bir beden benimkine çarpmadan saniyeler önce küçük bir ses "Ben!" diye bağırdı. Ama yere bakmıyordum, gözlerim tam önümde duran kişiye odaklanmıştı: Nate'e.

"Yalanlar hamamböcekleri ve beyaz sayfalar gibidir," derdi Mimi. "İşe yaramaz olabilirler ama asla yok olmazlar."

Her zamanki gibi haklıydı. Mesela benim yalanım şu anda anneme gülümsüyor ve elini sıkıyordu.

"Bana Nate'in gelmeyeceğini söylemiştin," dedi annem. "Peki kim bu ufaklık?" Bu son ifade, uğraşmak istemediğim her türlü şeyle dolu bir soruydu.

"Tüh," diye mırıldandı Mathias arkamdan.

Nate'e el salladım. "Geldin ve annemle tanıştın."

Lilah, "Bowlingi hatırladım ve babam evet diyene kadar sordum, sordum, sordum," dedi. Dişlek bir sırıtişla Wonder Woman saç bandını düzeltti.

"Babacığım?" Annem tekrarladı, tek kaşı tüm botoks ihtimallerine rağmen yukarı doğru kalkmıştı.

"Anne, millet, bunlar Nate ve kızı Lilah." Herkesi tanıştırdım, yüzlerinde farklı derecelerde merak ve eğlence vardı.

Annem, görmek istediğinden çok daha fazlasını gördüğünü belli eden bir ses tonuyla, "Anlıyorum," dedi. Nate'e döndü. "Neden oyunumuza katılmıyorsun? Başka bir oyuna başlamak üzereyiz."

"Hayır!" dedim. Dedim, sesim beş mil yarıçapındaki herkesin dikkatini çekiyordu. Gergin bir kıkırdamayla, kalbi yanma tehlikesi geçirmeyen, tamamen sakın bir insanın sesine benzediğini umduğum bir sesle devam ettim. "Yani, Nate muhtemelen sadece uğrayıp bir merhaba demek istemiştir. Eminim o-"

Nate başını salladı, gülümsemesi karışmıştı. "Bowling oynamaya geldik."

"Harika." *Hayır, harika değil.* "Sana bir top seçmende yardım edeceğim. Lilah, sen burada kal ve Mimi'yle konuş." Cevap vermesi için ona bir saniye bile vermedim. Onun yerine yanına gittim ve elini tuttum. Şaşırdıysa da belli etmedi. Onu ailemden çok ama çok uzağa sürükledim. Arka duvara dizilmiş bowling topu raflarının yanında durduk.

"Her şey yolunda mı?" Nate sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Burada olduğuna inanamıyorum. Neden buradasın?"

"Bizi davet ettiğini sanıyordum?"

"Gelmemen gerekiyordu. 'Göreceğiz' dedin ve Amerika'daki her çocuk bunun 'Hiç şansın yok' anlamına geldiğini bilir."

"Lilah'ı bilirsin. Bunun peşini bırakmaz." Durakladı. "Bunun neden bu kadar önemli olduğunu hâlâ anlamıyorum."

Oh, Tanrım. Bunu söylemek zorunda kalacaktım. Yüksek sesle. Yüzüne karşı.

Yanaklarım yandı. "Bu çok utanç verici." Başparmağımı aileme doğru ittim. Annem kollarını kavuşturdu. Mathias başını salladı. "Bizim bir şey olduğumuzu düşünüyorlar."

Nate'in başı öne eğildi. "Ne? Fısıldıyorsun, seni duyamıyorum."

Bir sonraki nefes ciğerlerimi acı verecek kadar doldurdu. "Ailem çıktığımızı düşünüyor."

Bir el omzuma yerleşti ve ne kadar sıcak hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştım. Cevap vermedi. Başlarımız böyle birbirine yakın, gözlerimiz birbirine kilitlenmişken nasıl görüldüğümüzü merak ettim. Aileme göre birbirimizi yakından tanıyormuşuz gibi bile görünebilirdik.

"Neden böyle düşünüyorlar?"

Duvardan rastgele bir bowling topu seçtim ve kollarına attım. Kolaylıkla yakaladı. "Onlara öyle olduğumuzu söylemiş olabilirim."

Cevap vermedi. Sadece ağzının kenarında bir seğirme oldu.

"İyi değil mi?" Topu geri almadan önce işaret ettim ve duvarın diğer tarafındaki topları incelemek için onun etrafında döndüm. "Yılbaşı civarında erkek arkadaşımın konser biletleri için beni terk ettiğini hatırlarsın. Sonra aynı zamanda aile şirketi olan işimden ayrıldım ve annem bundan nefret etti. Buna daha fazla dayanamadım. Ben de Spanx'ımı köftenin üzerine attım ve yalan söyleyip erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Ağzımdan kaçtı, yemin ederim." Yüzünde öfke görmeyi bekleyerek ona baktım. Onun yerine merak gibi görünen bir şey gördüm. "Kimsenin öğrenmeyeceğini sanmıştım."

"Ayrıca, kız kardeşimi gördün. Mükemmel sayılır. Zeki, güzel, başarılı, nişanlı, vesaire, vesaire, vesaire. O benden daha genç ve bende bunların hiçbirisi yok. Yani, hayatım kötü değil. Arkadaşlarım, harika bir balığım ve sevdiğim bir işim var ama annemin beni böyle başarısız biri olarak görmemesini istedim."

On beş pounder buldum ve iki elimle kaldırdım. "İşte. Bunu dene."

Benden aldı, parmakları benimkileri okşadı ve sanki bunu yapmak istemiş gibi hissettim. Bu aptalcaydı çünkü hayatımın en utanç verici anının ortasıydım ve yedinci sınıfta ikinci dersime eteğim iç çamaşırımın içine sıkışmış olarak girdiğim zaman da buna dahildi. Ya da bir Noel arifesi ayininde yanlışlıkla erkekler tuvaletine girdiğim ve gençlik papazıyla göz göze geldiğim zaman. Ya da üniversite mezuniyet törenimde yüzümü yere yapıştırdığım zaman.

Ona bakamadım, bu yüzden kollarımı kavuşturdum ve yola doğru baktım. Lilah el salladı, ben de karşılık verdim. "Aptalcaydı ve seni karıştırdığım için özür dilerim ve şimdi oraya gidip her şeyi onlara itiraf edeceğim. Yüzümü bir daha görmek istemezsen anlarım."

Yavaşça topu rafa geri koydu. Yerine otururken çıkardığı tıkırtı inanılmaz derecede yüksekti. İşte bu kadar. İşte o zaman beni azarladı ve ben de bunu kabul etmek zorunda kaldım. Uzun bir süre bana baktı, gözleri okunmuyordu ve sonra bir şey tıklar gibi oldu. Gülümsedi.

"Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi." "N... ne?" Kekeledim.

"Ben de oynayacağım."

"Hayır. Hayır, bunu yapamazsın."

Bir kolunun altına bowling topunu sıkıştırdı. "Hafif ve kolay oynayacağız. Lilah'nın tüm bunlar yüzünden kafasının

karışmasına gerek yok." "Ama neden? Bunu neden yaptınız?"

Sırıtarak elimi tuttu ve beni aval aval bakan aile ve arkadaş grubuna doğru çekti. "Neden olmasın?"

Nate olağanüstü bir sahte erkek arkadaş olduğunu kanıtladı. Annemin ürkütücü sorgulamalarına karşı sağlam durdu. Her ne kadar annem kibarlık ile Nate'e bilgi sızdırmak arasında ince bir çizgide yürüse de, Nate cevaplarını basit ve kaçamak tuttu.

"Bu yeni bir şey. Şu anda Lilah'a söylemiyoruz," diye açıkladı Lilah'ın duyamayacağı bir yerdeyken.

Annem her kelimeyi yuttu. Etkileyiciydi.

Gecenin çoğunda yanımda oturması ve ödüllü bir gerçekçilikle özenli erkek arkadaşım rolünü oynaması gibi. Kolunun ağırlığı omuzlarımda nasıl duruyordu ya da başım boynunun kıvrımına nasıl mükemmel bir şekilde oturuyordu. Lilah bakmazken ve annem bakarken beni alnımın köşesinden iki kez öptüğünü hatırlıyorum.

Aslında, herkes satın aldı.

Phee atışımla dalga geçtiğinde, Nate duruşuma yardım etmek için gönüllü oldu.

"Ne yapıyorsun?" dururken sordum, aramızda neredeyse bir hava vardı.

Elini benimkinin üstüne koyana kadar aşağıya indirdi. Titredim. "Sana yardım ediyorum. Her şey bilekte bitiyor."

"Ama bunu yapmana gerek yok." Sanki 5K koşusunu rekor sürede bitirmiş gibiydim.

"Evet ama atışların gerçekten çok kötü," dedi, biraz daha yaklaşarak nefesi kulağımın üzerinde gezindi. "Bunu bowling topuna bir hizmet olarak yapıyorum."

O turda da yedek atmadıysam ne .

Nate bu işte o kadar iyiydi ki, *kendime* bunun gerçek olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Rol yapıyordu, ailemin ve arkadaşlarımdan önünde kendimi utandırmayayım diye nazik davranıyordu. O iyi bir adam, bir beyefendi, bir komşu, parlak zırlı bir şövalyeydi.

Öte yandan, Joel Allen ve Mathias, bowling topları ile söze dökülmeyen bir rekabete girmiş gibiydiler. Mathias onu elli puandan fazla farkla yok ettiğinde Joel Allen küfretti ve ellerini ceplerine soktu. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Harika bir fikir," dedi Mimi. "Bize biraz pizza getir."

"Olivia ve ben arka taraftaki atari salonuna bakmaya gidiyoruz. Kazanma serisindeyim. Lilah, sen de gelmek ister misin?" Mathias kalabalığa göz kırptı, kollarını onların arasından geçirdi ve üçü birlikte uzaklaştılar.

Mimi bir koltuğa oturdu ve ayaklarını yanındaki sandalyeye dayadı. Masanın üzerinde duran bir bardak buzlu suyu göğsüne damlattı. "Temmuz ayında burası cehennemden daha sıcak, değil mi?"

Annem kaşlarını çatarak Mimi'nin karşısına oturdu. "Anne, lütfen ayaklarını sandalyeden çeker misin? Halkın içindeyiz." Nate'e sert bir bakış fırlattı. "Ve misafirimiz var."

"Halkın içindeyiz," diye tekrarladı Mimi güzel bir taklitle. "Burası bir bowling salonu, Bobbie Jo. Sakin ol. Ayrıca," diye Nate'e göz kırptı, "misafirimiz bir gün aileden biri olabilir. Genç adam, spor yapıyor gibi görünüyorsun." Kadın Nate'in koluna uzandı ve Nate de mecburen kolunu esnetti. "Aman Tanrım."

"Beğendin mi? Burada bir tane daha var," dedi sırtarak ve hemen yanımdaki diğer kolunu esnetti.

"Perci, şuna bir dokunsana," dedi Mimi.

Tereddüt ettim, sahte bir randevudayken sahte erkek arkadaşına dokunmanın kabul edilebilir eylemler listesinde nereye düştüğünden emin değildim.

Nate omzumu dürttü. "Devam et. Ben ısırمام."

Ben de öyle yaptım. Sağlamdı, zayıftı ama kaslıydı ve tişörtünün altı sıcacıktı. Sıcak Teksas güneşinde inşaat işleri yaparak geçirdiği onca saat, sıcak ve terli...

"Güzel," dedim, çok yüksek sesle ve elimi çektim.

"Bu güçlü genlere sahip. Güçlü genler iyi bebekler yapar," dedi Mimi.

Soda yudumunda boğuldum. Aman *Tanrım*. Bizi iki çocuk ve bir köpekle evlendirmeden önce Bria'ya el salladım. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Mimi, Bria'ya ilgiyle bakarak, "Saçını beğendim," dedi. "Sence ben de böyle bir şey yapabilir miyim?"

Annem onu görmezden geldi ve Bria'nın elini sıktı. Bria'nın dövmelerinin ve piercinglerinin çetelesini tuttuğunu, tişörtünün bir beden küçük ve şortunun bir saç teli kadar kısa olduğunu hayal ettim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Persephone'u nereden tanıyorsun?"

"Persephone?" Nate kıkırdayarak fısıldadı. "Bu da nereden çıktı?"

"Boş ," diye mırıldandım, önümdeki sahneye dikmişim. "Umut Evi aracılığıyla," dedi Bria.

Annemin başı yana eğildi. "Peki, Umut Evi tam olarak nedir?" "Topluma yeniden entegre olmamıza yardımcı oluyorlar."

"Daha önce neredeydin?"

ile bir abartılı İç çek, Bria horozlu a kalça."Hapishane.

Yapmadım

Persephone size bunlardan bahsetti mi?"

Sadece bu işaretleri bilenler annemin gözlerinin nasıl kısıldığını, elinin el masasının kenarına nasıl kıvrıldığını fark edebilirdi.

Ağzının kenarları gerilmişti. "Hayır, yapmadı." Joel Allen masaya bir pizza koydu. "Bir tane daha geliyor ve içecek de var." "Tanıdık geliyorsun," dedi Bria, gözlerini kısarak ona bakarak. Gülümsememi geri çektim. O tam olarak kim olduğunu biliyordu. Ona ailemle ilgili her şeyi anlatmıştım.

Işıl ışıl parlayan Joel Allen, gösterilen ilginin altında ezildi. "Beni görmüş olabilirsin-"

"Sen şu pizza kıyafeti giyip sokakta insanlara el sallayan adam mısın?"

Joel Allen'ın gülümsemesi söndü ve kelimeleri bulmakta zorlandı. "Hayır, ben KKRE'nin sunucusuyum."

Yanımda, Nate homurdandı.

"Bria, neden kalıp bir şeyler yemiyorsun?" diye teklif etti annem, her zamanki kibarlığıyla. "Hayır, değil. Oyunumuza geri dönmeliyim.

Hepinizle tanıştığımı memnun oldum."

Gözlerimi yakalayıp sırtarak masadan uzaklaştı.

Mathias, Olivia ve Lilah bizimle yemek yemek için zamanında geri döndüler. Pizzayı bölüştük. Annem geçti.

"Bir dilimi 300 kalori," dedi ve bana doğru bilmiş bir bakış gönderdi.

Joel Allen, "İyi bir noktaya değindin Roberta," dedi ve kız kardeşime kendi bakışını yöneltti.

"İki parça alacağım," dedim, tabağımı kaldırdım ve annemin kaşlarını çatmasını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Nate gülümseyerek beni kırmadı. "Bunları bitirdiğinde daha fazlasına ihtiyacın olursa bana haber ver."

Gördün mü? En kaliteli sahte erkek arkadaş malzemesi. Ve bir kez bile yanımdan ayrılmadı. Maskaralığımızı sürdürmenin yanı sıra, annemin onu ya da beni yalnız yakalamasını imkânsız hale getiriyordu. Dikkatli olmam gerekiyordu. Buna alışabilirim.

"Pekala, bu işletmede salataya benzer bir şey var mı diye bakmaya gidiyorum." Annem ayağa kalktı ve imtiyaz standına doğru sürüklendi.

"Hepiniz burada olduğunuza ve annem zaten bildiğine göre, size iyi haberi verebilirim," dedi Phee, yenmemiş pizzasını bir kenara iterek. "Bilin bakalım kalıcı sunucu pozisyonu için kim yarışıyor?"

Mimi, birkaç kafanın bize doğru dönmesine yetecek kadar yüksek bir sesle kükredi. "İşte benim kızım."

"Pozisyon bu sonbaharda açılacak. Chuck bugün bu konuyu konuşmak için beni aradı."

"." Mathias ona küçük, tebrik edici bir gülümseme attı. Phee onun gözleriyle karşılaştı ve yanakları pembeleşti. Bir an için ikisi de etraflarında başka birinin olduğunu unutmuş gibiydiler.

Joel Allen, balo randevusundaymış gibi bir parça daha pizza seçerek, "Bu iş henüz bitmedi," dedi. "Fazla umutlanmak istemezsin."

Phee kaşlarını çatı. "Chuck benim kesin aday olduğumu söyledi."

"Olur böyle şeyler." Beyaz dişleri ve yalanlarıyla haber sunucusu gülümsemesini takındı. "Ayrıca, şu anda hayatımızda bir sürü şey oluyor. Belki de iş değişikliği iyi bir fikir değildir."

Phee kollarını kavuşturdu. "Sanırım göreceğiz."

Kısa bir süre sonra Nate, Lilah'yı yatması için eve götürmesi gerektiğini söyledi. İkişle birlikte ayakkabı iade tezgahına doğru yürüdüm ve Lilah yandaki banyoya girerken bekledim.

"Bu gece için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sanırım gerçekten satın aldılar," dedim yalnız kaldığımızda.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Birkaç hafta içinde, ayrılacağımızdan emin olacağım. Merak etme, hepsi benim suçum olacak." Bunu uyurmak zor olmazdı. Ayrıca, daha fazla dondurma yemek için bir bahanem olacaktı ve annem de gözünü kırpmadan alacaktı. Kazan-kazan-kazan.

Nate bir kaşını kaldırdı. "Sadece büyükannenin bize inandığından emin değilim."

. "Şaka mı yapıyorsun? Ayrıldığımızda Mimi ağlayabilir."

"Ama ne olur ne olmaz," dedi.

Elinin tersi yanağıma dokundu. İrkildim.

"Bakıyorlar mı?" Beni nazikçe kendisine doğru çevirdi.

"Kimler?"

"Ailen. Bakıyorlar mı?" Yanağıma avuçladı ve gözlerimi gözleriyle buluşturdu. Omzunun üzerinden baktım.

"Evet," dedim, sesim biraz soluksuz

çıkmişti. Gülümsedi. "Güzel."

Ve sonra, tam orada, Main Street Bowling Salonu'nun ortasında, ailemin, arkadaşlarımın ve Hope House'un çoğunun meraklı bakışları altında, Nate Russo beni öptü.

YİRMİ DÖRT

"Bir kadının ihtiyacı olan tek şey ona melek gibi davranan ve şeytan gibi öpen bir erkektir."

-MIMI

Cumartesi sabahı yapmak istemediğim şeyler listemde Gelinin Annesi ile gelinlik alışverişi bir numaraydı. Ama artık doğal hayatımın geri kalanında Nate'den uzak durduğum için, bu sağlam bir seçim gibi görünüyordu. Her ne kadar beni annemin hedef tahtasına koysa da. Her açıdan kaybet-kaybet durumuydu.

"Persephone, ne giyiyorsun böyle?" diye sordu annem ben gelir gelmez.

Kaşlarını çatarak parlak sarı köylü bluzuna ve açık renk kot pantolonuna baktım. "Kıyafet mi?"

Annem kaşlarını çatarak, kesinlikle ham ipek olan soluk pembe bluzunu okşadı. "Gelinlik alışverişi için pek uygun bir kıyafet değil."

"Gelinlik alışverişi için kıyafet kuralı mı var? Kaçmak zorunda kalabilirim."

Pek sayılmaz. Hep taşrada küçük bir kilisede bir tören hayal etmiştim. Telaşlı bir duvak yerine, annemin nefret edeceği ama benim yine de ısrar edeceğim bir çiçek tacı takacaktım.

Annem etrafımda dolandı ve fildişi satenle kaplı üç taht benzeri sandalyeden birine yerleşti. "Yapmayacaksın. Bunun kalbimi kıracağını biliyorsun ve bana bunu yapmazsın."

O haklıydı. Beni ne kadar kızdırırsa kızdırırsın ona bunu yapamazdım. Onu seviyordum. Belki de ailenin amacı buydu. Seni delirtirler ama yine de onları seversin.

"Ayrıca, Ackerson'ların kızı... Adı ne?" "Missy mi?"

"Evet, Missy. Geçen ay kaçtı. Las Vegas'ta 24 saat açık şatafatlı bir şapele. Hayal edebiliyor musun?"

"Oh, eminim-"

"Donna Ackerson'ın kalbini kırdım. O da bir *tamirciyle* evlendi." Bana doğru eğildi, gözleri dedikodu yaptığını ve bunu kullanmaktan korkmadığını gösteren bir parıltıya büründü.

"Tamirci kötü bir kelime değildir."

Beni görmezden geldi. "Böyle şeylerin olduğunu biliyorum ama babanız ve ben size her zaman iyi seçimler yapmanız için telkinde bulunduk. Bu yüzden sizinle evde kaldım, sizi doğru yetiştirebilmek için. Eminim Donna Ackerson da şu anda evde kalmayı diliyordur."

"Donna Ackerson çocuk doktoru değil mi?"

"Bir çocuk doktoru ya da avukat olabilirdim ama siz kızlar her zaman önce geldiniz."

Hayatında farklı seçimler yapabileceği ama Phee ve benim için her şeyden vazgeçtiği yolları sıralamaya devam ettikçe kafamın içinde bir çarpıntı yer kaplamaya başladı. Tam bir şehit. Çok özverili. Yani... yani... Anne.

Phee geldiğinde, makyajlı yüzünü, özenle şekillendirilmiş saçlarını, soluk pembe özel dikim takımını ve sivri topuklu ayakkabılarını inceledim. Haber spikeri Barbie à la 1986'yı andırıyordu ve bunu iyi anlamda söylemiyorum.

"Vay canına... Bu... bir kıyafet," dedim.

Phee kendine baktı. "Joel seçti. Bir klasik olduğunu söyledi."

Gözlerimi diktim.

"Kötü mü?" Parmakları boynundaki inci dizisiyle oynuyordu. İnciler! Altmış beş yaşında bir büyükanne miydi o? Aslında Mimi inci takmadan önce ölürdü. "Joel pembenin kamera için iyi bir renk olduğunu söylüyor."

"Joel'in iyi bir gözü var," dedi annem.

Danışmanımız birdenbire ortaya çıktı. İsim etiketinde Saaaan-dra diye telaffuz ettiği Sandra yazıyordu ve baştan aşağı giysiler içindeydi.

siyah ayak parmağı. Annem ve Phee birkaç elbise topladılar ve Phee mağazanın arka tarafına geçerek ağır beyaz bir kapının arkasına kaydılar. Telefonum bir mesajla titredi.

***Mathias:** Nasıl gidiyor?*

***Ben:** İyi*

Yanıt yok.

Koltuklardan birine oturdum ve ücretsiz mimozalarımı yudumladım - bir bardak seksen dokuz kalori. Annem onayladı. Yanımda, annemin gözleri başımın yan tarafına dikilmişti.

"Görüştüğünüz adam. Çocuğu olan. Adı neydi? Norm?"

Ayağım yarı salıncakta durdu ve yere yerleşti. "Nate." "Bana ondan bahset. Ne iş yapıyor?"

"Merak etme, o bir tamirci değil. Gayrimenkul geliştirme işinde." İnşaat temelde aynı şeydi, değil mi?

Annem mırıldandı. "Bu ciddi bir ilişki mi?"

Ben bir yanıt bulamadan Sandra araya girdi. "Dikkat, lütfen. İlk elbise zamanı."

Phee, prenses yakalı, straplez, denizkızı tarzı bir elbisenin içinde parlıyordu. Annemin gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyordu. Üç dev aynanın ortasında küçük bir kaide duruyordu. Phee onun üzerine tırmandı. Ellerini karnının üzerinde düzeltirken titriyordu.

Telefonum tekrar çaldı.

***Mathias:** Elbise mi deniyor?*

***Ben:** Fotoğraf göndermemi ister misin?*

Üç küçük nokta belirdi ve sonra kayboldu.

Yüzü parlayan Phee döndü ve kollarını açtı. "Beğendin mi?"

Annem ayağa kalktı ve Phee'nin etrafında dönerek başını bir o yana bir bu yana eğdi. "Düşük belden pek anlamam. Daha iyisini yapabilirsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Phee aynaya baktı. "Biraz hoşuma gitti."

Sandra devreye girdi. "Bir sürü seçeneğimiz var. Hadi gidip başka bir şey deneyelim." Phee'yi ikinci tur için fırçaladı.

"Şimdi de şu balo elbisesini dene," diye seslendi annem. Ayağa kalktı ve birkaç dakika rafları dolaştıktan sonra özellikle prenseslere özgü bir elbisenin önünde durdu. "Hep bir balo elbisesi istemişimdir, biliyorsun."

"Neden ?"

Sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu. "Oh, farklı bir zamandı. Babanın okulu bitmişti ve işi için Houston'a taşınmak için acele ediyorduk. Mimi'nin zaten büyük bir düğüne parası yetmezdi. Bizim için bir sulh yargıcısıydı."

"Yine de işe yaradı gibi görünüyor," dedi Phee, bir elbise şekerlemesinin içinde odaya süzülerek. Kaideye tırmanırken alt kısmı bir çan gibi sallanıyordu. Sandra elbisenin altındaki tülle oynadı ve başına uzun dantel duvaklı bir başlık yerleştirdi.

"Elbette öyle oldu. Eylül'de otuz yıl."

Phee'nin nefesi kesildi. "Bu yıl büyük bir yıldönümü partisi verseniz nasıl olur? Bunu senin için yapabiliriz."

Bekle. *Biz mi?*

"Bu biraz planlama gerektirir." Döndü, peçe büküldü ve Sandra onu düzeltirken nefesinin altından mırıldandı. "Annemle babamın evini kullanabiliriz. Eğlence için mükemmel bir yer. Her şeyle biz ilgileniriz."

"Siz kızların böyle bir şeyi planlayacak zamanı yok," dedi annem ama gözleri parlıyordu. "Phoebe, yaklaşan bir düğün var ve sen de işle meşgulsün. Ve Persephone..." Annem, kız kardeşim ve Sandra dönüp bana baktılar. "Eh, senin de bir hayatın var."

Ve bir balık ve sahte bir erkek arkadaş, çok teşekkür ederim.

Koltuğumda kıpırdandım ve mimoza sürahisinin tamamına özlemle baktım. Bunun nereye gittiğini anlamak zor değildi. Ve iyi değildi.

"Perci, bunu yapabilirsin. Elbette ben yardım ederim ama sen de işin başında ." Phee kaideden indi; Sandra tısladı ve örtüyü yakaladı.

"Yapabilir miyim?"

"Bu harika olacak." Phee kollarını omuzlarıma doladı.

Arkasında, elbisesi yerde sürüklenirken Sandra ciyak ciyak bağırdı.

"Phee." Kulağına fısıldamak için yedi yüz metre tülün arasından geçtim.

"Bu berbat bir fikir."

"Oh, iyi olacak," dedi. "Bu düğünden başka bir şey düşünmesini sağlayacak."

Ailem için bir parti planlama fikri beynimde panik yarattı. Bir şekilde her şeyi berbat edecektim. Yanlış çiçek seçer ya da yanlış meze sipariş ederdim. Masa örtüleri porselenlere uymayabilirdi.

"Ciddi misin?" Annem ciyakladı. "Oh, dünyadaki en iyi kızlara sahibim."

Annemi memnun etmek isteyen yanımda onun sözleriyle canlandı. Belki bunu yapabiliyordum. Phee ve annem bana güveniyor gibiydiler.

Yeni Perci sırtıttı. Yeni Perci korkmuyordu. Yeni Perci işleri berbat etmekten korkmuyordu.

"Bu elbise vücuduna hiç yakışmıyor. Sandra, sıradaki lütfen," dedi annem.

Sandra başını salladı ve Phee'yi soyunma odasının vahşi ortamına geri gönderdi.

Annem sandalyesinin kenarına tünedi ve ellerini birbirine sürttü. "Oh, bu harika olacak. Ordövr ve çarşaf kiralayabiliriz. Ve sonunda babanın yeni bir takım elbise almasını sağlayabilirim."

Mimozamın geri kalanını bir yudumda yuttum ve onunla birlikte gülmek için garip bir dürtü duydum.

Annem iki saat sonra Pericles'i pedikür randevusuna götürmek için bizden ayrıldı, bu yüzden Phee ve ben yakınlardaki favori pho restoranımızda hızlı bir öğle yemeği yemeye karar verdik.

"Pekala, annem gitti. Bana Nate hakkında her şeyi anlat. Detayları istiyorum. Mesela nasıl biri-"

"Belki de sipariş vermeliyiz?" Menüümü beyin cerrahlarının ve plajdaki genç oğlanların bakışları için ayrılmış bir yoğunlukla inceledim. "Burası kalabalık gibi görünüyor. Biraz zaman alabilir."

"Burada sadece üç kişi daha var. Sanırım güvendesiniz." Sırtıttı. "Evet, Nate. Hiç de beklediğim gibi değil."

Ne beklediğini bildiğimden oldukça emindim. "Neden? Babasının vücudu olmadığı ve Ayın Yıldız Savaşları Figürü Kulübü'ne üye olmadığı için mi?"

Oh Perci iç çekişlerinden birini yaptı ama bunu inkâr etmedi. "Nate heykelciklere sahip olan bir adama benzemiyor. Senden hoşlandığını söyleyebilirim. O

sana tapıyor."

Bir iniltiyi bastırdım. Ona söylemeliydim. Yara bandını yırtıp atmalı ve bu işi . Sadece bu sır beni çok zavallı gösteriyordu. Oscar'lık performansına rağmen, gerçek şu ki, Nate bana tapmıyordu. Ona bu pislği attığımda nazik davranmıştı, hepsi o kadar. "Sanırım tapmak biraz ağır bir kelime oldu."

"Güven bana. Senden çok hoşlanıyor."

Tüm bu yalanlara bir son vermem gerektiğini biliyordum. Benim için iyi değildi. Ama kendimi dinledim mi? "Muhtemelen yürümeyecek ya da başka bir şey. Beni ve ilişkilerimi bilirsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece bir şekilde beklentileri asla tam olarak karşılayamıyorum. Brent'le nasıl sonuçlandığına bak."

"Nate Brent değil. Onunla sadece birkaç saat geçirdiğimi biliyorum ama bu çok açık." Elini koluma koydu. "Her erkek sana sahip olduğu için şanslı olurdu. Tatlısın, nazıksın, zekisin, komiksin. Bir şeyler pişiriyorsun, çocukları seviyorsun ve insanlar senin yanında rahat hissediyor."

Yan gözle baktım. "Öyle mi?"

"Duh." Gözlerini devirdi. "Ayrıca, mesele bir erkeğin seni isteyip istememesi değil. Önemli olan senin onu isteyip istemediğin."

"Bir metre boyunda bir güzellik kraliçesi olduğunuzda bunu söylemek kolay."

"Bunu Mimi'ye söyle. Bir erkeğin onun zaman ayırmaya değer olduğuna karar vermesini beklediğini hayal edebiliyor musun?" Haklıydı. Mimi kendini asla bir erkeğin sözünün geçtiği bir pozisyona sokmazdı.

Garson kız masamızda durdu ve sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı sordu. Konuyu değiştirme fırsatını kaçırmadım. O gittikten sonra çantamdan bir not defteri çıkardım ve yıldönümü partisi için atıştırmalıklar hakkında uzun bir tartışmaya girdim.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi Phee. "Annemle babamın yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflarından bir slayt gösterisi yapmak ve bunu partide döngü halinde oynatmak eğlenceli olurdu. Tüm o aile fotoğraf albümlerine bakabiliriz. Mimi'nin de fotoğrafları olmalı."

"*Biz derken beni mi kastediyorsun?*" Phee sırtıttı.

"Kesinlikle."

Homurdandım.

"Bu kıyafetin gerçekten kötü görüldüğünü mü düşünüyorsun?" Pepto-Bismol pembesi takım elbisesinin yakasını düzeltti.

"Kötü demezdim." Berbat demek daha doğru olur.

"Joel bunun doğru imaj olduğunda ısrar etti. Profesyonel ama kadınsı." Omuzları çöktü.

"Hey," dedim eline dokunarak. "Her şey yolunda mı?"

"Bazen Joel beni hiç tanıımıyormuş gibi geliyor. Bu kıyafet gibi." Kız kardeşimle hiç ilişkilendirmediğim bir duygu olan belirsizlikle ağzının kenarını ısırdı. "Bana başka ne dedi biliyor musun? Çocuklarımız olduğunda işimi bırakacağımı düşünüyor. Daha yirmi dört yaşımdayım. Çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Ve hayatımı onlara adamayacağımdan da eminim." Titredi. "Anne olmayı hayal edebiliyor musun?"

Phee'nin Joel Allen ile Evlenmemesi İçin Nedenler listemdeki bir başka maddeydi.

Phee durakladı ve beklentiyle bana baktı. Yaşlı Perci bir dinleyici, bir sempaticandı. Mırıldanan, evet diyen ve tabii ki konuşmalar boyunca yolumu bulan bendim. İçgüdülerimi hep bir kenara itmiş, kendimi ikinci plana atmış, en iyisini bildiği kesin olan anneme boyun eğmişim. Eğer konuşursam ne derdi?

Yeni Perci konuşacaktı.

Phee peçetesini yeniden katladı ve masanın üzerine koydu. "Her neyse, dinlediğiniz için teşekkürler."

"Belki de o senin için doğru kişi değildir," diye ağzımdan kaçırdım. "Ne?"

"Onun yanıdayken farklı bir insan oluyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

Güçlendirici bir nefes aldım. "Sorularını onun cevaplmasına izin veriyorsun, farklı kıyafetler giyiyorsun. O etraftayken zar zor yemek yiyorsun. Sen farklısın ve iyi anlamda değil. Şu 'beni daha iyi bir insan yapıyorsun' lafı var ya? Onunlayken tam tersi oluyor. Bak, tavsiye almak için gelebileceğin türden bir kardeş olmadığımı biliyorum. Hayatım darmadağın, değil mi? Sen her zaman ne istediğini bilen biriydin ama Joel ile birlikteyken yolunu kaybetmiş gibisin. Sen sen değilsin ve bu üzücü çünkü sen harikasın."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, gözleri odaklanmamıştı. O kadar uzun süre ki, yanlış bir şey söylediğimden emindim ve kafamda bir özür bestelemeye başlamıştım bile.

"Sen iyi bir ablasın Perci," dedi, gülümsemesi küçük ve hüzünlüydü. Sonra konuyu değiştirdi ve ben de ona izin verdim.

YİRMİ BEŞ

*"Her zaman nezaketi seçin.
Ve iki katlı tuvalet kağıdı."*

-MIMI

"Sal, hangisi?" İki şişe oje tuttum; biri muhafazakâr soluk pembe (tam Eski Perci), diğeri elektrik mavisi (merhaba, Yeni Perci).

Sal gözlerini kırpmadan sevgiyle bana bakıyor, yüzgeci sakın bir şekilde sallanıyordu.

"Haklısın, mavi olsun." Arkama yaslandım ilk iki parmağımı boyadıktan sonra cesur rengin tenimde nasıl parladığına hayranlıkla baktım. "Bunu sevdim."

Bu haftadan sonra biraz şımartılmaya ihtiyacım vardı. Sadece Çarşamba günüydü ama aynı zamanda bölge okulları için bahar tatiliydi. Bayan Marge'ın yeri tatil nedeniyle okul çağındaki çocuklarla dolup taşmıştı ve hepimiz onlara yetişmek için iki kat fazla çalışıyorduk. Bayan Marge'ın deyişiyle "Hayatta kalma haftası".

Bayan Marge, "Bizi yılın geri kalanında ayakta tutan bu tatil haftaları ve yaz aylarıdır," diye açıkladı.

Birkaç haftadır muhasebe işlerine yardım ediyordum ve o haklıydı. Kreş ayakta duruyordu ama zar zor. Bayan Marge fiyatlarını yükseltmeyi reddetti.

Ona bu konuyu sorduğumda "Ebeveynlerin iyi bir çocuk bakımına ihtiyacı var" demişti.

Son parmağımı da bitirdikten sonra kanepeye uzandım ve en sevdiğim hırkama sarıldım. Kapının keskin bir şekilde çalınmasıyla topallayarak kapıya yöneldim. Gözetleme deliğinden Nate göründü. Çenesindeki tiklere ve başının üstünü ovuşturmasına bakılırsa mutlu değildi.

Yalan söylemeyeceğim, iyi görünüyordu.

"Sadece bir dakika." Sırtımı kapıya dayayarak, hızla çarpan kalbimi yavaşlatmak için kendimi derin nefesler almaya zorladım. Öpücük'ten bu yana birkaç hafta geçmişti ve ondan kaçma konusunda uzman seviyesinde iyi olmuştum. Onun gözlerinin içine bakma düşüncesi bile beni ter içinde bırakıyordu.

Mathias, "Bence gidip kapısını çalmalı ve bir yetişkin gibi bu işi halletmelisin," diye tavsiyede bulundu. "Sadece bir öpücüktü."

"Sadece bir öpücük, ha?" Ona dik dik baktım. "Peki. Sen gidip Phee'nin kapısını çalar çalmaz bunu yapacağım ve bir yetişkin gibi bu işi halledeceğim."

Bana ters ters baktı. "Sözlerimi bana geri fırlatmandan nefret ediyorum."

Nate kapının diğer tarafından, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

Kalbimin son bir umutsuz çırpınışıyla Yeni Perci, Mimi'yi kanalize ettim, ve şapkasını ringe atmak isteyen herkesi çağırdı ve kapıyı açtı. Aramızda kapı olmayınca daha da sinirli görünüyordu. Konuşurken sesim gıcırdadı. "Muhtemelen bana bazı sorularınız olduğunu biliyorum... şey hakkında... şey hakkında. O şeyle olan şey hakkında. Garip olduğunu ve seni tuhaf bir duruma soktuğumu biliyorum."

Bir elini kaldırdı. "Bu bir-"

"Bunu bilmeni bile beklemiyordum. Biliyorum, bu durumu daha iyi yapmıyor. Hatta kulağa daha kötü geliyor. Bazen bir şeyler söylemeden önce düşünmüyorum ve annem beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyor."

"Ben sadece-"

"Beni sevdiğini biliyorum ama bazen onun kızı olmak gerçekten zor oluyor. Her neyse, eşlik ettiğin için teşekkürler. Gerçekten çok iyiydin. Yani, o öpücük... harikaydı."

Evet, ben de öyle dedim.

Bir kahkaha attı ve bugün yeşilden çok kahverengi olan gözleri ağzıma düştü. O öpücüğün anısı beni çarptı. "Yapmak istemediği bir şeyi yapacak birine benziyor muyum?"

Omurgamdan aşağı ılık bir ürperti yayıldı ve midemde birikti. "Hayır."

"Bu konuda endişelenme. Ama bir sorunum var. Lilah yüzünden. Beni dışarıda bıraktı ve telefonum ya da anahtarlarım yanımda değil. Müdürü aramak için telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Öpücük hakkında hiç konuşmak istememişti. Bu da kendimi aptal durumuna düşürdüğüm anlamına geliyordu. Tekrar. İçimdeki sürünme isteğini görmezden geldim.

ve hayatımı çıplak köstebek fareleriyle geçireceğim. "Tabii ki. Elbette. Sorun değil."

Telefonumdan bina yöneticisinin numarasını buldum ve uzattım. Telefonu kulağına götürdü, bakışları odayı gezdikten sonra bana takıldı. Ben zebra çizgili pijamalarımın (teşekkürler Mimi), sıfır makyajımın ve dağınık saçlarımın farkındaydım, o ise James'in soğuk umursamazlığını yayıyordu. kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş.

Sütyenim var mıydı ki?

"Evet, beklerim." Nate mutfığa girdi ve buzdolabının önünde durdu. Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için tesadüfen onu takip ettim.

O aptal kararlar listesi hâlâ tüm dünyanın görmesi için orada asılı duruyordu. Bunları -biriyle çıkmakla ilgili olanı ya da kendine daha fazla güvenmekle ilgili olanı- göreceğini düşünmek bile yeterdi. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.* Kilo vermekle ilgili olan. O listeyi okuyamazdı. Ona doğru uzandım ve kağıdı çektim. Gözleri bana doğru kaydı, orada bir soru vardı.

"Bu bir şey değildi." Listeyi hırkamin cebine soktum. "İstersen gidip Lilah'yla konuşabilirim."

Başını salladı ve biri cevap verdiğinde arkasını döndü.

Koridorda ilerledim ve kapıyı çaldım. "Lilah? Ben Perci."

Uzun bir süre sonra yumuşak bir ses cevap verdi. "Merhaba."

"Her şey yolunda mı? Yardıma ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Bir çırpıda. "Babam nerede?"

"Dairemde, anahtarı almak için yöneticiyi arıyor." Bir vuruş daha. "Bana kızgın mı?"

"Heyecanlandığımı sanmıyorum."

Kapıya bir şey çarptı. Şüpheli bir şekilde küçük bir ayak sesi gibiydi.

"Ama eminim onu içeri alırsan, bunu atlatacaktır. Eminim sadece senin için endişeleniyordur." Çömelerek sesimi alçalttım. "Neden bana sorunun ne olduğunu söylemiyorsun, belki yardım edebilirim?" Sorum sessizlikle karşılandı. Kapının önünde yere doğru kaydım. "Tamam, bana söylemek zorunda değilsin. Tahmin et ne oldu? Bir kardinal daha gördüm."

"Yaptın mı?"

"Evet. İşten eve geldiğimde arka verendamdaydı. Bana tuhaf tuhaf baktı ve uçup gitti."

"Seni mutlu hissettiriyor mu? Gördüğünde?" Lilah sordu.

"Hmm. Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım bu biraz rahatlatıcı."

"Evet, rahatlatıcı." Onu göremesem de kesin bir ifadeyle başını salladığını hayal ettim.

"Bana babanı neden dışarıda bıraktığını söylemek ister misin?"

Hissederek iç çekti. "Bakıcı bu gece gelemiyor ve babam onunla okula gitmem gerektiğini söylüyor çünkü büyük bir sınavı var ve ona girmesi gerekiyor ama onunla gitmek sıkıcı."

"Baban sınava mı girecek? Ne için?"

"Bekârlık diploması üzerinde çalışıyor." Bir kahkaha attım. "Anlıyorum."

"Babam okulun önemli olduğunu ve bu yüzden gitmesi gerektiğini söylüyor. Bizim için daha iyi bir hayat kurmak için Teksas'a taşındığını ve dikkatinin dağılmasına izin veremeyeceğini söylüyor."

Bu sadece akla daha fazla soru getirdi. *Seni ilgilendirmez, Perci.*

Göz ucuyla Nate'in koridorda ilerlediğini gördüm. "Bu gece benimle kalabilirsin. Eğer baban için sorun olmazsa."

"Neyi kabul ediyorum?" Nate tepemde dikiliyordu, alnında sert bir kırışıklık vardı.

Ayağa kalktım. "Sen sınava girerken Lilah benimle kalabilir. Eğer sakıncası yoksa. Onu yanında götürmek zorunda kalmazsın ve bu şey için sana borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Bayan Perci ile kalabilir miyim? Lütfen?" Lilah kapının arkasından sordu. Nate'in dudaklarından bir hava akımı geçti. "Olur."

Kapı yavaşça açıldı ve Lilah, siyah saçları nemli, pembe ve yeşil pijamaları ve güvenilir yağmur çizmeleriyle ortaya çıktı. Babasına ters ters baktı. "Sesin hiç hoşuma gitmedi."

Nate eğildi ve onun gözleriyle buluştu. "Beni dairenin dışına kilitlemen hoşuma gitmedi, o yüzden ödeştik diyebilirim."

İkisi sessizce birbiriyle mücadele etti ve o zaman güçlü bir benzerlik gördüm - yüzlerinin nasıl şekillendiğinden ziyade yüzlerini aynı isyankâr ifadeleri oluşturmak için nasıl kullandıklarında.

Nate bir hırıltıyla (ayak parmaklarımın biraz kıvrılmasına neden olmuş olabilir) içeri girdi ve omzuna asılı bir sırt çantasıyla geri döndü. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin? Sormazdım ama bu akşam vizem var ve kaçırمام."

"değil. Benim için sorun değil."

Dudaklarını birbirine bastırđı ve bir parmağını kaşlarından birinin üzerinde gezdirdi. Sonunda kararını verdi, kapıyı kapattı ve ikimiz de onun peşinden dairemin koridoruna doğru yürüdüğ. Durdu ve bizimle yüzleşmek için döndü.

"Lilah, uslu dur. Perci'yi dinle. Önce sen sormadıkça hiçbir şeye dokunma. Milyonlarca soru sorma. Ona leyleklerin çiftleşme ritüellerinden falan bahsetme ve onu o doğa programlarından herhangi birini izlemeye zorlama."

Lilah gözlerini devirdi. "Baba, lütfen."

Öfkeyle bana döndü. "Bunun için teşekkür ederim. Minnettarım." Bana telefonunu uzattı ve numaramı girmemi istedi. "Benimkini sana mesaj atarım."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı? Akşam yemeğini yedi mi?" "Evet. Küçük bir atıştırmalık iyi olur. Saat 7:30'dan sonra içecek bir şey yok."

"O bir gremlin mi?"

Gülümsemekten kendini alamadı. "Oh, ve... bir saniye." Sırt çantasını bırakarak koridorda koştu ve dairesine geri döndü. Döndüğünde küçük bir poşet uzattı. "Yer fıstığı yok. Alerjisi var. Eğer bir şey olursa, EpiPen kullanmayı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Bayan Marge'ın tüm çalışanları eğitildi."

"Güzel." Nate tereddüt etti, bize son bir kez uzun uzun baktı.

"İyi olacağız," dedim gülümseyerek. "Yemin ederim."

Sırt çantasını omzuna attı. "Bu çok yardımcı oldu. Teşekkür ederim."

"Büyütülecek bir değil. Komşular birbirine yardım eder, değil mi?"

Küçük bir gülümsemeyle arkasını döndü ve ben Lilah'ın dairemin içinden seslendiğini duyduğumda koridorun sonundaydı.

"Oh, bu bir betta balığı mı? Bettaların çok akıllı olduğunu biliyor muydunuz? Onları numaralar yapmaları için eğitebilirsin ve hatta yüzleri bile tanırlar. Bunu biliyor muydun?"

Gülümseyerek onu içeri kadar takip ettim.

YİRMİ ALTI

*"İhtiyacı olan bir dost, gerçekten de bir dosttur.
Özellikle de bedava bir yemekle birlikte geliyorsa."*

-MIMI

"Anne, eminim planları vardır," dedim. Dördüncü kez.

Sabahı Bria'nın iş başvurularını doldurmasına yardım ederek geçirmiş, ardından market alışverişi yapmış ve ertesi gün işe götürmek üzere kurabiye pişirmiştım. Ama güneş ışığının siren sesi klimalı dairemde oturmak için fazla güçlüydü.

Şimdi apartmanımın önündeki küçük bahçe alanında havanın tadını çıkarıyordum. Ya da arayanın kimliğine bakmadan önce yanlışlıkla telefonuma cevap verene kadar öyleydim. Çaylak hatası.

"Paskalya için ne planı olabilir ki? Burada ailesi yok. Tatil olduğu için çalışıyor olamaz," dedi annem sabırsızlıkla. "Bence onu daha yakından tanımak iyi olur. Tabii artık çıkmıyorsanız."

İtiraf etmek için bir fırsat daha. Belki tatili düşünerek beni affederdi bile. Yani, muhtemelen hayır. "Ben sadece-"

"Perci!" Başımı kaldırdım. Lilah bana doğru sıçradı, Nate birkaç adım arkamdaydı. Elindeki gazeteyi yüzüme doğru salladı. "Tahmin et ne oldu? Duke Crosby turneye çıkıyor."

"Bekle, anne." Telefonu göğsüme bastırdım. "Duke Crosby kuş gösterisi yapan adam, değil mi?"

Başını salladı, saç örgüsü zıplıyordu. "Onunla tanışmayı çok istiyorum ve babam gidebileceğimizi söyledi."

Nate başını sallayarak, "Bilet bulup bulamayacağımıza bakmamız gerektiğini söyledim," dedi.

Telefonu işaret ettim ve fısıldadım. "Annem arıyor. Özür dilerim."

Başını salladı ve bir elini Lilah'nın sırtına koydu. "Onu rahatsız etmeyi bırakalım." Onlar uzaklaşırken telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Az önce Lilah ve Nate'i mi duydum?" Annem sordu.

Onun da insanüstü duyma yetisi var mıydı? "Evet, ama çoktan gittiler. Çok üzgünüm."

"Persephone, öğle yemeği için sayıma ihtiyacım var ve o da tam oradaydı. Ona sormanın nesi bu kadar zor anlamıyorum."

"Sana daha önce de söyledim, Paskalya için planları olduğundan eminim."

"Çıktığınız bir adamın neden ailenizle vakit geçirmek istemediğini anlamıyorum."

Homurdandım. "Belki yakında öğle yemeği yeriz ya da-" Önümde bir el belirince durdum. Gözlerim irkildi ve Nate'inkilerle birleştiğinde genişledi. Bunların ne kadarını duymuştum?

"Onunla konuşmama izin verin," dedi Nate.

Kaşlarımı çattım ve "*Hayır, sorun değil*" dedim.

O ipucunu almadı. Hatta yanıma oturdu ve telefonu elimden nazikçe çekti.

"Bayan Mayfield, nasılsınız?" dedi. Telefonda. Anneme. Burada ne oluyordu?

Nefes nefese telefonu geri almaya çalıştım ama işe yaramadı çünkü o daha büyük ve hızlıydı. Beni caydırmak için ayağa kalktı ve bana doğru sırtıttı.

"Paskalya için herhangi bir planım yok," dedi. Bir süre düşündükten sonra, "Kulağa eğlenceli geliyor. Lilah ve ben gelmeyi çok isteriz. Bir şey getirebilir miyiz?" Bir kez daha. "O zaman görüşürüz."

Telefonu bana uzattı. Telefonu aldım, bir yandan da bir uzaylıymış gibi bakıyordum. Sonuçta, dünyada kim bu işkence için gönüllü olurdu ki?

"Ne kadar zordu?" Annem kulağıma söyledi. "Gerçekten Persephone, bazen işleri olması gerekenden çok daha fazla zorlaştırıyorsun-"

"Hoşça kal anne," dedim ve o hâlâ konuşurken telefonu kapattım. Aval aval Nate'e baktım. "Az önce ne yaptın sen?"

Nate omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Planımız yoktu ve aynı zamanda sana da yardım edebileceğimi düşündüm. Gitmem gerekiyor. Lilah içeride bekliyor."

Lobi. Detayları bana bildirin."

Uzaklaşırken onu izledim. Evet, bir uzaylı. Tişörtün içinde gerçekten iyi görünen bir uzaylı, ama yine de bir uzaylı.

Nate ve Lilah'yı ailemin evinin ön kapısına götürürken, "Planımız yemek yemek ve mümkün olan en kısa sürede dışarı çıkmak," dedim. Dev bir bahar çelengi kapının yarısını kaplamıştı. Aslında tüm ön sundurma, üzerinde bir Paskalya sepeti patlamış gibi görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek." Nate güven verici bir şekilde sırtımı sıvazladı.

Bana güven vermedi. "Bu insanları tanımıyorsun." Biz daha zili çalmadan annem kapıyı açtı.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz." Nate ona bakkaldan almış olabileceği bir buket çiçek uzattı. Martha Stewart'a dükkândan alınmış akşam yemeği ekmekleri vermek gibiydi.

"Ne kadar güzeller," dedi kıbarca. Tam o sırada, her zamanki gibi kendi kıyafetini seçmesine izin verilen Lilah'yı fark etti. "Ne kadar da... şenlikli görünüyorsun."

Lilah selam verirken tavşan kulakları sallanıyordu. Tepeden tırnağa tavşan kostümü giymişti, gür kuyruğu ve bıyıkları da buna dahildi. Elbise giymesi için onu teşvik etmeye çalışmışım ama o bunu kabul etmedi ve sonunda onu ikna etmekten vazgeçtim. Birisi bu yemekte rahat etmeliydi. O kişinin ben olmayacağım kesindi.

"Öğle yemeği hazır mı?" diye sordum.

"Persephone, gerçekten. Daha yeni ." Bizi herkesin toplandığı oturma odasına götürürken takip ettik. Phee el salladı ve Joel Allen bize parmakla selam verdi. "Neden hepimiz burada rahatlayıp ziyaret etmiyoruz?"

Rahatlayın. Ziyaret. Tabii. Harika plan.

"Lilah, sanırım Paskalya tavşanı küçük bir hediye bıraktı." Annesi Lilah'ın elinden tuttu ve onu masanın üzerindeki küçük, renkli sepete götürdü.

Takip etmeye başladığımda Nate kolumdan tuttu ve beni geri çekti. Yüzümü ona döndüm, giydiği soluk sarı elbise gömleği ve kravatın içinde ne kadar hoş görüldüğüne bir kez daha şaşırdım. Bugün tişört ve kot pantolon yoktu. "Gülümse. Her şey yoluna girecek."

Gülümsemeye çalıştım. "Seni tekrar bu duruma soktuğuma inanamıyorum. Çok özür dilerim."

"Sen hiçbir şey yapmadın. Ben gönüllü oldum, unuttun mu?" Dalgınca yanağıma düşen bir tutam saçımı taradı.

Dokunuşu küçük ve hafifti ama her yerde aynı şekilde hissediyordum. Tanrım, bu sahte erkek arkadaş işinde gerçekten çok iyiydi. Gerçek bir erkek arkadaş olarak nasıl olurdu? Muhtemelen buna dayanamazdım.

"Tamam. Her şey yoluna girecek."

Gülümseyerek elimi tuttu ve bizi odanın içine doğru çekti. Aileme ve muhtemelen kıyametime karşı.

Mimi öğle yemeğinde Nate'in yanına oturdu ve onun zamanını ve masadaki sohbetin çoğunu tekeline almaya devam etti. Annem birkaç kez araya girmeye çalıştığında, Mimi tartışmayı tekrar güvenli sulara yönlendirdi. Dürüst olmak gerekirse, bu kadın Annemi Her Fırsatta Alt Etmek'teki çalışmasıyla Nobel Ödülü'nü hak ediyordu.

Sonunda, Mimi şarap bardağını yeniden doldurmak zorunda kaldığında, annem saldırdı.

"Hepiniz burada olduğunuza göre küçük bir duyurum var. Yarı zamanlı çalışmaya geri dönmeye ve babanızla birlikte çalışmaya karar verdim. Elimde fazladan zamanım olduğunu fark ettim. Phee'nin meşguliyeti ve Persephone'nin başka işlerle uğraşması..." Annemin gülümsemesi biraz zayıftı.

Bu ne anlama geliyordu? *Başka girişimler peşinde koşmak mı?*

"Nate, Persephone emlak geliştirme işinde çalıştığını söyledi. Bir araya gelip bu konu hakkında daha fazla konuşmalıyız. Yatırım yapmak için mülk arıyor olacağım."

Nate bana şaşkın bir bakış attı. Yüzümün ne ifade ettiğinden emin değilim, muhtemelen sefalet, ama o gülümsedi ve bana ayak uydurdu. "Kulağa harika geliyor."

"Baba, gerçek devlet gelişimi ne demek?" Lilah yemeğini bitirdiği için okuduğu kitaptan başını kaldırarak sordu. Nate masada buna izin verdiğinde annem yorumunu zar zor zapt etmişti. "Ben senin çalıştığını sanıyordum-"

Nate onun sözünü kesti. "Lilah, ne okuyorsun?"

Elinde hayvanlarla ilgili bir kitap tutuyordu. "Bir mavi balinanın dilinin bütün bir fil kadar ağır olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bu çok etkileyici," dedi babam kıkırdayarak. "Bana daha fazlasını anlat." Annemin başka planları vardı.

"Kızlar, bir elbise alışveriş günü daha planlamamız gerektiğini düşünüyordum. Mükemmel elbisenin bir yerde olduğunu biliyorum." Bana döndü. "Ve konuşmamız gerek

nedime elbiseleri hakkında. Sence iki beden küçük bir elbise alsak bir yıl içinde içine sığabilir misin? Eğer gerçekten, gerçekten denersen?"

"Anne!" Phee "Anne" dedi, aynı anda Mimi de "Bobbie Jo!" diye bağırdı.

Bir lokma jambon boğazıma kaçtı ve su bardağıma uzandım ama onun yerine peçetemi, bıçağımı ve bir yemek rulosunu masadan düşürmeyi başardım. Sandalyemi geriye ittim ve eğildim. Bisküvi masanın altına, uzanabileceğimden daha uzağa yuvarlanmıştı. Böylece kendimi ailem ve sahte erkek arkadaşım Paskalya yemeğinde masanın altında otururken buldum.

Ellerimle yüzümü kapattım. Bu benim hayatım olamazdı.

"Hey, iyi misin?" Nate'ti. Hemen yanımda oturuyordu. Masanın altında. Ne zaman yer beni bütün olarak yutmak istese, bu harika olurdu. "Kendimi masanın altında bulmam için genellikle sistemimde çok daha fazla alkol olması gerekir."

Gözyaşlarına boğulmak için duyduğum güçlü arzuya rağmen güldüm.

Mimi ve annem şimdi de annemin isim değişikliği konusunda tartışıyorlardı. "Ne karmaşa ama." Burnumu çektim.

"Buraya gel." Nate bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti.

Ona yaslandım ve sakinleştirici bir nefes aldım. Gömleğinden sıcaklık yayılıyordu. "Bu konuda bu kadar nazik olmayı bırakmalısın." Cidden, kalbim buna dayanamadı.

Şimdi Phee ve Joel Allen düğün mekanları hakkında tartışıyorlardı.

"Benim için fark etmez. Gerçekten." Omuzlarımı bir kez daha sıktı. "Peki, nedir? Lilah'yı alıp gizlice kaçacak mıyız? Odanın diğer tarafına brüksel lahanası atarak dikkatlerini dağıtabilirim."

Başımı çektim ve gülümsedim. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve ışık loş olmasına rağmen gözlerinin köşelerindeki küçük çizgileri ve kirpiklerinin nasıl kalın ve düz olduğunu görebiliyordum. Onun yakışıklı olmadığını nasıl düşünebilmişim?

Babam şimdi annemi çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bir anlığına gözlerinin ağzıma kaydığına yemin edebilirim. "Sorun değil."

Mimi'nin kafası masanın altında belirdi. "Siz ikiniz yakın zamanda buraya geri dönecek misiniz?"

Lilah'nın "Kanguruların osuramadığını biliyor muydunuz?" demesi için tam zamanında koltuklarımıza geri döndük.

YİRMİ YEDİ

"Gerçekler acıtır ama iyileşir.

Öte yandan, yalanlar beyaz eti kesmeye ve ömür boyu iz bırakmaya meyillidir."

-MIMI

Çarşamba akşamları kısa sürede haftanın en sevdiğim gecesi oldu. Nate'in dersi vardı ve Lilah'ya bakacak birine ihtiyacı vardı. Geniş bir sosyal takvimim vardı ve ayrıca Lilah'yı seviyordum. Birlikte eğleniyor, yemek pişiriyor, televizyon izliyor, tırnaklarımızı boyuyor ya da Lilah'ın gözüne çarpan haftanın kuşunun meşhur özelliklerini tartışıyorduk.

Mayıs ayında bir akşam, Nate yemekten hemen sonra Lilah'ı bırakmak için kapımı çaldı. Ama Lilah yanında değildi.

Kapıdan dışarı eğildim ve koridora göz attım. "Nerede o?" "Dik kafalı olmak." Kapının yanındaki duvara bir elini uzatarak dairesine doğru ters ters baktı. "Yürü Lilah."

"İyi gitmiyor mu?" diye sordum.

"Biliyor musun, annem bana büyüdüğümde benim gibi bir çocuğum olmasını umduğunu söylerdi." Kapı çarpıldı ve Lilah kollarını kavuşturarak koridorda tepindi.

"Oh? Sen de mi kuşları severdin?"

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Pek sayılmaz. Diyelim ki ben... Neydi o kelime? İnatçı mı?"

"Eminim sadece
odaklanmışsındır." "Hayır,
huysuzdum."

"Kararlı mı?"

Nate sırtıttı. "İnatçı. İnatçı. Katır gibi. Huysuz. Mantıksız. Büyük T ile sorun."

Burnu havada, Lilah selam bile vermeden yanımızdan geçip gitti.

Parmaklarını şıklattı. "Oh, hatırladım. Domuz kafalı."

Lilah oturma odasından, "Çok kabasın," dedi.

"Annemin haklı olmasından gerçekten nefret ediyorum." Ellerini omuzlarıma koydu ve ben de içimde uğuldayan şoku görmezden geldim. "Ona göz kulak olduğun için sen bir meleksin. Seni öpebilirim."

"Evet, lütfen. Hiç sorun olmaz."

Hatamı bir anda fark ettim. Bunu düşünmemiştim; *söylemiştim*. Dışarı. Yüksek sesle. Yüzüm nükleere döndü ve yanmış küller ve utanç yığınının dönüşmeme bir adım kaldığından emindim. "Hayır, söylemek istediğim bu değildi. Demek istediğim, Lilah her gün bana gelse hiç sorun olmazdı. Demek istediğim buydu."

Yavaşça sırtıttı. Gözleri mizahla ve başka bir şeyle ısındı, midemi bulandıran bir şey. Birazcık eğilirsem ne olacağını merak etmeme neden oldu. Ne yapardı? Beni tekrar öper miydi?

"Pu-lütfen," diye bağırdı Lilah.

Göz kırparak ellerini indirdi ve etrafımda dolandı. Az önce ne olmuştu? *Kesinlikle hiçbir şey. Kendine gel, Perci*. Onu oturma odasına kadar takip etmeden önce yüzümü yelpazeledim ve sakinleştirici bir nefes aldım.

Lilah kanepemde oturuyordu, ayaklarını sehpayaya dayamıştı. Duşunu almış ve pijamalarını giymişti, saçları karanlıkta sarhoş kuşlar tarafından yapılmış karmakarışık bir yuvayı andırıyordu.

Kaşlarını çattı. "Derse gitmen gerekmiyor mu?"

Nate sırt çantasını yemek masasının üzerine bıraktı.

"Lilah." Lilah elini saçına götürdü. "Saçımı taramandan nefret ediyorum." "Eğer taramama izin vermezsen, keseriz."

Lilah'nın gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyordu. "Kesemezsin. Annem saçımın güzel olduğunu söylemişti."

Nate homurdanarak başını eğdi ve bir elini ensesinde gezdirdi, ama ben bir acı parıltısı yakalamadan önce değil. Lilah'nın annesini mi düşünüyordu? Ve ben burada, onu öpmenin hayalini kuruyordum. Ona soracak değildim ama Lilah'nın annesini merak etmekten kendimi alamıyordum. O ve Nate evli miydi? Hayatının aşkını kaybetmenin yasını mı tutuyordu? Acaba

Onu sık sık düşünüyor ve eğer o hala burada olsaydı hayatının nasıl farklı olacağını merak ediyor muydu? Yaşadığı kalp kırıklığına rağmen, bekâr bir baba olarak hayata iyi uyum sağlamış görünüyordu. Ama belki de üzgün ya da yalnızdı, hatta gelecekten korkuyordu?

Bu seni , Perci!

Bir süre sonra -sanırım ona kadar saydı- gözlerini kaldırdı ve "Bak, saçını taraman gerekiyor. Ve benimle konuşamazsın. Belki de o yetenek gösterisine katılmanı tekrar düşünmeliyim."

Bu onun dikkatini çekti. Benim de. Yetenek gösterisi hakkında hiçbir şey duymamıştım. Lilah ayağa fırladı ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. "Özür dilerim, tamam mı? Saçımı tarayacağım, söz veriyorum."

Sehpanın üzerinden atladıktan sonra sırt çantasını kaptı ve geniş dişli bir tarak çıkarmadan önce etrafı karıştırdı. "Gördün mü?" Saçına soktu ve çekti. Tarak yerinden oynamadı.

O irkildi; ben irkildim.

"Lilah'nın saçını taramama ne dersin?" Dedim.

Nate cebinden telefonunu çıkarıp bir göz attı. "Tamam. Gitmek zorundayım. Ama"- parmağıyla Lilah'ı işaret etti-"bununla işimiz bitmedi. Tavrın..."

"İyi olacağım, söz veriyorum. Lütfen, gerçekten yetenek gösterisinde olmak istiyorum.

Formları zaten imzaladınız."

"Sadece imzalarını geri alabileceğimi unutmayın. Anladın mı?"

Lilah uysalca başını salladı, gözleri iri ve sıvı doluydu. "Anladım."

"Uslu dur." Onu kendine çekti ve alnına bir öpücük kondurdu, sesi hırçındı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Nate sırt çantasını toparladı ve bana döndü. Tereddüt etti, ağzının kenarı kalktı. "Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil."

Oturma odasında Lilah oje zulamı karıştırıyordu. Ayaklarının üzerinde zıpladı ve canlı mor bir oje tuttu.

"Saçını halledene kadar tırnak yok." Bir şişe saç kremi buldum ve kanepeye oturdum. O da yere, ayaklarımın arasına yerleşti.

"Yani, yetenek gösterisi mi?" Saç kremimi sıkarak sordum.

Lilah başını salladı. "Uh-huh. Yıl sonu için. Okulun kapanmasından bir gün önce, tüm okulun önünde."

"Ne yapacaksın?" Tarak özellikle kötü bir düğümle karşılaştığında irkildim.

"Tahmin et."

"Spontane uyuklama mı?"

"Hayır," dedi kıkırdayarak.

"Bir solucana sirk numaraları mı öğretiyorsun?"

Cevabım aralık dışlı bir gülümseme oldu.

"Hiçbir fikrim

yok." "Kuş sesleri."

"Özür dilerim. Ne dedin?"

"Kuş sesleri." Ayağa zıpladı, ellerini ağzının etrafında birleştirdi ve genizden gelen yüksek sesli bir korna sesi çıkardı. "Bu kar kazı. Oldukça iyi, değil mi? Alıştırma yapıyordum."

Ağzım ya şaşkınlıktan ya da dehşetten bir karış açık kaldı; ikisini birbirinden ayırmak zordu. Ben daha kelimelerimi oluşturmamadan Lilah bir çağrı daha yaptı, bu seferki üç bölümlüydü.

"Bu bir kırbaç kuşu. Duyuyor musun?" Sesi tekrarladı. "Adını söylüyor-kırbaç-zavallı-kuş."

Bunu tüm okulun önünde yapamazdı. Diğer çocuklar onu parçalara ayırırdı. Nate buna nasıl evet demişti? Çocukların ne kadar kötü olabileceğini bilmiyor muydu? Yetişkinlerin ne kadar acımasız olabileceğini? Çocukken böyle bir şey yapmaya kalksaydım annemin tepkisini hayal bile edemezdim.

Bir keresinde annem dans dersleri almam için ısrar etmişti. Altı yaşındaydım ve o zaman bile tütülerin ve yüksek tekmelerin bana göre olmadığını biliyordum. İlk resitalin otuz saniyesinde her şey korkunç bir şekilde gitmişti. Ayağım takılmış ve yüzüstü düşmüştüm. Ben ağlayamayacak kadar korkmuş bir halde yatarken, dans eğitmeni Bayan Alicia sahne arkasında durdu ve diğer kızlara fısıldayarak dansa devam etmelerini söyledi. Ben gözyaşlarımla savaşıyor sıcak sahne ışıklarına gözlerimi kırptırırken, mayo giymiş ve aşırı makyajlı diğer sekiz kız cazlı bir pop şarkısı eşliğinde vücudumun etrafında dönüp zıplıyordu.

Sonrasında tek yapmak istediğim annemin omzunda ağlamak ya da sırtımı sıvazlamak, tamamen başarısız olduğuma inanmadığını gösterecek bir şey yapmaktı. Bunun yerine iç çekti ve elimi tuttu. Arabaya bindiğimizde siyah dans ayakkabılarımı çıkardım ve taytımdaki deliği elimle yokladım.

"Özür dilerim anne," diye fısıldadım.

Cevap vermeden arabayı çalıştırdı. Neredeyse eve varmıştık ki nihayet konuştu, sesi kısıktı. "Her zaman bir dahaki sefer vardır. Bir dahaki sefere daha iyi olacak."

Bir daha asla dans kursuna gitmedim. Ama onun yerini futbol, müzik dersleri, jimnastik, hiç gitmediğim bir sürü Şey aldı. Birbiri ardına aŐaėılayıcı deneyimler, birbiri ardına baŐarısızlıklar.

Lilah ile aramızdaki fark, ben diğer insanların bana güldüğünü anlıyordum; o anlamıyordu. Bunu yapmasına izin veremezdim.

"Lilah, sence bu iyi bir fikir mi?"

Yüzü konsantrasyonla buruştu. "Sence kırbaç kuşu sesi yeterince iyi değil mi? Bir tavus kuşu, bir büyük boynuzlu baykuş ve bir kardinal yapmayı düşündüm."

Ona bir el uzattım. "Buraya gel."

Kanepede yanıma oturdu. Sıcak küçük bedeni yanıma kıvrıldı ve kalbim boğazıma tırmandı.

"Bence sesin harikaydı. Kuşlar hakkında her Şeyi bilmene bayılıyorum ama diğer insanların senin kuş seslerini beğeneceğinden emin değilim-"

"ağrılar. Kuş sesleri."

"-arıyor, zgnm, babanla benim yaptığımız gibi." Yanımdan geri çekildi. "Ne olmuş yani?"

"Yani? Bunu tüm okulun önünde yaparsan, seninle dalga geçebilirler."

Omzu kalktı ve düştü. "Tamam."

"Tamam mı?"

"Bir Şeyler söylemeleri umurumda değil. Babam her zaman olmam gerektiğini söylüyor." "ocuklar çok kaba olabiliyor."

Küçük eli beni rahatlatmak istercesine dizimi okşadı. "Ben halledebilirim."

Böylece koltuktan kalktı, tekrar yere, ayaklarımın dibine yerleşti ve tarağı bana uzattı. Ben saındaki düğümleri çözmeye çalışırken o da kuş sesleri çıkartıyordu.

YİRMİ SEKİZ

*"Bir atı suya götürebilirsiniz,
ya da santim santim sürükleyebilirsiniz.
Her iki durumda da bir gün susayacak."*

-MIMI

Bria benden kaçıyordu. Aradım, mesaj attım, Mathias'ı benimle birlikte çalıştığı fast-food restoranına gitmeye zorladım ama o her zaman konuşamayacak kadar meşguldü. Mimi'nin dediği gibi, bebek yağına bulanmış bir yılan kadar kaygandı. Bu dikkatimden kaçmamıştı ve endişelenmişim.

Endişelerimi Stella'ya ilettiğimde, Bria'nın üçüncü bir işe girdiğini açıkladı. "Büyükannesi kardeşlerine yardım etmek için daha fazla para göndermesini istedi."

"Üç işte birden çalışamaz. Bu çok saçma. Ne zaman uyuyacak, yemek yiyecek ya da ders çalışacak?"

Stella hüzünle gülümsedi. "Bu işler böyledir, Perci. Bazı kadınlar bunalır ve başlarını belaya sokarlar. Bria gibi diğer kadınlar ise başarısızlıklarını telafi etmek için ölesiye çalışırlar. Kendilerine çok fazla baskı yapıyorlar."

Ben de Bria'ya gidemiyorsam, onu kendime getirmeye karar verdim. Hileye başvurmak zorunda kaldım, ama bu onun iyiliği içindi, bu yüzden bir Salı gecesi Stella'nın küçük ofisinde oturuyordum. Ama ona öyle heyecan verici haberlerim vardı ki, yüz yüze söylemek istedim.

"Geleceğini söyledi, değil mi?" Ben sordum.

Stella yüzünü olduğu evraklardan kaldırmadı. "Evet. On ikinci kez. Geliyor."

"Tamam. Güzel." Telefonumu çıkardım ve etrafta dolanmaya başladım, saate baktım, bacak bacak üstüne attım ve telefonu çantama geri koydum.

Stella başını kaldırdı ve örgülü saç ipini omzunun arkasına attı. Kalemını yere bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sadece ona gerçekçi olmayan beklentiler verme. Gerçekleri bilmesine ve ne yapmak istediğine karar vermesine izin verin."

"Doğru, elbette. Ama bu çok büyük bir fırsat ve onun elinden kayıp gitmesini istemiyorum."

Stella başı ağrıyormuş gibi elini alına götürdü. "Sadece dürüst ol. Yanlış beklentilere girme."

Kapı . Zıpladım ve kapıyı açtım. "Hey, yabancı."

"Yo." Bria ellerini, bahar gününün sıcaklığına rağmen giydiği kapüşonlu montunun cebine soktu.

Sarılmak için kollarımı ona doladım. Sırtımı iki kez sıvazlamadan önce birkaç saniye bana sarıldı. "Seni çok özledim."

"Gel otur," dedi Stella.

Bria bir sandalyeye çöktü ve kamburunu çıkararak yönetmenden bana baktı. Makyajsızdı ve çizilmiş kaşları olmadan yüzü tuhaf görünüyordu. "Neler oluyor?"

"Umarım sakıncası yoktur. Stella'dan seni çağırmasını istedim," dedim yanındaki sandalyeye oturarak. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Bria dişlerini emdi, ses garip bir şekilde yüksek çıkıyordu. "Özür dilerim. Meşguldüm." "Evet, duydum. Her şey mi?" Onun eline dokundum. "Çok meşguldüm. endişeli."

Omuz silkti ve ayaklarına baktı. " değil. Sadece yorgunum."

"İyi haberlerim var." Duraksadım ve çantamdan bir paket çıkardım. "Senin için iyi bir iş bulmuş olabilirim."

"Öyle mi?"

Kağıtları uzattım, o da yavaşça aldı. "Bir petrol şirketinde çalışıyorum ve ders almaya başladığınızda size sosyal haklar ve eğitim ücreti geri ödeme programı sunuyorlar. Aradım ve yetkili kişiyle konuştum. Ona senden bahsettim ve seninle tanışacağı için heyecanlı görünüyordu. Sen ne düşünüyorsun?"

Bria başvuru formunu karıştırdı. "Beni biliyor, biliyorsun, hapse atıldığımı?"

"Şansını azaltacak bir şey olmadığını söyledi." Uzun bir süre küçük tırnağımı kemirdim. "Görüşmeni ayarladım bile."

"Ne?" Kucağındaki kâğıtları yere bıraktı; bir tanesi kayarak yere düştü. "Başvurmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

"Yerlerin hızla dolduğunu söyledi, ben de bir tane aldığından emin olmak istedim. Eylül ayının başında. Hazırlanmak için yılların var ve-"

"Petrol ya da havalı bir şirkette çalışmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Seni eğitirler."

Kollarını kavuşturdu. "Dostum, bak. Bu işlere başvurmaktan ve geri çevrilmekten bıktım. Ayrıca, zaten işe yaramayacak bir görüşme için izin almayı göze alamam."

Öne doğru eğildim. "Bence mülakat becerilerini geliştirirsek ve sen de elinden geleni yaparsan-"

"Elimden geleni yapıyorum ama hiçbir zaman yeterince iyi olamadım. Bunun benim için doğru sonuçlanacağını düşündüren nedir?"

Sözleri boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Bu duyguyu anlıyordum. Ben de sayamayacağım kadar çok kez aynı şekilde hissetmemiş miydim? Hayatım boyunca bununla savaşmamış mıydım? İçimde şiddetli bir yangın başladı, Bria'nın bunun üstesinden geleceğine dair bir kararlılık. Başaracaktı.

"Bria, bana bak." Sessizlik uzadı ama ben onu bekledim. Gözleri benimkilerle buluştu. Yutkundü ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu yapabilirsin. Değil mi Stella?" Şüpheli bir sessizlik içinde olan diğer kadına baktım.

Başını salladı. "Bria bunu yapmak istiyorsa, kulağa iyi bir fırsat gibi geliyor."

"Ben sana yardım edeceğim. Mathias sana yardım edecek. Seni mülakata hazırlayacağız ve onları şaşkına çevireceksin."

Bria gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa baktı, konuşurken sesi kalındı. "Sanırım bir-"

Daha cümlesini bile tamamlamamıştı ki ben kollarımı ona doladım. "Oh, evet, bu harika olacak. Sadece bekle ve gör."

Bria bana tekrar sarıldı ve belli belirsiz bir fısıltıyla, "Umarım öyledir. Gerçekten öyle umuyorum."

YİRMİ DOKUZ

*"Eğer bir kahraman arıyorsan,
yolunuzu çoktan kaybettiniz."*

-MIMI

Lilah boğazını temizledi ve son otuz dakikadır mükemmelleştirmeye çalıştığı ciyaklamayı tekrarladı. "Bu daha iyi miydi?"

"Elbette," dedim ve küçük bir sandalyeyi küçük bir masanın üzerine koydum. Lilah ve ben bu akşam Bayan Marge'ın evindeki son iki kişiydik. O alıştırmayı yaparken ben de odayı temizledim.

Lilah kaşlarını çatı. "Beni dinliyor musun ki?"

"Elbette öyleyim. Nasıl duymayayım?" Onu duymamak için sağır ya da başka bir ülkede olmam gerekirdi. Lilah'ı başka bir yeteneğe yönlendirme çabalarımın rağmen -şarkı söylemek, dans etmek, stand-up komedi, mimik, baton çevirme, başka herhangi bir şey- ikna olmadı.

Son birkaç haftadır beni cıvıltılar, tweetler, ciyaklamalar, çığlıklar, homurdanmalar ve kıkırdamalardan oluşan bir ansiklopediye maruz bıraktı. Çocuk tutkusunu paylaşma misyonunda hem acımasız hem de neşeliydi. Ama kalbime sıkışan panik duygusuna, sahnede gülünüp geçileceği endişesine, gözyaşları içinde ufalanmış küçük yüzünün görüntüsüne engel olamıyordum.

"Kostümümü bitirdin mi? Bu hafta sonu deneyebilir miyim?"

"Planımız bu." Birkaç hafta önce Lilah, yetenek yarışması kostümünü yapmam için yalvaran gözlerle beni aramıştı. Ona hayır diyemediğim için kendimi eski dikiş makinemin başında, yüzlerce tüyü özel yapım bir baykuş kostümüne takarken bulmuştum.

"," dedi Lilah.

Yapabilirdim. Lilah'nın bir eleştirmen kalabalığının önünde sahne alacağını her düşündüğümde kalbim biraz daha kırılıyordu. Bir gök gürültüsü gözlerimi kızgın bir yağmurun vurduğu pencereye çekti. Bu bir işaret olmalıydı, değil mi?

Nate yetenek gösterisinin yaklaşan fiyaskosundan endişe bile bunu belli etmedi. Bir ya da iki kez neredeyse endişelerimi ona açacaktım ama kendimi tuttum. Bana fikrimi sormamıştı ve ben de haddimi aşmak istemedim.

Lilah beni ürperten yüksek sesli, tiz bir ıslık çaldı. "Peki ya şu? Sesi bülbüle mi benziyordu?"

Belki de fazla seçeneğim .

Bir hafta sonra kapım çalındığında, Sal'in dinlemesi için şov şarkıları söylerken yakalandım. Müziğin sesini kısmak için çabaladım ve alnımdaki ince ter tabakasını sıvazlayarak kapıya doğru koştum.

Nate'di. Tabii ya.

"Selam," dedim, keşke yeni pijamalarımı giymemiş olsaydım, hani şu önünde Marvel'in Adamları'nın üstsüz resmedildiği pijamalar. "Ne var ne yok?"

Gözleri parıldayan Nate yarım bir gülümseme attı. "Burada bir parti varmış gibi geldi."

"Hayır, sadece ben ve balık bir Cuma gecesi saat dokuzda yaşıyoruz." Yüzümü buruşturdum. "Yani, evi temizliyordum ve sonra duş alıp saçımı yıkayacaktım ve-"

Sırıtarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Açıklamaya gerek yok." Bir nefes verdim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Acaba ödünç alabilir miyim?" -telefonunu çıkardı ve gözlerini kısarak ekrana baktı- "bir fincan şeker?"

"Elbette." Aceleyle mutfığa girdim, bir poşete biraz ölçtüm ve uzattım. "İçine biraz daha koydum. Ne olur ne olmaz."

Bana teşekkür ettikten sonra kapıyı kapattım ve müziğin sesini eskisi kadar yüksek olmasa da tekrar açtım. Beş dakika sonra başka bir kapı çalındı ve Bette Midler'in klasığı "Wind Beneath My Wings "in dokunaklı performansı yarıda kesildi. Sanırım Sal bile biraz gözyaşı döktü.

"Evet?" Nate'e kapıyı tekrar açtığımda söyledim.

"Özür dilerim." Telefonuna baktı ve kaşlarını çatı. "Yumurtan var mı? İki tane var ama bana üç tane lazım."

"Evet." Yumurtayı uzattım ve koridorda kapısına doğru yürümesini izledim.

"Oh, hey, bekle." Koşarak bana geri döndü. "Hiç karbonatınız var mı? Bir kabartma tozu bir de kabartma tozu olduğunu biliyor muydun? İkisinin de aynı şey olduğunu sanıyordum." Omuz silkti. "Kim bilebilirdi ki?"

Benim. Bunu biliyordum. Şaşkınlığı karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Bir kez olsun kararsız olanın o olduğunu görmek güzeldi. "Bir şeyler mi yapıyorsun, yoksa sadece kilerini mi dolduruyorsun?"

"Lilah'nın okulundaki aile gecesine gittim ve bir de baktım ki okul aile birliği annelerinden biri hızlı hızlı konuşuyor ve kermese yardım etmem için beni işe alıp alamayacağını soruyor. Masa falan kuracağımı sanıyordum." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ama meğer yarın için üç düzine kek yapmam gerekiyormuş."

"Size yardım edebilirim. Yani, tüm malzemelerin bende olduğuna eminim."

Omuzları gevşedi. "Sen ciddi misin? Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Lilah'yı kontrol ettikten sonra, uyanırsa onu duyabilmek için bir bebek telsizinin iş ucunu getirdi. Telefonunu uzattı. "Kullandığım tarif bu."

"İnternette bulduğunuz rastgele bir tarifi kullanamazsınız. Nesin sen? Kâfir misin?" Mimi'nin tuttuğum defteri çıkardım. "Perkins ailesinin tarifini kullanacağız. Burada bir tane olduğunu biliyorum."

Ben kitabı karıştırırken omzuma doğru eğildi, nefesi ensemdaki tüyleri oynattı. Tüm vücudum ısındı. Daha hızlı çevirdim. "İşte burada. Fırını 350 dereceye ayarlayalım, ben de sana bir önlük getireyim. Yapacak işlerimiz var."

Sonraki otuz dakika boyunca ölçtük, eledik, karıştırdık ve garip bir şey oldu. Gerginliğim eriyip gitti.

"Pek fırıncı değil misin?" diye sordum. Adadaki taburelerde yan yana oturmuş, ilk parti keklerin pişmesini bekliyorduk.

Homurdandı ve zulamdan ödünç aldığı önlüğü düzeltti. Mimi için sakladığım bir önlüktü ve üzerinde "*HÂLÂ ATEŞLİYİM*" yazıyordu. *ARTIK SADECE ANLIK GELİYOR*. "Hayır. Eminim Lilah sana çok fazla peynirli makarna ve soslu sandviç yediğimizi söylemiştir. Oh, ve spagetti. Çok iyi sos yaparım."

"Etkileyici. Hiç ev yapımı spagetti sosu yapmamıştım."

"Annem lisedeyken öğrenmemi sağladı. İyi bir sos yapamayan iyi bir erkeğin hiçbir değeri olmadığını söylediler. Ayrıca, kadınlar yemek yapabilen erkeklerden hoşlanır."

Güldüm. "Ama sadece tek bir şey yapabiliyorsun?"

"Güven bana, sadece tek bir şeye ihtiyacım var." Göz kırptı. "Bugünlerde senin için yapacağım. Göreceksin."

Midem alt üst oldu. Benimle flört mü ediyordu? Ayrıca, klima çalışmayı mı bırakmıştı? "Bunu kabul edeceğim."

"Anlaştık," dedi ve elini uzattı.

Parmaklarım avuç içlerimiz birbirine değene kadar onunkilere kaydı ve eli benimkini yuttu. Kuru, sıcak tenini hissedebiliyordum ve ürperdim. Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu. Gözlerinin köşelerindeki minik kırışıklıklar, kaşındaki o küçük beyaz yara izi, çenesinin keskinliği beni büyüledi. Sıcaklık kolumdan omurgama doğru yayıldı ve mideme yerleşti. Neden onunla ilgili her şey beni büyülüyordu? Acaba kalbimin hızlı atışını duyabiliyor muydu? Acaba onun kalbi de aynı şekilde mi hissediyordu? Farkında olmadan ona doğru eğildim ve belki de hayal ettim ama elimi çekti.

Sonra fırının saati çaldı.

Sıçradım, elimi geri çektim. "Oh, kekler. Onları almalıyım. Dışarı. Onları dışarı çıkarmalıyım."

Cevap beklemeden fırına koştum, kekleri çıkardım ve bir sonraki partiyi koydum. Kalbim normale dönerken malzemeleri yerleştirmek ve tezgahları silmekle meşguldüm.

"İçecek bir şey ister misiniz? Su?" Ben sordum.

"Teşekkür ederim, lütfen."

Ona bir fincan getirdim ve parmaklarına dokunmamaya dikkat ederek uzattım. Kaşlarını çatarak suyuna baktı. Bebek telsizinden bir hışırtı geldi ve sonra tekrar sessizleşti. Lilah muhtemelen güvercinlerin yaşam döngüsüyle ilgili bir rüyanın ortasında uykusunda dönüyordu. Sessizlik dayanamayacağım kadar uzadı. Tabii ki yanlış bir şey söyledim ve sıcak, yumuşak, rahat hissi mahvettim.

"Lilah için endişeleniyorum. Sence bu yetenek gösterisi iyi bir fikir mi? Diğer çocukların onunla dalga düşünmüyor musun?"

Başını yana eğdi. "Neden onunla dalga geçsinler ki?"

Şaka mı yapıyordu? "Çünkü tüm okulun önünde kendini rezil edecek."

"Kendini aptal yerine koymayacak."

"Bilerek anlamamaya mı çalışıyorsun? Kesinlikle onunla dalga geçecekler. Bütün bir odada insanların sana gülmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Muhtemelen böyle bir utanç duygusunu hiç yaşamamışsındır. Bunun ne kadar ruh kırıcı olabileceğini anlayamazsın."

Alay etti, yüzündeki çizgiler sertleşti. "Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Haklısın. Bilmiyorum. Sadece bir arkadaş olarak bir şeyler söyleyebileceğimi düşündüm."

Başını sallayarak elindeki bardağı kenara itti. "Bak, endişeni takdir ediyorum ve bunu yanlış anlama ama bu işe burnunu sokmamamı istiyorum. Bu benim kararım."

"Anladım."

"Güzel."

Bir an için, Nate'in benimle ilgilenebileceğine dair bir şey, bir bağlantı varmış gibi hissetmişim. Ama bu iyi bir hatırlatmaydı. Eğer karısı hala buralarda olsaydı, *benim* yardımına ihtiyacı olmazdı. Ben sadece uygun bir şekilde hemen yanında bulunuyordum. Buraya kek yapmaya gelmişti, aşk ilan etmeye değil.

Ona ve Çelik Çenesine baktım. *Hayır, aklına bir şey gelmesin. İlgilenmiyor.* Yine de kalbim pıt pıt atarak dans etti. Kaşlarımı çatarak fırının saatine baktım ve önümüzdeki on dört dakikanın hızla geçmesini diledim.

OTUZ

*"Gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa,
Muhtemelen ince yazıları henüz okumamışsınızdır."*

-MIMI

Ertesi gece eve geldim, fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yedim ve televizyonun karşısındaki kanepeye yayılıp postayla gelen iki zarfa baktım. İkisi de Nate içindi, biri bir kredi kartı şirketinden, diğeri Caroline Russo'dan gelen bir teklifti.

Bu ondan yanlışıyla aldığım dördüncü mektuptu. Lilah'ya kim olduğunu sormak için birden fazla kez ayartılmışım. Facebook'ta yaptığım bir arama dünyada Caroline Russo adında pek çok kadın olduğunu kanıtlamıştı. Belki de kız kardeşi, kuzeni ya da annesiydi?

Saate baktım, 10'a biraz vardı. O kadar da geç değildi. Eminim hâlâ uyanıktır. Onları götüreyim mi? Belki de durumu anlamaya çalışmalıydım. Yetenek gösterisinden bahsettiğim için bana hâlâ kızgın mıydı? Peki ya ellerimizin birbirine değdiği o garip an? O da bir şeyler hissetmiş miydi? Neden koca ağzımı açmışım ki?

Doğrudum ve Sal'a döndüm. Minik balık bedenindeki tüm sevgiyle bana baktı. "Onları devralayım mı?"

Büyük, karanlık bir göz bana baktı.

"İyi fikir. Komşuluk adına biraz yaban mersinli kek alacağım."

Nate bir dakika sonra kapısını açtı. Tabağı eline tutuşturdu. "Sen ve Lilah kahvaltıda biraz kek istersiniz diye düşündüm. Umarım

yaban mersini gibi. Çileklerin pizzası gibidirler ve herkes pizzayı sever."

Tabağı benden aldı. "Teşekkürler."

Ben ona baktım, o da bana baktı. Gözleri bu gece koyu yeşildi, neredeyse tişörtüyle aynı tonda. Sonunda ikimiz de aynı anda konuştuk.

"Geri dönmeliyim-"

"İçeri gelmek ister misin, tabağını geri vereyim?" Başımı salladım. "Tabii."

Nate'in dairesi benimkinin aynısı gibiydi -önde mutfak, uzun açık tuğla duvar, küçük yemek alanı ve oturma odası. Ama benim boyayıp dekore ettiğim yerde bu daire çırılçıplaktı.

Kanepe-kahverengi. Yatar koltuk-bej. Dev televizyon. Duvarlarda hiçbir şey asılı değildi; ne sanat eseri ne de aile fotoğrafları. Tek renk patlaması Lilah'dan geliyor gibiydi. Oturma odasının ortasında parlak sarı yüksek topuklu ayakkabılar. Tezgahın üzerinde kuş sırt çantası. Kitaplarıyla dolup taşan küçük bir kitaplık. Buzdolabının kapağını kaplayan pastel boya çizimleri.

Buzdolabının üzerinde asılı duran tek fotoğraf da, genç bir kadının kucağında oturan kocaman gözlü bir çocuğun -kesinlikle Lilah'ın- beşe yedi ebadında bir fotoğrafıydı. Fotoğrafta Lilah'ın küçük eli, başını çeviriyormuş gibi kadının yanağına bastırılmıştı. Kadın, altındaki lekelere ve başındaki gri çizgili eşarba rağmen koyu renk gözleriyle güzeldi.

Bu Lilah'ın annesi olmalı.

"İşte tabak." Nate tabağı adanın üzerine koydu ve bana doğru itti. Plastik bir kaba yerleştirdiği kekleri işaret etti. "Bunlar güzel görünüyor."

"Umarım beğenirsin." Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar tabağı kavradım. "Dün gece işler tuhaflaştıysa özür dilerim. Seni üzmemi istememiştim."

"Savunmaya geçtiysem özür dilerim."

"Hayır, anlıyorum. Sanırım bana çocukluğumda yaşadığım ve bir türlü yoluna girmeyen şeyleri hatırlattı. Ayrıca, eğer fark etmediysen, yanlış bir şey söylemek gibi bir huyum var."

"Ne söyleyeceğini asla tam olarak bilememem hoşuma gidiyor." Gözleri birkaç saniyeliğine benimkilerle buluştu, sıcak ve korunaksız.

"Tamam," diye fısıldadım.

Sırıtarak havayı değiştirdi. "Ayrıca, bazen bir pislik olabiliyorum. Bana inanmıyorsanız referans verebilirim."

"Bunu aklımda tutacağım." Arka cebimden iki zarf çıkardım ve tezgâhın üzerinden ona doğru uzattım. "Bunlar bugün postayla geldi."

Nate onları aldı ve Caroline'dan gelen mektuba kaşlarını çatı. Mektubu açmadan ikiye böldü ve adanın yanındaki çöp kutusuna attı.

Hiçbir şey söyleme. Bu seni . Söyleyin. Söyleme. Söyleme. Hiçbir şey söyleme. Sonra ağzım açıldı. "Bunu neden yaptın?"

"Neyi?"

"O mektubu . Caroline Russo kim?" Yüzümü buruşturdum ve ayaklarımı sürüyerek kapıya doğru geri döndüm. "Özür dilerim. Yine yaptım. Çok meraklısın. Beni ilgilendirmmez."

"O benim annem."

"Oh."

Başını eğerek kek kabının kapağını kapattı. Orada durup onu izledim. Tekrar: Garip, senin adın Perci.

"Ben şimdi çıkıyorum." Tabağı havada sallayarak kaçışa doğru koştum. O konuşana kadar yolu ancak yarılayabildim.

"Kız kardeşim geçen yıl öldü. Geçen hafta yıldönümüydü."

Yavaşça döndüm ve mutfağa doğru yürüdüm. "Özür dilerim."

Buzdolabından fotoğrafı çıkardı ve bana vermeden önce uzun bir süre baktı. "Bu o, Mara. Mara üç yaş küçüktü ama çok yakındık."

Fotoğrafı elime aldığımında elim titredi. Yakından bakınca burnunun ve çenesinin keskin açısını görebiliyordum, tıpkı kardeşi gibi. "Çok güzeldi."

"O Lilah'ın annesi. Ben de amcasıyım."

Adadaki tabureyi çekip üzerine uzanırken gözlerim onun yüzüne kaydı. "Ama o sana baba diyor."

"Ben onun tanıdığım tek babayım. Arkadaşlarının babalarına 'baba' dediğini duydu ve bunu kullanmaya başladığında onu düzeltmeye cesaret edemedim."

Parmak uçları fotoğrafın üzerinde gezinirken belli belirsiz gülümsedi. "Zor bir bölgede büyüdük ve beladan uzak durmak zordu. Bu yara izi mi?" Parmak ucu kaşının üzerinde gezindi. "On altı yaşımdayken bar kavgası. Kavga etme fırsatını asla kaçırmazdım."

"On altı yaşında bir bara nasıl girdin?"

Aynı kaşını kaldırdı, gözlerinde hınzır bir kıvılcım vardı. "Kötü olmakta iyiydim. Annemin elleri benimle doluydu."

"Peki ya baban?"

"Ben sekiz yaşındayken gitti. O zamandan beri onu görmedim." Fotoğrafi kaldırdı. "Mara iyi bir kızdı, sürekli okur ve çalışırdı. Öğretmen olmak istiyordu."

"Ne oldu?"

"Ben. Daha doğrusu birlikte takıldığım insanlar." Resmi tekrar asmak için döndü, omuzları kaskatı kesilmişti. "Gelecek için gerçek bir planı olmayan çocuklardık. Liseden sonra devlet üniversitesine başladım ama uzun sürmedi. Yapılacak çok fazla şey vardı ve bunların hiçbirisi iyi sonuç vermiyordu. En iyi arkadaşım Mara'dan hoşlandım. Çıkmaya başladılar, kız hamile kaldı, sonra da adam uyuşturucudan yakalandı."

Kollarımı tezgâhın üzerine koydum ve çenemi onlara dayadım. "Vay canına." "Lilah ile hiç tanışmadı ve bu gayet normal. İyi iş çıkardık, Mara ve

Annem ve ben. Kendime çeki düzen verdim ve iyi bir iş buldum. Mara ders almaya başladı." Omuz silkti. "Sonra, yaklaşık üç yıl önce, Mara'ya göğüs kanseri teşhisi kondu. Doktorların hepsi bu kadar genç biri için nadir olduğunu söyledi."

"Oh, Nate. Çok özür dilerim."

"Sonlara doğru biliyordu." Omuzları öne doğru eğildi ve alnını buzdolabının kapağına dayadı. "Başaramayacağını biliyordu. Bu yüzden internetten çok ucuza bir vasiyetname aldı ve benden Lilah'a bakmamı istedi. Üç hafta sonra öldü."

Boğazımda buzbir keder seli yandı. Kelimelerin yetersiz kaldığı anlardı bunlar.

Esprili olmayan bir kahkaha atarak çöp tenekesini işaret etti. "Annem bir çocuk yetiştirecek yeteneğe sahip olmadığını düşünüyordu. Bazı günler yanıldığından emin olamıyorum."

"İyi gidiyor gibi görünüyorsun," dedim. "Buraya taşınmanızın nedeni bu mu?"

"Kısmen. Evden uzaklaşmam gerekiyordu. O mahalle çocuk yetiştirmek için uygun bir yer değildi. Sanırım kaçtım. Ama evet, kendime ve anneme bunu yapabileceğimi kanıtlamak istedim."

"Belki de özür dilemeye hazırdır?"

Kaşları sert ve ani çatıldı. "Belki de bunu duymaya hazır değilim. Mesele şu ki, Lilah için daha iyi bir hayat istiyorum. Benim için de öyle. Okuldayım. Okuldayım."

iş. Dikkatimin dağılmasına izin veremem." "Dikkat dağıtıcı şeyler mi?"

Başını sert bir şekilde sallayarak devam etti. "Odaklanmam gerekiyor. Çocukken dikkatimin dağılmasına izin verdim. Bunu tekrar yapamam. Artık Lilah var. O her şeyden önce gelir."

"Bu mantıklı. Gözlerini ödülünden ayırma." Ama kalbimin küçük bir parçası oracıkta büzüştü. *Ben* kesinlikle dikkat dağıtıcı biri *değildim*. Benim yüzümden dikkatinin dağılması gibi bir sorunu olmazdı. Ben dikkat dağıtmanın tam tersiydim, dikkat dağıtmayan biriydim. Bu iyiydi. Tamamen iyiydi.

Gülümsemesi rahatlamıştı. "Kesinlikle."

"Bence bu takdire şayan ve bence kız kardeşin seninle gurur duyardı."

Gözleri tekrar Mara'nın resmine kaydı. "Umarım öyledir."

"Şey, geri dönmeliyim. Konuştuğumuza sevindim." Kapıya doğru ilerledim ve tereddüt ettim. "Arkadaşların olması çok mu dikkat dağıtıcı? Herkesin arkadaşına ihtiyacı vardır."

Cevap vermesini bekledim, kalbim göğsümde çok sert atıyordu. Cevap vermeyince kapıyı açtım.

Koridora adımımı attığımda, onun sessiz sesi bana ulaştı. "Evet, bir arkadaş iyi olurdu."

OTUZ BİR

"Güzellik sadece .

*Bu nedenle, nemlendiremediğiniz iç
kısmındaki şeylere dikkat ettiğinizden emin
olun."*

-MIMI

"Bunun üzerimde iyi duracağına emin misin? Hayvan desenlerinden uzak durma eğilimindeyim." Mağazanın aynasındaki yansımama bakarken yüzüm buruştu.

Cumartesi öğleden sonraydı ve Mimi'ye onu alışveriş merkezine götürüp biraz alışveriş terapisi yapacağıma söz vermiştim.

"Elbette öyle. Ten rengine çok yakışıyor," dedi Mimi sert bir baş hareketiyle. Uzun tüylü küpeler hareketle birlikte omuzlarında sıyrıldı.

Mathias'ın bu iddiaya şiddetle karşı çıktığını hayal edebiliyorum.

En yakındaki raftan siyah, çay boyunda, kap kollu ve çadır gibi hacimli bir elbise çıkardım. "Bunun gibi bir şeye ne dersin?"

Mimi kaşlarını çatı. "Siyah yok. Tatlım, yas tutmuyorsun. Genç ve güzelsin, o yüzden öyle giyin."

Homurdandım. Belki de yas tutuyordum. Hiçbir zaman istediğim gibi görünmeyen bir beden için. Yuvarlak, tombul, kabarık. Örtmece ne olursa olsun, hepsi şişman anlamına geliyordu.

Büyükannem tepinerek yanıma geldi. "O ses de neydi öyle? Sen genç ve güzelsin." Parmaklarını bileğime dolayarak, yarım

Beni aynaya doğru sürükledi ve yüzümü görüntüme dönmem için çevirdi.
"Şimdi bana ne gördüğünü söyle."

"Ben mi?"

"Hepsi bu kadar mı?"

Omzumun üzerinden gözleriyle buluşmak için boynumu büktüm. "Bu hileli bir soru mu?"

"Numara yok." Çenemdeki parmaklar başımı geriye, aynaya bakacak şekilde hareket ettirdi. "Sana ne gördüğümü söyleyeyim. Kıyafetlerinin arkasına saklanan, güzelliğin dışarıdan görüldüğü gibi olmadığını fark etmeyen genç bir kadın görüyorum. Nazik gözler ve tatlı bir gülümseme görüyorum. Diğer insanları seven birini görüyorum. Başkaları için kendisinden daha çok endişelenen birini görüyorum. Torunum demekten gurur duyduğum birini görüyorum."

Göğsüm sıkışıyor, gözlerimin arkası yaşlarla doluyordu.

"Güzel olman mükemmel olduğun anlamına gelmez." Önüme geçti ve koyu kırmızıya boyadığı parmaklarının ucunu kalbimin üzerine koydu. "Güzel olan burada."

Bir elimi vücudumda . "Tüm ne yapacağımdan emin .
Ben senin gibi değilim."

"Tatlım, yine de öylesin." Gülümsemesi sessiz ve düşünceliydi. Bir eli koluma dolandı. "Çoğu insanın güzel diyebileceği biri değilim. Çok kısa, yuvarlak ve gürültülüym, bunu biliyorum. Mesele şu ki, umurumda değil çünkü olduğum kişiden memnunum. Eğer kendini sevmezsen, iyi yanlarını göremezsen, başka kimse de görmez."

Dudağımı ısırdım. Gözlerim tekrar aynaya kaydı ve kendimi inceledim -Kalçalarım, uyluklarım, göğüslerimde ve aradaki tüm diğer kısımlarda taşıdığım ağırlık, makyajsız yüzüm, tembel at kuyruğum. "İyi şeyleri görmek zor," dedim sesimde bir aksaklıkla.

"Biliyorum." Sarılmak için beni kendine çekti. "Hiçbir zaman Phee gibi bir güzellik kraliçesi olamayacaksın ama bu seni ondan daha aşağı yapmaz. Böyle düşünmenden nefret ediyorum. Bazen anneni arka bahçeye üzerinde kullanmak için iyi bir anahtar bulmak istiyorum."

O sahneyi hayal ederek güldüm.

"Seni yıpratmak istemiyor. Ama Tanrı aşkına, kafasına bir şey taktı mı, fikrini değiştirmek mümkün olmuyor." Omuzlarımı kavrayarak geri çekildi. "Bazen başarana kadar numara yapmalısın. Kendini küçük hissettiğinde uzun yürümelisin. Çeneni kaldırırsan her şeyle yüzleşebilirsin."

"Başarana kadar numara yap, ha?" Omuzlarımı geriye attım ve başımı kaldırdım.

Mimi kenara çekildi ve aynadan bana sırtıttı. "Bu doğru. Ve unutmayın, en önemli olan içinizdeki parçalardır."

Pembe lekeler yanaklarımı belirginleştirdi ve gözlerim bana doğru parladı. Hayır, ben hâlâ aynı kişiydim. Mimi'nin bana verdiği sihirli bir güven hapi değildi ama bir şeylerin değiştiğini hissediyordum.

"Ve tatlım?"

"Evet?"

Göz kırparak kıcıma bir şaplak attı. "Büyükannenin sana verdiği şeyi sallamayı da unutma. Şimdi gidip şu elbiseyi alalım."

OTUZ İKİ

*"Erkekler görseldir.
Buna göre giyinin."*

-MIMI

Bir Cuma günü, Mathias'la arayı kapatmak için bir akşam yemeği randevumuz vardı. İşle meşguldü ve ben onu özlemiştim.

İşten sonra, kreşte üzerime bulaşan ince sim tozlarını temizlemek için aceleyle duş'a girdim. Bir havluya sarınarak banyo aynasının önünde durdum. İnce bir buhar tabakası tüm yüzeyi kaplamıştı. Elimle bir oval çizdim. Banyodaki ışıkla ilgili bir şey kusurları ortaya çıkarıyor, cildimi lekeli hale getiriyor ve gözlerimin etrafındaki küçük çizgileri daha net gösteriyordu.

Arkamı dönerek havlumu bıraktım, tartıya çıktım ve nefesimi tuttum. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, tartıdaki rakamın benim bir niyetim olmadan aşağı kaydığını gördüm - daha çok iş'e yürümenin, okul öncesi çocuklarla uğraşmanın, daha az fast-food gezisinin bir sonucuydu.

Kafamı kaldırdığımda aynada vücudumun görüntüsünü yakaladım ve kaşlarımı çattım. Kilo vermiş olsam da bunu göremiyordum. Yana dönerek nefesimi içime çektim ve ellerimi karnıma bastırdım ve sonra hepsini birden bıraktım.

Flab.

Sarkık.

En gevşek.

Mimi böyle şeyler düşündüğüm için bana kızardı. Şimdi sesini duyabiliyordum, bana kendime karşı nazik olmamı hatırlatıyordu, tıpkı

elbise alışverişine gittim.

"Başarana kadar numara yap," diye mırıldandım. "Tamam o zaman." Tezgâhın üzerine eğildim ve yüzümü inceledim. "Güzel gözlerim var. Saçlarım çok kötü değil. İnsanlar gülümsememi seviyor gibi görünüyor. Ben de gülümsememi seviyorum." Bir elimi göğsüme bastırdım. "Ve buradaki eşyaları seviyorum."

Belki de sevimsiz bir kişisel gelişim videosunun reklamı gibi konuştum. Ama içimde filizlenen sıcaklık çekirdeğini inkar edemezdim. Bu his vücuduma yayıldı ve garip bir şey oldu: Söylediklerime inanıyordum. Ellerim bu hissin doğru olduğunu kanıtlama ihtiyacıyla karıncalandı.

Kendimi sorgulamadan önce dolabıma doğru yürüdüm ve kırmızı zebra çizgili elbisemi çıkardım.

Parmaklarımı serin, esnek kumaşın üzerinde gezdirdim ve deseni görünce biraz ürperdim. İç çamaşırlarımı çabucak giyindikten sonra yine de giydim. Vücudumu dizlerime kadar sarıyordu. Mimi'yi taklit ederek ayaklarımı üç santimlik siyah topuklu ayakkabılara geçirdim ve makyaj yapmak için sallana sallana banyoya döndüm. Bitirdiğimde, mezuniyet balosundan beri bu kadar çok göz makyajı yapmadığıma emindim. Dudağımı ısırırken kendime olan güvenimin sarsıldığını hissettim.

"Kendinizi küçük hissettiğinizde dik durun." Duruşumu düzelttim, omuzlarımı dikleştirdim, göğsümü dışarı çıkardım. Kabul etmeliydim ki oldukça iyi görünüyordum. Her zamanki gibi değildim ama belki de bu kötü bir şey değildi.

Kıkırdarak bir daire çizdim. Ayağım banyo tartısına takıldı ve kaşlarımı çattım. Aptal tartı. Kaç sabah beni irkiltmiş, panikletmiş ya da ağlatmıştı, bazen üçünü birden yapmıştı? Ona tekme attım. Bir takırtıyla fayans zeminde sekti. Yerden kaptığım gibi mutfığa girdim, lavabonun altından bir çöp torbası aldım ve tartıyı içine attım.

Bu iyi hissettirdi. O kadar iyi ki, aslında, orada durmadım.

Annemin bana verdiği ilham verici kilo verme takvimini duvardan çektim ve tartının yanına koydum. Sonra aceleyle yatak odama gittim. Şifonyerimin en üst çekmecesinden annemin benim için satın aldığı tüm Spanx, vücut şekillendirici ve karın kontrol aparatlarını çıkardım ve onları da attım.

Parmaklarımın uçları karıncalandı ve heyecandan biraz sarhoş gibi hissettim. Başka bir kurban aradım. Yemek kitapları! Düşük yağlı, düşük karbonhidratlı, yüksek proteinli, mağara kadını gibi ye, glütensiz, sütsüz, soyasız, kuruyemişsiz. Hepsini topladım ve çöp torbasına attım.

Sobanın yanındaki dolapta bir raf dolusu takviye vardı - kilo vermeyi teşvik eden, iştahı bastıran ve belimden birkaç santim alacağını iddia eden haplar. Kilo vermeyi teşvik eden esansiyel yağ şişesi de oradaydı. Bunların üzerinde, yarım hafta boyunca denediğim öğün yerine geçen karışımlar için peynir altı suyu proteini karışımı fıçısı, barlar, şeker ikameleri ve dijital gıda tartısı - hepsini attım.

Sırtarak yumruklarımı belimde birleştirdim ve üzerime çöken özgürlük dalgasının tadını çıkardım.

Yeni Perci tam bir baş belasıydı.

Sonra, televizyonun yanındaki kitaplığa koştum; orada bir dizi egzersiz videosu -Pilates, Zumba, yoga, kick-box, core ve abs (bundan gerçekten nefret ediyordum), dans et- beni korkuttu. Onları da fırlatıp attım.

İnce bir ter tabakası alnımı kapladı. Görünüşe göre kilo vermek için aldığım her şeyi atmak yoğun bir egzersizmiş. İronik.

İki çöp torbasını yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak koridora, asansöre, birinci kata indirdim ve servis kapısından geçirdim. Birkaç kez denemem gerekti ama onları çöp kutusuna taşıdım. Gözümün ucuyla, kırmızı bir parıltının geçtiğini gördüğüme yemin edebilirim. Sırtarak binaya geri döndüm.

Lobiye girdiğimde ayakkabılarımı çıkardım. O gece topuklu ayakkabı giymeyi tekrar düşünmem gerekebilirdi. Ama nereye yürüdüğüme dikkat etmemiştim. Üç adım sonra Nate'e çarptım. Kelimenin tam anlamıyla, kafamı omzuna çarptım. Güzel omuz, çok sağlam.

Telaşla geri çekildim ve ayakkabılarımı arkama soktum. "Özür dilerim. Seni orada görmedim."

Sonra *reverans* yaptım.

Nate sırttı. "Hey."

Onun sesini duyunca küçük bir kedi yavrusu grubu midemdeki iplik yumağını kovaladı.

Çeneni kaldırırsan her şeyle yüzleşebilirsin, diye fısıldadı Mimi kafamın içinde. Haklısın. Evet. Sakin ol.

Bir elimi kalçamın üzerinde gezdirdim ve etrafından dolaştım. Asansörün sesi duyuldu ve kapıyı açık tutmak için bir eliyle bastırarak içeri girmemi işaret etti.

Kapılar kapanırken ikimiz de yüzümüzü kapıya döndük, ben yalınayak ve ayakkabılarımı tutuyordum, Nate ise gülen gözleri ve kesik ağzıyla. Bir bakireden daha ürkektim.

bir hapishane rodeosunda. (Mimi bunu *Altın Kızlar*'ın bir bölümünden çalmıştı.) Göz temasını zorlaştırıyordu, üniversite istatistikleri gibi zor.

Nate asansörün duvarına yaslandı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Akşam yemeği için Mathias'la buluşacağım."

"Bu senin en iyi arkadaşın, değil mi?" "Evet."

"Ve kız kardeşine aşık mı?" "Doğru."

"Ama şu saçları ekili ve sahte bronz tenli haberciyle nişanlı?"

Güldüm. Mathias ve Nate iyi anlaşılardı. "Etkilendim." "Teşekkürler.

Küçükken büyükannemle pembe dizi izlemek

." Sırtıttı. "Peki, sence her şey nasıl sonuçlanacak?"

Asansör sarsılarak durdu ve kapılar açıldı. İkimiz de içeri adım attık, omzum koluna değdi ve koridorda ilerlemeye başladık.

"Bu noktada Mathias Takımı için işler iyi görünmüyor. Bu da Joel Allen ile akraba olacağım anlamına geliyor." Aniden durdum ve yüzümü ona döndüm. "Bana ne derdi biliyor musun? Fare. Ben fare değilim. Bir fare bu elbiseyi giyer mi?"

Beni tepeden tırnağa inceledi, bacaklarımda oyalandı. "Hayır." "Bu doğru. Hayır. Tabii ki yok. Çünkü ben bir fare değilim." "Kesinlikle fare değilsin," diye mırıldandı ve bir gülümseme daha attı.

"İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Yani, komşu olarak, bilirsin. Şey gibi değil..." Yüzümü buruşturdum.

Dairenize gidin. Bütün eşyalarını topla ve taşın. Bu gece. Belki rahibe olursun. Şu konuşmayan tarikatlardan birine. Bir daha asla ama konuşma.

Bir ayakkabıyı düşürdüm ve kaydırarak giydim. O ayağımın üzerinde dengede dururken diğer ayakkabıyı çok sert fırlattım ve koridorda sekerek ilerledi. Nate'le aynı anda topallayarak ona doğru yürüdüm.

"Anladım," dedi.

Ayakkabımı tutan elini gördüğümde karnımda garip, harika şeyler oldu. Ayakkabımı geri vermek yerine çömeldi ve parmaklarını çıplak ayağımın üstünde gezdirdi.

Bu küçük dokunuş her yöne karıncalanmalar gönderirken bir nefes aldım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Ama kelimeler ağızımdan dökülürken bile ayağım kendiliğinden kalktı. Ayağımı içeri kaydırırken, kayışı topuğumun etrafına sabitlerken ve ayağa dokunuşu nazikti. Her şey birkaç saniye sürdü ama yine de tüm vücudum halsiz ve sıcak hissediyordu, sanki içim baldan yapılmış gibiydi. Duvara yaslandım ve yüzümü yelpazeleme isteğime direndim.

Topukların fazladan birkaç santimi gözlerimi tam yakasına dikti ve oradaki zeytin rengi deri parçasında oyalandılar. Eminim dokunulamayacak kadar sıcaktı ve onun sabunu gibi kokuyordu. Eminim tenindeki sabun harika kokuyordu, muhtemelen tüm dünyada en sevdiğim kokulardan biriydi ve ben daha önce hiç bu zevki tatmamıştım...

"İyi eğlenceler."

Bakışlarımı yüzüne doğru sürükledim. Gözlerindeki gülümseme ağzına doğru ilerledi. Tanrım, bu koridor çok sıcaktı. "Ne?"

Başını eğdi ve omuzlarının titrediğine yemin edebilirim. Ama bana tekrar baktığında yüzü dimdikti. "İyi eğlenceler. Mathias'la."

"Ah, doğru. O."

Hızlı bir sırtışla, bu karşılaşmadan etkilenmediği belli olan emin ve düzgün adımlarla koridordan dairesine doğru ilerlemeye başladı.

Benim aksime.

"Sonra görüşürüz," dedim arkasından.

Nate kapıda duraksadı, anahtarları elinde şingirdiyordu. "Bu arada çok hoş görünüyorsun."

Omuzlarımı geriye ittim ve Mimi'yi yönlendirdim. Kasıla kasıla yürüdüm-oh, evet, yürüdüm- koridorda Nate'in beni izlemesini izledim. Yeni Perci'den korkuyordum.

Gülümsemesi genişledi; kalçalarımı fazladan salladım. Bir mucize eseri koridorda kusursuzca ilerledim. Tereddüt etmedim, düşmedim, bileğimi burkmadım, kalçamla bir masaya çarpıp erkek arkadaşımın büyükannesinin küllerinin bulunduğu vazoyu devirmedim ve böylece ailesi üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakma şansımı mahvetmedim. Bu son şey sadece bir kez olmuştu. Şimdiye kadar.

"Teşekkürler," dedim, sesim normalden biraz daha

kalındı. O kendi kapısını açtı; ben de benimkini.

"Gerçekler için bana teşekkür etmenize gerek yok," dedi ve göz kırptı.

Tökezledim ve öne doğru savruldu. Kadınlara yakışmayan bir "Oomph" sesiyle kapının pervazına çarptım. Omzumdaki acıyı görmezden gelerek kendimi düzelttim ve Nate'in buna tanık olmaması için dua ettim. Ama kapının arkasından baktığımda

ve koridorda, iŖte oradaydı, , sakin ve dokunulmaz görünüyordu, ağzının k Ŗesinde bilerek k    k bir aksama vardı.

Gülümseyerek el salladım. "Ben iyiyim. Her Ŗey . Ben iyiyim." "Sonra g r Ŗ r  z, Perci," dedi.

"Sen de komŖu. Seni görmek güzeldi. Bunu daha sık yapmalıyız. Bilirsin iŖte, koridorda konuŖmak falan. İyi günler dostum."

Bu kez, aceleyle daireme girerken onun güldüğünü duyduğuma emindim.

OTUZ ÜÇ

*"Para size mutluluğu satın alamaz,
ama daha güzel bir caddede aramanıza yardımcı olabilir."*

-MIMI

Lilah'nın okuldaki yetenek gösterisinin olduğu gün hava açık ve güneşliydi. İşten yarım gün izin aldım, küçük bir buket papatya almak için durdum ve okula gittim.

Spor salonunun yarısının ön tarafında yerde düzgün sıralar halinde çocuklar oturuyordu, yetişkinler ise arkadaki plastik sandalyelere dolmuştu. Nate bana ayırdığı koltuktan el salladı. İşten doğruca gelmişti. Tecrübelerime dayanarak ter, kir ve adını koyamadığım o meyvemsi, temiz kokuyu aldığını biliyordum. Kalbim küt küt atmaya başladı, bu günlerde onu gördüğümde en sık yaptığım şey buydu.

Nate ile *arkadaş* olmak bir deneyimdi. Benimle daha çok şakalaşıyor, daha az gergin görünüyor, daha çok gülümsüyordu. İki kez pizza sipariş ettik ve Lilah ile birlikte yedik. Bir gece süt ödünç aldı. Tüm bunlar çok komşuca ve arkadaşçaydı ve hiç de dikkat dağıtıcı değildi. En azından onun için.

Örneğin, bir akşam kapısını üstsüz açtığında hiçbir şekilde dikkatim dağılmadı. Gözlerim tüm süre boyunca onun yüzünde sabit kalmayı başardı.

Hayır. Tamamen arkadaş gibiydim.

Peki ya onunla ilgili bir ya da dört kez rüya görmüşsem? Ve belki de bunlardan biri, baret ve alet kemeri takarken yağmur fırtınasının ortasında buharlı bir öpücük ve aşk ilanını içeriyordu. Ama bu

O arşamba gecesı Lilah'yı bıraktığında ona biraz uzun süre bakmamıştım. Tamamen soğukkanlı davrandım.

Çünkü biz arkadaştık. Arkadaşlar, arkadaşları hakkında öpüşme rüyaları görmezler.

Otururken çiçeklerin üzerindeki selofan ambalajla oynadım. Nate'e bir sakız uzattım. Başparmağımı kemirdim.

"O iyi olacak," dedi Nate ve dizimi okşadı.

Işıklar karardı ve sunuculuk görevini üstlenen müdür yardımcısı ilk gösteriyi anons etti - bacak ısıtıcıları ve saç tokalarıyla 80'lerin bir şarkısında dans eden küçük kızlar topluluğu. Ardından, bir sihirbaz numaralarıyla seyircileri büyüledi, ardından büyük sesli iki küçük şarkıcı ve ardından başka bir dans gösterisi geldi.

Sırada Lilah vardı. Baykuş kostümüyle sahneye çıktı, tüyleri klimadan gelen esintiyle uçuşuyordu.

Arkamdan birinin "ok güzel," diye fısıldadığını duydum. Gururla doğruldum.

"Bugün," dedi, sesi zayıftı. Tüm izleyiciler daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildi. Nate çekmek için telefonunu kaldırdı. "Dostlarımız kuşların seslerini icra edeceğim." Kanatlarından birini gösterişli bir şekilde salladı.

Birisi kıkırdadı.

"Önce bir tavus kuşu." Lilah'dan bir ıglık sesi yükseldi. İrkildim. "Ah, kardeşim," diye mırıldandı bir ses solumda bir yerde. Etrafa saçılan ön taraftan kıkırdamalar geldi.

Yanımdaki Nate kaşlarını çattı. "Ona tavus kuşuyla başlamamasını söyledim." "Ve büyük boynuzlu baykuş," dedi ve ardından birkaç hoots.

Sonraki üç dakika hayatımın en uzun süresiymiş gibi geldi. İlk başlarda seyirciler de eşlik etti; şurada bir mırıltı, burada bir kahkaha dışında performansı umursuyor gibi görünmüyorlardı. Ancak yedi numaralı kuş sesi (am bülbülü) geldiğinde sabrın tükenmekte olduğu açıktı.

Lilah sekiz numarayı (Amerikan kargası) açıkladığında yanımdaki ebeveynlerden biri "Bir tane daha mı?" diye mırıldandı. "Hadi şu işi bitirelim."

Dokuz numara (tepeli baştankara) birkaç gülüşten daha fazlasını ortaya çıkardı ve çocuklardan biri "Meme dedi!" diye bağırdı.

"Yine kaç tane yapıyor?" Fısıldadım. "Bir tane daha," dedi Nate. "Harika gidiyor."

Ama çocukların her kahkahası ve iniltisi bir öncekinden daha yüksek sesle geliyordu ve zavallı Lilah o büyük sahnede tek başına çok küçük ve çaresiz görünüyordu.

"Sonuncusu," dedi ve bir avuç çocuğun tezahüratını kesmesini bekledi, "en sevdiğim kuş, kardinal." Dudaklarını büzdü ve tiz bir melodiyle ıslık çaldı.

Birkaç çocuk viyaklayarak karşılık verdi, bir başkası vakladı ve daha fazlası korna çaldı. Yarı güldü ve selam verdiğinde alkışlama işaretini görmezden geldi. Lilah'ın gülümsemesi ilk kez biraz eridi. Sonra derin bir nefes aldı ve havadan öpücükler savurmaya başladı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye yarı şarkı söyledi, yarı bağırdı, sırtışı güvenle parlıyordu. Tıpkı her zaman hecklers ile uğraşan bir profesyonel gibi.

Yine de o kahkahaları ve alayları duyabileceği fikrinden nefret ediyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ayağa çantam ve çiçekler yere yuvarlandı. Elimden geldiğince yüksek sesle alkışlayarak, "Harika iş Lilah. Harika iş çıkardın."

Ama seyircilerin uğultusu beni bastırdı ve arka tarafta olmamız Lilah'nın beni göremeyeceği anlamına geliyordu. Kollarımı havaya kaldırdım ve bu da işe yaramayınca Nate'in omzundan tutup sandalyeme tırmandım. "Lilah!"

Nate bana gülerek ayağa kalktı ve üç blok öteden duyulabilecek o ağız-parmak kombinasyonlu ıslıklardan birini çıkardı. "İşte benim kızım!"

Lilah sırtıttı ve sahne arkasına sıçramadan önce iki kanadını da salladı.

Gösteriden sonra Nate ve ben Lilah ile kalabalık koridorda buluştuk.

Nate onu tüyleriyle birlikte havaya kaldırdı ve sıktı. "Harika bir iş çıkardın!"

"Sence herkes benden hoşlanıyor muydu?" Dudağını dişledi.

"Önemli olan senin kaba, kırıcı ya da incitici olmamış olman. Ve ayrıca, önemli olan insanlar" - onunla benim aramda bir parmak salladı

- "Seni çok seviyorum."

Sözleri Lilah'nın yüzüne bir gülümseme getirdi. "Kendim olmalıyım, değil mi?" "Doğru."

Nate iyi bir babaydı ve Lilah'ya tam olarak olduğu kişi olmasında bir sakınca olmadığını söyleyecek onun gibi birine sahip olduğu için mutluydum. Keşke bu mesajı bir kez olsun ailemden duymuş olsaydım. Bu sözleri söylemiş olabilirler ama

Annemin yaptığı her şey tam tersini kanıtlıyordu. İçimden bir hüznün dalgası geçti. Silkindim ve çiçekleri havaya kaldırdım. "Senin için, canım."

"Teşekkür ederim," dedi Lilah ve burnunu papatyalara gömdü.

Nate Lilah'yı yere bıraktı, Lilah da onun ve benim elimi tutarak çıkışa doğru yürüdük. Yolun yarısında parlak mavi gözlü, Harry Potter tarzı gözlüklü ve papyonlu zayıf bir çocuk yolumuza çıktı.

"Merhaba," dedi, yüzü ciddiydi. "Kuş seslerini beğendiğimi söylemek istedim. Özellikle mavi alakargayı çok sevdim."

Lilah da aynı ciddiyetle, "Teşekkürler," dedi.

"Belki yarın okulda görüşürüz." Lilah gülümsedi. "Tamam."

Çocuk Nate'e başıyla selam verdi, topuklarının üzerinde döndü ve koridorda ters yöne doğru yürüdü.

"Kimdi o?" Binadan çıkarken Nate sordu. "O Caleb. Çocuklar onun biraz tuhaf olduğunu söylüyorlar," dedi Lilah.

"Öyle mi?" Ben sordum.

Lilah omuz silkti. "Ondan hoşlanıyorum. O benim arkadaşım." Baykuş kanatlarını özgürce çırparak arabaya doğru zıpladı.

Her şeyde tatlı bir şeyler vardı. Lilah'nın kuş takıntısı ve ilginç kıyafetleri onu kalabalıktan ayırıyordu ve Caleb gibi çocuklar bunu görebiliyor ve onu olduğu gibi seviyorlardı.

Tüm hayatımı bende yanlış olduğunu düşündüğüm her şeyi düzeltmeye çalışarak geçirmiştım -vücudum, hırslarım, başarısızlıklarım- ama ya tüm bunları yanlış yapıyorsam? Ya sadece olduğum kişiyle mutlu olmaya ihtiyacım varsa ve annemin ya da başkalarının ne düşündüğünü umursamıyorsam? Ya biraz beceriksiz, biraz tumbul, gürültülü moda anlayışı ve duygusal destek balığı olan Perci tam da olduğu kişi olarak iyiye? Ya Eski Perci'nin zaten olduğu kişi olarak gayet iyi olduğunu görmek için Yeni Perci olmak gerekiyorsa?

Yan yana park etmiş arabalarımıza ulaştığımızda, bakışlarım Nate'e kaydı ve kalbim titredi. Belki, sadece belki, dışarıda beni ben olduğum için sevecek biri vardı.

Belki o da beni düşünüyordu ya da bakışlarımın ürpertici ağırlığını hissetmiş olmalıydı, çünkü o anda bana döndü. Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle eğildi. "Sanırım tatlıya ihtiyacımız var. Gelmek ister misin?"

Lilah bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Evet! Evet! Lütfen bizimle gel, Perci! Baykuş kostümümü hâlâ giyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Nate. Kapıyı açtı ve o da içeri girdi. Başını bana doğru eğdi. "Geliyor musun? İşimiz bitince geri gelip arabayı alabiliriz."

"Tamam." Sanki tatlıya hayır diyebilirmişim gibi. Ya da Nate'e. Ya da Nate'in bana tatlı ikram etmesine. Yolcu kapısını açtı. Parmakları sırtımın alt kısmında gezindi, gömleğimin içinden tenimi ısıttı ve beni koltuğa yönlendirdi.

Kapıyı kapattı ve arabanın etrafında dönüyordu ki Lilah nefesini tutup yan camı işaret etti. "Bak, görüyor musun?"

Başımı tam zamanında çevirdiğimde, Lilah'nın kostümünü yaptığım tüylere benzeyen kahverengi bir tüyü ağzında taşıyan bir kardinalin ağaçtan ağaca süzüldüğünü gördüm.

Nate koltuğuna kayarken, "Görüyorum," dedim.

"Ne?" diye sordu.

Lilah, "Annemdi, bana buralarda olduğunu haber veriyordu," dedi.

Nate kaşlarını çatı ve arabayı çalıştırdı, elleri direksiyonda sıkıydı. "Bunu konuşmuştuk, tatlım. Kardinaller yıl boyunca Teksas'ta yaşıyor, hepsi bu."

Lilah bir çocuğun şimdiye kadar kullandığı en uyumlu ses tonuyla, "Tamam baba," dedi.

Vizörü indirdim ve aynada Lilah'nın gözlerini buldum. Göz kırptım; kıkırdamasını bastırmak için ağzını kapattı.

Nate bize yan gözle baktı. "Neydi o?"

"Ne neydi?" Ben sordum.

Lilah aynı anda, "Hiçbir şey," dedi.

"Peki, bana söyleme." Ama gülümsemesi hoşgörülüydü ve dondurmacıya yanaşıp arabadan indiğimizde tüm kuş meselesi unutulmuş gibiydi.

Ve evet, tehlikeli ve aptalca olmasına rağmen, tüm bu süre boyunca küçük bir aileymişiz gibi davrandım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Nate ve Lilah ile yollarımız ayrıldıktan çok sonra, uyuyamayacak kadar huzursuzdum. Bunun yerine yüzümü ovdum ve bir çamur maskesi yapıştırdım. Yıkamadan önce on beş dakika beklerken, Kuzey Dakota'da mahsur kalan Mathias'ı aradım.

"Yaptığımız en heyecan verici şey, müşterinin annesinin ısrarla istediği fotoğrafları çekmek için iki saat yol gitmek oldu."

"İki saatlik mesafede ne vardı?"

"Yirmi altı ayak boyunda bir bufalo heykeli." "Bunu Teksas'ta göremezsiniz."

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi duygu dolu bir sesle.

Kapının çalındığını duyduğumda gülüyordum. Saat onu geçiyordu, bu yüzden seri katil olma ihtimaline karşı Mathias'ın telefonda kalmasını sağladım.

"Ben Nate," diye fısıldadım telefona.

"Mahalledeki sahte erkek arkadaşımızın ziyareti için biraz geç oldu. Ne isteyebilir ki? Bir bardak süt mü?"

"Güle güle, Mathias."

"Ya da belki seni kullanmak istiyor-" O sözünü bitiremeden kapattım.

Kapıyı açtım. "Merhaba."

Nate doğruldu ve gözleri büyüdü. "Ah, merhaba. Eğer uygun bir zaman değilse, geri gelebilirim."

"Yok. Her şey mi?"

Başını iki yana salladı. "Evet, her şey yolunda. Bugünkü yetenek gösterisi için sana teşekkür etmek istedim. Orada olmana sevindim. Çok güzeldi."

"Ben de orada olduğum için mutluyum." Kalçamı kapının pervazına yasladım ve beklentiyle ona baktım.

Bana baktı, kaşları çatıktı. Konuşmadı.

Boğazımı temizledim ve tekrar sordum: "Her şeyin olduğundan emin misin?" "Önümüzdeki hafta sonu benimle yemeğe çıkmanı umuyordum."

Gözlerimi kırptım. "Akşam yemeği mi?"

"Evet. Akşam yediğimiz yemek. Önümüzdeki Cumartesi bir bakıcım var."

Ağzım yanlara doğru kıvrıldı. Akşam yemeği mi? Lilah olmadan mı? Ama Nate'le?

Yalnız mı? Sadece ikimiz mi? Randevu gibi mi?

Tehlike! Tehlike! O yoldan gitmeyin.

Bu düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım ve Nate'in bana Lilah'dan ve planından dikkatini dağıtacak bir şey aramadığını söylediğini kendime hatırlattım. Dostça bir akşam yemeği dikkat dağıtıcı değildi. Sadece akşam yemeğiydi. Konuşmak ama yemekle birlikte.

"Tamam."

"Harika." Gülümseyerek bir adım geri çekildi. "Sonra görüşürüz o zaman."

Kapısına doğru yürümesini izlerken tüm konuşma kafamın içinde dönüp duruyordu.

Parmaklarını şıklatarak döndü. "Oh, ve belki akşam yemeği için, yüz maskesi şeyini çıkarmayı düşün."

Nefesim kesildi; sırtıttı ve dairesine girerek gözden kayboldu.

OTUZ DÖRT

"Mükemmellik sıkıcıdır.

Kusurlu olun. En sevdiğim insanların hepsi öyledir."

-MIMI

"Kot mu etek mi?" Dolabıma bakarken Mathias'a sordum. "Bu-bir-tarih-olabilir-ama-ben-emin-olmuyorum-ve-ben-mişim-gibi-görünmek-istemiyorum-ne diyor?"

çok mu zor?" "Kot

pantolon giy."

"Doğru. Kot

pantolon."

"Üzerinde kedi yavrusu olmayan tişörtünüz var mı?"

"Ha. Ha. Evet." Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım ve dolabımı karıştırdım. Şimdi dikkat ettiğime göre bir sürü yavru kedi tişörtüm vardı. "İşte bir tane. Mavi ve üzerinde küçük sarı çiçekler var. Nasıl?"

"Muhtemelen trajik ama iş görür."

"Bana olan inancın çok büyük." Gömleği yatağımın üzerine, en güzel koyu renk kot pantolonumun yanına koydum. Sonra kendimi onların yanına sırt üstü uzattım ve tavana baktım. "Ne yapıyorum ben?"

"Eğleniyorsun. Ben çok eğleniyorum. Eğlenmek... eğlencelidir."

Tırnağımı kemirdim. "Eğlenceli olmasını istiyorum ama benim duygularım burada düğümlenmiş durumda. Ya onunki öyle değilse?"

"Şimdilik böyle devam et. Her şeyi fazla düşünüyorsun. Sen sen ol, bırak o da o olsun ve neler olacağını gör."

"Her şeyi fazla düşünmüyorum. Düşünüyor ?"

Mathias güldü. "Yorum yok. Şimdi, siz çocuklar... her ne yapıyorsanız eğlenceler. Sakin olun. Belki ne giydiğinizizi fark etmez bile."

Hazırlanırken ekstra özen gösterdim, losyon sürdüm ve saçlarımın (saç ürünü ve fön makinemdeki difüzör yardımıyla) yumuşak dalgalar halinde kurumasına izin verdim. Aynanın karşısında durup kendimi inceledim ve gördüklerim hoşuma gitti. Bugünlerde bunu daha fazla hissediyordum. Ne mutlu bana ki, fazla kilolar beni eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Düşündüm de, haftalardır kalori almayı ya da tartılmayı pek düşünmemiştim. Acıktığımda yiyordum ve ne istersem onu yiyordum.

Nate saat 6:30'da kapımı çaldı, yeni duş almıştı, yüz ifadesi belirsizdi, neredeyse gergindi. Bir buket kır çiçeği uzattı.

"Çok güzeller." Buketi aldım ve sanki çok kıymetliymiş gibi kollarımın arasına aldım. Yavru kediler geri dönmüştü, midemde yuvarlanıyorlardı. "Gidip onları suya koyayım."

Nate koridorda bekledi ve sessizce kamyonetine doğru yürüdük. Yolda Mathias'ın sözleri kafamda tekrarlandı. *Sadece devam et.* İyi tavsiyeydi ve denemek istiyordum, eğer böyle bir sinir yumağı olmasaydım ve potansiyel olarak utanç verici ifadeler kullanmasaydım.

Yaklaşık on beş dakika sonra küçük bir bistroya vardık. Nate kapıyı benim için açtı ve beni babam yaşlarında, siyah sakallı ve parlak kel kafalı bir adam karşıladı. Bize pencere kenarındaki bir masaya kadar eşlik etti. Tavandan parıldayan ışıklar sarkıyordu. Duvarlar masa üstündeki mumların titreşimiyle sıcak, yumuşak bir sarıya bürünmüştü.

Duvarları süsleyen sanat eserlerini incelerken "Burası harika bir yer," dedim. Çerçevesiz el çizimi resimlerden büyük boy yağlı boya tablolara kadar çeşitlilik gösteriyorlardı. Hiçbiri birbiriyle uyuşmuyordu. Bayıldım. "Burayı nasıl buldun?"

"İş yerinde birkaç kişiye sordum." Gözleri odanın içinde gezindi. "Aslında bana seni hatırlatıyor."

Bakışlarımız buluştu. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi; yanaklarım kızardı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Servis görevlisi su ve ekmek sepeti getirdi. Midemdeki kedi yavrusu partisi yemek yememi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Neredeyse.

Biberiye-sarımsak tereyağını sürerken arkadaşşıma göz ucuyla baktım. Bu Nate'in başka bir yönüydü - havalı inşaatçı ya da

havalı sorumlu baba ya da havalı üniversite öğrencisi. Bu gece, o sadece... havalı, seksi bir adamdı. Omuzları lacivert ceketini dolduruyordu. Altından ekose bir düğme görünüyordu. Artık inkar edilemeyecek kadar yakışıklıydı; insanın üzerinde büyüyen türden bir yakışıklılık. Yutkundum ve başka tarafa baktım.

Nate boğazını temizledi. "Demek Persephone, ha? Bu isim de nereden çıktı?"

Kaşlarımı çattım. "Lütfen bunu bildiğini unut." "Çok geç. Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki ismimi seçme yetkisi annemdeymiş." İçimi çektim. "Persephone Yunanlıların bahar ve çiçek tanrıçasıydı. Hades adında büyüleyici bir adamla, yani Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'yle evlenmiş. Bir anlaşma yapmışlar; her yıl yılın altı ayını Hades'te, altı ayını da yukarıda geçirecekmiş."

"Yani, orijinal evlilik sözleşmesi mi?" "Sanırım öyle diyebiliriz."

"Bahar ve çiçek tanrıçası. Bu sana uyuyor." "Bunu söylemen çok hoş."

"Bunu nazik olmak için söylemiyorum." Durakladı. Loş ışık yüzüne vuruyor, keskin kayalıkları ve kenarları ortaya çıkarıyordu. "Sende neyi sevdiğimi biliyor musun?"

"Dürüstçe mi? Hayır."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Beni her zaman gülümsetiyor gibisin."

"Bunun çoğu zaman kasıtlı olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum. Ama yine de beni gülümsetiyorsun. Mara öldüğünden beri böyle hissetmemiştim."

"Yardım edebildiğime sevindim," dedim, sesim kısıktı. "Arkadaş olduğumuza sevindim." Kaşlarını çattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Arkadaş. Doğru."

Ama başka ne olabileceğimizi hayal etmemek de zordu.

Sonraki bir saati iyi bir yemeğin ve güzel bir sohbetin tadını çıkararak geçirdik. Çocukken yapmaktan hoşlandığımız şeyler hakkında konuştuk - benim için okumak, onun için okuldan kaçmak. En sevdiğimiz filmlerden, müziklerden ve yemeklerden bahsettik. Şakalaştık, güldük, birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık ve her şey çok güzeldi. Harikaydı. Muhteşemdi.

Tıpkı eski tanıdık dostlar gibi.

Yemekten sonra, güneşin yavaş yavaş alçalması havayı Nate'in mahallede bir yürüyüş önermesine yetecek kadar serinletmişti.

"Beni buraya getirdiğin ve ödediğin için teşekkürler. Buna gerek yoktu," dedim.

Kaşlarını çattı. "Seni yemeğe davet ettim, yani evet, ettim."

"Yani, arkadaş olarak, sizden..." Gözlerim yarım blok aşağıda ve caddenin karşısındaki bir vitrine takıldı. Nefesim kesilerek durdum ve Nate'in kolunu tuttum. "biliyorum! Çocukken babam beni götürmüştü. Beş sentlik bir atari salonu. Hâlâ açık olduğuna inanamıyorum."

"Gitmek ister misin?"

"Evet! Sakıncası yoksa? Ama Skee-Ball oyunum güçlüdür. Bowling oyunumdan çok daha güçlü. Seni utandırmak istemem."

Sırıttı. "Bunlar savaş sözcükleri."

"Hadi . Ama kazandığımda bana ağlayarak gelme."

"Kimin ağladığını göreceğiz."

Ondan sonra işler daha kolay, daha az gergin ve daha az randevu gibi geldi. Ne de olsa kim randevusunda atari salonuna gider ki? Bu farkındalık beni hem hayal kırıklığına uğrattı hem de rahatlatı.

Tilt, Ms. Pac-Man ve Skee-Ball oynayarak bir buçuk saat daha geçirdik ve gerçekten de kazanan ben oldum. Biletlerimizi bir araya getirdik ve Nate'in saklamam için ısrar ettiği minyatür bir doldurulmuş armadillo'nun gururlu sahipleri olmaya yetecek kadar kazandık. Arabaya doğru yürüdük, gülerek ve sıcak atari salonundan ve sıcak geceden dolayı biraz terlemiştik. Arabaya vardığımızda kapımı açtı ve sırtımın küçük kısmına dokunarak beni içeri yönlendirdi.

"Tam bir centilmen."

Bir el hareketiyle eğildi. "Elimden geleni yaparım."

Dikkatimizi dağıtacak yemek ya da oyun olmayınca eve dönüş yolunda sessizlik çöktü ve apartman kapısına kadar devam etti. Nate ellerini ceplerine soktu. "Bunu yakında tekrar yapabilir miyiz? Belki gelecek hafta sonu?"

Başımı salladım. "Senden yirmi adım ötede oturuyorum. Tek yapman gereken kapıyı çalmak."

Ayaklarının üzerinde sallanırken neredeyse kafası karışmış görünüyordu. "Tamam, tabii. Ah, iyi geceler."

"İyi geceler." El sallayarak daireme girdim, kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yasladım. Mathias'ın direktifine uymuştum. Bu gece onunla gitmişim ve bu gece çok eğlenmiştik. Eğlenmiştik. Arkadaş gibi. Birlikte eğlenen arkadaşlar gibi.

Kapı keskin bir şekilde alındı. Nate'i bulmak için kapıyı açtım.

"Oh, hey, sen-"

Nate sözümü kesti. "Bu bir randevuydu. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

"Seni yemeğe davet ettim." Bir parmağını kaldırdı. "Lilah için bir bakıcı tuttum."

Bir parmak daha.

"Ama..."

"Seni masasında mumlar olan bir restorana götürdüm. Sana ikinci bir randevu teklif ettim." İki parmak daha.

Ona bakakaldım, ağzım açık kalmıştı. "Ama hayır. Bir kere bile 'randevu' kelimesini kullanmadın. Sanırım bunu hatırlardım."

"Biliyor musun, eskiden bu işte oldukça iyiydim. Neredeyse gücenecektim," dedi, benden çok kendi kendine. "Bu bir randevuydu."

"Hayır."

"Evet."

Kollarımı kavuşturdum. "Dikkatinin dağılmasını istemediğini sanıyordum?" "Belki de doğru türde bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı."

"Tamam, iyi, eğer bu bir randevuysa, sonunda beni bile.

Randevuların böyle bitmesi gerekiyor mu?"

Sözlerimi hemen geri almak istedim ama artık oradaydılar. Tam orada, bizi ayıran, aniden korkunç derecede geniş ve yine de korkunç derecede dar görünen iki metrelik boşlukta.

Nate doğruldu. "Bunu şimdi halledebilirim."

"Ne?"

"Bir öpücük."

"I-"

Ama o benim alanıma girmeden önce söyleyebildiğim tek şey buydu. Bir kolunu belime doladı ve hafifçe çekti. Bir ciyaklamayla göğsüne yaslandım. Diğer eliyle yanağımı kavrayıp ağzını yanağıma dayamadan önce bunu algılamak için ancak yarım saniyem vardı. Ellerim nereye gideceğinden ya da belki de ilk olarak neye dokunacaklarından emin olamadan çırpındı, sonra gömleğinin kumaşına kıvrıldılar.

Parmakları yanağımdan kayarak saçlarıma dolandı. Vücudum, onun nerede durduğunu ve benim nerede başladığımı söylemek imkansız olana kadar eridi. Öpücüğü derinleştirdi ve ağzımı açmam için dürtükledi. sıcak ve vahşi bir şey fırladı. Ayak parmaklarım kıvrıldı, dizlerim titredi, zihnim parlak pembeler, ateşli kırmızılar, kör edici beyazlar içinde karmakarışık oldu.

Geçen seferkinden farklı olarak, bu öpücük seyirci için değildi. Sadece bizim içindi ve karışıklığa yer bırakmıyordu.

Vay anasını. Az önce Nate Russo ile randevuya çıkmıştım.

OTUZ BEŞ

*"Güneyli bir annenin diğer hiçbir farkı yoktur.
Sadece suçluluk duygusuna kapıldığında daha kibar oluyor."*

-MIMI

Hayattaki En Beklenmedik, Harika Sürprizler listemde Nate ile çıkmak bir ila yüz numaralar arasındaydı.

İkinci bir randevuya çıkmıştık. Sonrasında kanepemde otururken el ele tutuşmuş ve uzun uzun öpüşmüştük. En azından bakıcı arayıp Nate'e saat on birde evde olması gerektiğini hatırlatana kadar. Üçüncü ve dördüncü randevular daha da iyi geçti ve beşinci randevuya geldiğimde artık tamamen kendimdeydim - diğer insanları rahatsız eden rüya gibi gözlü, bulutların üzerinde süzülen türden bir aşık. Ama umurumda değildi. O çok tatlıydı. Öylesine çiçekler, sabah kapımda asılı iyi günler dileyen bir not, sadece beni düşündüğünü söyleyen bir mesaj. Ve dokunaklı. Parmaklarıyla yanağımı , saçımı düzeltmeden ya da başımın üstünü öpmeden yanımdan geçemezdi.

Bunu her yaptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ısınıyor ve pencereyi açıp "Nate Russo erkek arkadaşım."

Ben . Ama cazip .

Belki de yan yana yaşadığımız içindi, ama sanki olması gerektiği gibi birbirimizin hayatına kolayca giriyorduk. Yemeklerimizin çoğunu onun masasında ya da benim masamda, Lilah'ın öğrendiği yeni bir hayvan bilgisi hakkında gevezelik ederek yiyorduk. Sıcak yaz öğleden sonralarını Lilah ile parkta ya da halk merkezinde yüzerek geçirdik.

Cumartesi geceleri Nate bakıcı bulabildiğinde sinemaya gider ve arka sırada gençler gibi öpüşürdük. (Annem skandala uğrardı.) Birlikte market alışverişi bile yapardık. Lilah'nın şeker ve Pop-Tarts için yalvarışları büyük ölçüde göz ardı edilirken ben arabayı ittim ve Nate lazanya için malzemeleri attı. Meşhur ev yapımı sosuyla. Ve evet, gerçekten çok güzeldi.

Gerçi bunu benim için pişiren seksi adam daha iyi yapmış olabilir. Ya da *benim* seksi erkeğim olması.

Birlikte Lilah'ya haber vermemeye karar verdik, en azından şimdilik. Bu Nate'in fikriydi ama ben de kabul ettim. Her şey çok yeniydi ve nereye gittiğini bilmiyorduk. İşler yolunda gitmezse ikimiz de Lilah'ın zarar görmesini istemiyorduk. Ayrıca, yalan söylemeyeceğim, etrafta gizlice dolaşmak ekstra bir heyecan katmanı ekledi.

Bazen bir hayal dünyasında yaşamadığımdan emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyordum. İşler iyi gidiyor gibi görünse de, küçük bir parçam diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Her şeyin başladığı gibi çabucak biteceği hissine engel olamıyordum. Bir gece Lilah yattıktan sonra kanepede birbirimize sokulmuş film izlerken bunu ona anlattım. Gerçi ben filmde çok onu izliyordum.

İç çektim. O kadar mükemmeldi ki.

Bana doğru baktı. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey.

Her şey mükemmel."

Ağzının köşesi yukarı doğru kalktı. "Ah, öyle mi?"

"Evet. Yani, *sen mükemmelsin*." Gözlerimi indirdim ve altında bulunduğumuz battaniyenin üzerindeki bir tüy yumağını karıştırdım. "Bazen benim öyle olmadığımı anlayacak mısın diye merak ediyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne değil?"

"Mükemmel değil. Sadece bunu anlamayı ve sonra buradan gitmeni bekliyorum. Hatalar yapıyorum, işleri . Ayrıca, derslerin ve Lilah var. Ya işleri senin için zorlaştırıyorsam? Ya dikkatini dağıtıyorsam?"

Beni öptü, dudaklarını yumuşak bir şekilde bastırdı, ama bu beni susturma işini yaptı ve bitirdiğinde beni biraz yıldız gözlü ve çok hayal kırıklığına uğratan çok daha derin bir öpücüğe yol açtı.

"Her şey yolunda," dedi başparmağının ucuyla yanağımı okşayarak. "Ben mükemmel değilim, sizin de öyle olduğunuzu sanmıyorum. Biz mükemmel değiliz.

birlikte."

"Hmm," dedim, hâlâ öpücüğün etkisinden kurtulamamıştım. "Tamam." "Sadece iyi mi?"
"Yani, bir öpücük daha beni ikna edebilir..."
Sırıttı ve aynen öyle yaptı.

Stella bir Cumartesi sabahı, "Neredeyse dayanılmazsın," dedi. "Her zaman iğrenç bir şekilde mutlusun. Bu başımı ağrıtıyor."

Sırıttım. "Çok teşekkür ederim."

Gözlerini devirdi ve ofisine girdi ama kapıyı açık bıraktı. Onu takip ettim ve karşısındaki sallantılı sandalyeye oturdum.

"Gülümsemeyi kes," diye homurdandı başını panosundan kaldırmadan. "Ve otur."

Nate, kreşteki işim ve hatta yıldönümü partisi için yaptığım planlar arasında, hayatım sonunda yerli yerine oturuyor gibi hissediyordum; sanki hayatımın çoğunu bir yapbozun kenar parçası olmaya çalışarak geçirmiştım ve bunca zamandır içeriden bir parça olduğumu fark etmişim.

Ben *sonraki* kızdım. Rüküş ve kırık dökük başlayıp saçlarını uzatarak, gardırobunu değiştirerek ve yeni, canlı bir insan haline gelerek istediği her şeyi bulan kız.

Tabii, annemle birbirimizle konuşmuyorduk, daha çok birbirimize *kızıyorduk*. Kız kardeşim bir pislikle evleniyordu ve Bria yine ortalıkta yoktu. Ve son birkaç aydır hayatımda hiç olmadığı kadar çok yalan söyledim ama hayat güzeldi. Değil mi?

Stella'nın ofisindeki tek sallanan sandalyeye çöktüm.

"Hızlı konuşmam lazım. Bria burada. Stajyerliği yeni öğrendi." "Aldı mı?" Heyecandan içim içime sığmıyordu.

"Hayır, yapmadı. Görüşme çok kötü geçti." Masasındaki bazı kâğıtları karıştırdı. "O kadar kötü geçti ki, petrol şirketindeki adam daha sonra beni arayıp haber verdi. Berbat etti. On dakika geç geldi, şort ve atlet giydi ve soruların yarısına cevap vermeyi reddetti."

Gülümsemem geri çekildi. "Ne? Pratik yaptık. O hazırды. Bunu neden yapsın ki?"

"Sanırım bunu ona kendin sorman gerekecek." Stella dudağını çiğnedi, koyu renk gözleri ciddiye. "Unutma, bir insanın değişebilmesi için çok şey gerekir."

hep kendilerini düşünmüşlerdir. Kendisine kızgın ama öfkesini çıkaracağı kişi o değil."

İç çekerek ayağa kalktım ve dinlenme odasına doğru yürüdüm. Bria bej rengi çirkin bir kanepeye yığılmış, karnına bir yastık dayamıştı. Bir yemek programında duraklamadan önce televizyon kanalları arasında düşüncesizce gezindi.

"Selam," diyerek kanepede karşısına oturdum. Mideme bir parça suçluluk duygusuyla karışık bir endişe yerleşti. "Nasıl gidiyor?"

Daha fazla kanal karıştırdı ve bir güreş maçında durdu.

Ellerim kucağımda iki büküm oldu. "Görüşmeyi duydum. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Hiçbir şey ama nefes alış veriş değişti, sertleşti. "Ya da değil. Yapmak zorunda değiliz."

Televizyon kapandı. İkimiz de siyah ekrana baktık.

Koluna dokundum. "Özür dilerim, Bria. Keşke daha iyi olması için bir şeyler yapabilseydim."

Kumanda odanın öbür ucuna uçtu ve duvara çarptı, plastik yağmur gibi yağdı. Bria ayağa kalktı ve öfkesini tüm gücüyle bana yöneltti, gözleri alev alev yanıyordu.

"Ne var biliyor musun? İşleri benim için daha iyi hale getirmeye çalışmandan bıktım. Ben sokakta bulup temizlediğin ve bunun tüm sorunlarını çözmesini umduğun bir sokak köpeği değilim."

Sözleri beni irkiltti ve midemdeki o his ekşidi. "Tüm sorunlarını çözmeye çalışmıyorum."

Bria homurdandı. "Öyle değil ? Ben bir . Her zaman başarısız olacağım. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Artık sana ya da yardımına ihtiyacım yok."

Sözleri canımı yaktı ama içimin burkulmasına neden olan yüzündeki ifadeydi. "Bu doğru değil. Doğru değil."

Ama ya doğruysa? Ya annemin hayatım boyunca benim için yapmaya çalıştığı şeyi ben de Bria'ya yapmış olsaydım? Ya onu düzeltebileceğim bir "sorun" olarak gördüysem? Bu beni tıpkı annem gibi yapardı, değil mi? Göğsüme keskin bir ağrı saplandı.

. "Gerçekten öyle. Bir kez çuvallayan, her zaman çuvallar. Ne demek istediğimi çok iyi , değil mi? Birini tanımak için biri gerekir."

Sözleri üzerine acı bir nefes çektim ve ciğerlerim yanana kadar tuttum. Bria kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Ama ben duymadım. Tek duyduğum, bir mantra gibi tekrar tekrar söylediği sözleriydi: *Bir kez çuvallayan, her zaman çuvallar.*

OTUZ ALTI

"Dilemek ve umut etmek yapmakla aynı şey değildir."

-MIMI

"Sence Duke Crosby sınırlı sayıdaki *Duke Crosby Kuşlar Ansiklopedisi*'ni imzalar mı?" Lilah heyecandan neredeyse titreyerek sordu.

"Evet, yüzüncü kez söylüyorum, evet," dedi Nate, Duke Crosby hayranı dostlarımızın arasından geçerken.

Ve görünüşe göre onlardan çok vardı. Biletler Nate'in beklediğinden daha hızlı tükenmiş ve Lilah yıkılmıştı. Phee bunu öğrendiğinde, küçük bir sihir yaptı. Etkinlik hakkında bir yazı yazması için ikna etmişti. Bazen bir haber kanalında çalışan bir kız kardeşe sahip olmak işe yarıyordu. "İşte Phee," dedim, bir haber minibüsünün önünde duran kız kardeşimi göstererek. Boğucu sıcağa rağmen diz hizasında lacivert bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti, saçları muhtemelen çok sayıda toka ve saç spreyi içeren karmaşık bir şekilde toplanmıştı. Büyük boy güneş gözlükleri yüzünün yarısı.

Lilah Nate'in elini bıraktı ve Phee'nin adını haykırarak havalandı.

"Sanırım heyecanlandı," dedim.

"Bu yetersiz bir ifade olur. Bu sabah saat beşten beri ayaktaydı ve giyinmişti." Elimi çekti, ben de durdum ve onunla yüzleştim. Gülümsedi. "Bunun için teşekkür ederim. Lilah için çok şey ifade ediyor. Ve benim için de."

Bu gülümseme Phee'ye biletler için annemle iki ekstra elbise alışverişi sözü vermeye değerdi. "Benim için bir zevkti."

Gülümsemesi hınzırlaştı. Şimdi *bu* gülümseme bana bir sürü başka şey yaptırabilirdi. Lilah'ya doğru baktı ve onun bakmadığından emin olunca beni tam oracıkta öptü. O kadar uzun sürdü ki dizlerim erişteye döndü ve ayrıldıktan sonra bile gömleğini tutmak zorunda kaldım.

"Bana daha sık teşekkür etmelisin," dedim. Arkasından Lilah'nın Phee'yi elinden tutup bize doğru sürüklediğini gördüm. "İşte geliyorlar. Rahat görünün."

"Vay, vay," diye sırttı Phee. "İkiniz kayboldunuz diye endişelendim."

"Kaybolmadılar," dedi Lilah kesin bir ifadeyle. "Öpüşüyorlardı." "Hayır, öpüşmüyorduk," dedi Nate.

"Tabii ki hayır," dedim aynı anda. Phee güldü. "Öyle mi?"

"Her zaman öpüşüyorlar. Görmediğimi sanıyorlar ama gizlice öpüşmekte pek iyi değiller, ben de bilmiyormuş gibi yapıyorum."

Nate ensesini ovuşturdu. "Rol yapmaya devam edebilir miyiz? Lütfen?"

"Elbette." Omuz silkti, sonra Phee'ye döndü. "Duke'u gördün mü? Bütün kuşlarını aldı mı? Onunla şimdi tanışabilir miyim? Lütfen? Lütfen mi? Çok iyi olacağım, yemin ederim."

Phee Lilah'ın saç örgülerinden birini çekiştirdi. "Yavaş ol. Onunla tanıştım. Hatta şuradaki çadırı görüyor musun? Şu anda orada ve onunla tanışmak isteyen özel bir arkadaşım olduğunu biliyor."

"Şimdi mi?" Lilah ciyakladı. "Artık gidebilir miyim?"

"Hadi gidelim." Phee bizi büyük bir çadıra götürdü. Çember şeklinde kurulmuştu, kenarlarında koltuklar ve ortasında bir performans alanı vardı.

Lilah dondu kaldı. "Bu o. Gerçekten o. O çok güzel. Baba, çok güzel değil mi?"

Çadırın ortasında, belirgin bir göbeği ve kocaman bir bıyığı olan yaşlı bir adam duruyordu. Tepeden tırnağa haki renkte giyinmişti. Koluna parlak renkli bir kuş tünemişti.

Nate muhtemelen güldüğünü gizlemek için boğazını temizledi. "Kuşu mu yoksa Duke'u mu kastediyorsun?"

"İkisi de," dedi Lilah, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. Nate'in kolunu tuttu ve onu sevgisinin nesnesine doğru çekti. "Hadi gidelim."

"Perci'yi biraz çalabileceğimi düşündüm," dedi Phee.

"Baba, acele et!"

Nate bize el salladı. "Acele etmeyin. İçimden bir ses bir süre meşgul olacağımızı söylüyor."

Phee benimle kollarını birleştirdi ve bizi çadırdan çok uzakta olmayan yiyecek kamyonlarının oluşturduğu yarım daireye yönlendirdi. İkimiz de içecek bir şeyler ve paylaşmak için kızarmış turşu sipariş ettik. (Burası Teksas'tı. Hemen hemen her yiyecek kızarmış halde bulunabilirdi).

"Nasıl erimiyorsun?" Atletimi yapış yapış tenimden çekerek sordum. Hafifçe solmuş bir şemsiyenin altındaki bir masaya oturmıştuk.

"yleyim. Sadece tüm o makyajın altında göremiyorsunuz. Mesleki bir avantaj sanırım." Güneş gözlüklerini başının üstüne itti.

Ona bir kez baktım ve kardeşlik duygularım çılgına döndü. "Neyin var?"

Dondu kaldı ve derin bir nefes aldı. "Hiçbir yok. Her şey ." Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Oh, Phee." Elini okşadım ve peçete uzattım. Biraz sakinleştiğinde, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Başını salladı ama yine de konuşmaya başladı. "Her şey çok... garip."

Bir süre bekledim ve devam etmeyince onu drttm. "Neyle?" "Her şeyle.

Joel'le. Dğnle. Benim işim." Burnunu çekti ve

"Mathias" diye fısıldadı.

"Bir şey mi oldu?"

Başını sallayarak başını omzuma yasladı. "Doğum günümde. Mathias evime geldi ve konuşmak istedi. O zamandan beri pek konuşmadık..."

"...seni öptü m?"

"Bunu biliyor muydun?"

"Phee, o benim en iyi arkadaşım. Bana bir şeyler anlatır."

kaçırdı. "Evet, pştğmzden beri. Bana söyleyecek bir şeyi olduğunu söyledi."

"Ve?"

Parmakları kuşağında birbirine dolandı. "Bana aşık olduğunu

söyledi." "Ne yaptı?" Yarı bağırdım. "Bana bundan

bahsetmedi."

Burnunu ekti. "Beni de şaşırttı." "Ne

dedin sen?"

"İlk başta hiçbir şey. Sonra bazı şeyler söyledi. Ben de bir şeyler söyledim ve sonra gitti. Mesaj atmaya çalıştım ama cevap vermedi." Gözleri yaşlarla doldu, doğrulup yanaklarını sıvazladı.

"Phee, çok özür dilerim."

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun, tüm o kıyafetlerden ve saçlardan önce sıradan Mathias olduğu ve birbirimizle görüştüğümüz zamanı? Ciddi bir şey değildi. Ama olabilirdi." Küçük bir gülümseme hüznün arasından sıyrıldı ve aynı hızla kayboldu. "Sonra bir gece annem durumu anladı ve beni oturtup Mathias'ın iyi bir çocuk olduğunu ama benimle ilgilecek, hedeflerime ulaşmama yardımcı olacak bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söyledi."

Çenem düştü. "O yapmadı."

"O istedi. Ve Perci, o şeyleri ben de istedim. En azından o zamanlar. Tüm suçu ona yükleyemezsin."

Kesinlikle yapabilirim.

"Bu yüzden onu kapattım. Gerçek nedeni bilmese de." Sakin bir nefes alarak bana döndü. "Benden nefret ettiğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Ama sanırım yapabilmeyi diliyor." Elini kendi elimle kapattım ve sıktım. "Senin de onun için aynı şeyleri hissedebileceğini düşündün mü?"

"Evlenmek için nişanlandım."

Sesindeki mutsuzluk benim de kalbimin biraz kırılmasına neden oldu. "Düğünü iptal etmenin zor olduğunu biliyorum ama nişanlanmak henüz evli olduğun anlamına gelmez. Seçenekleriniz var."

Başını iki yana salladı. "Bunu Joel'e yapamam. Ya da anneme. Aklını kaçıırır."

"Evlenecek olan annem değil. Bunu atlatacaktır." Muhtemelen. Belki de.

Bir peçeteyle gözlerini sildi ve biraz sallansa da gösterişli gülümsemesini takındı. "Joel ve ben evleniyoruz. Aslında, ay sonunda yanına taşınmamı istedi ve ben de kabul ettim."

Ertesi Pazartesi, Bayan Marge işe gelir gelmez beni ofisinden bağırarak karşıladı. Saat sabahın 7'sinden önce olmasına rağmen, Eylül ayının cehennemden daha sıcak havasında yaptığım yürüyüşten dolayı alnımda ince bir ter tabakası oluşmuştu. Sonbahar Teksas'ta bir efsaneydi.

İşler iyi gidiyordu. Bayan Marge sonunda giriş/çıkış formlarını dijital ortama aktarmama izin vermişti ve ben de maaş bordrosu için doğrudan para yatırma işlemini ayarlamasına yardım etmiştim. İstemeye istemeye de olsa daha kolay olduğunu kabul etti. Bana

baş okul öncesi öğretmeni pozisyonu. Maaşı aynıydı ama sorumluluğu daha fazlaydı.

Ben, tabii ki, evet demiştim.

Marge'ın ofisine göz attım. "Günaydın."

Gözlüklerini burnuna dayamış, gözlerini bilgisayar ekranından -evet, şeytani planım başarılı olmuştu- bana çevirdi. "Perci. Güzel, tam da konuşmak istediğim kişi. Gel, otursana."

Ofise girdim. "Ne var yok?"

Gözlüklerini çıkardı, yüzü ciddiydi. "Size haber vermek istedim Kreş Ekim ayında kapanacak."

"Ne demek kapanmak?" Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Mülk satın alındı ve kira kontratım sona erdi. Yeni sahibi zam yaptı.

kirayı ödeyeceğim. Bu işi yürütüp yürütemeyeceğimi anlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum." "Peki ya çocuklar? Sen ne olacaksın?" *Ben ne olacağım?*

"Müşteriler yarın bilgilendirilecek. Bugün tüm çalışanlara haber vermek istedim." Avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu. "Yirmi beş yılı aşkın süredir buradayım. Yaşlandım ve yoruldum. Artık torunlarımla vakit geçirme vaktim geldi. Sanırım evi satıp onlara daha yakın olmak için Austin'e taşınacağım."

Koltuğuma yığıldım. "Burayı seviyorum. Bu iş benim için çok iyi oldu."

"Ve sen de için iyi oldun." Öne doğru eğildi, yüzü ciddiydi. "Çocuklarla, ailelerle, tüm işlerle aran iyi. şeyler. Oğlum hala beni bilgisayar kullanmaya başlattığına inanamıyor."

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadım ve ağlamaya başlamadan önce kendimi o ofisten dışarı attım.

Günün geri kalanı sıkıcı geçti. Minik canavarların kucaklamaları ya da üç yaşındaki çocukların sevgi gösterileri beni korkumdan kurtaramadı. Son birkaç ayımı buraya aşık olarak geçirmiştim. Bundan da öte, sevdiğim bir iş bulmuştum ve bu işi yaparken sevdiğim bir versiyonum haline gelmiştim. Elbette, para açısından en kazançlı iş değildi ve annemin "onayladığı" bir iş de değildi, ama beni mutlu ediyor, her sabah uyanmak için heyecanlandırıyordu. Peki ya şimdi? Her şey bitecek ve en başa dönecektim. Yeni bir iş arama düşüncesiyle kusmak istedim. Sonunda aileme başka bir işi kaybettiğimi, başka bir şeyde başarısız olduğumu söylemek zorunda kalacaktım.

Diğer çalışanlar Bayan Marge'ın haberini aldıkça, ortam daha da kasvetli bir hal aldı. Öğleden sonra saat 3 olduğunda, ağır bir kalple kapıdan sıvıştım. Güneş acımasızca vuruyordu. Güneş gözlüklerimi takıp kaldırıma döndüm ve durdum. Ayaklarım tam orada kök saldı ve hareket etmeyi reddetti.

Kaldırımın yanındaki çimenlik alana itilmiş bir tabela vardı - metal çatallar üzerindeki ucuz *KIRALIK* tabelalarından biri. Bu sabah orada olmadığından emindim.

Gözlerimi kırıştırdım, kafası karışmış bir çizgi film karakterinin yapacağı gibi başımı abartılı bir şekilde sallamak istedim. Bu doğru değildi. Gerçek olamazdı. Ama hiçbir sessiz dua bunu değıştirmedi.

Tabelanın tamamını okurken göğsüm sıkışıyor, yüzüm önce inançsızlıkla sonra da bembeyaz bir öfkeyle ısınıyordu.

KIRALIK. BILGI İÇİN MAYFIELD HOME MORTGAGE İLE İLETİŞİME GEÇİN

OTUZ YEDİ

"Fakir olabilirim ama dikkatimi vermenin bir bedeli yok."

-MIMI

Haftanın geri kalanını annemin tek bir hareketle hayatları mahvetme becerisine eşit derecede hayranlık duyarak geçirdim. Lilah ve Nate bile keyfimi yerine getiremedi. Ne zaman zihnimin dağılmasına izin verecek bir an bulsam, hemen Bayan Marge'ın önündeki tabelaya ya da bir yemek kamyonunun önünde ağlayan Phee'ye geri döndüm.

Mathias, gece yarısı bile benim öfkeli mesajlarıma ve telefonlarıma cevap veriyordu. İyi bir arkadaşı ve annem araya girmeseydi Phee ile aralarında neler olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Annemi görme düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama yıldönümü partisi yaklaşıyordu ve beni bundan kurtaracak bir mazeret (grip, kırık bir bacak, cüzzam) için dua etmeme rağmen, bu gerçekleşmedi. Bunun yerine, haftayı satıcıları iki kez kontrol ederek, masaları ve yiyecekleri onaylayarak geçirdim.

Bir de daha başlamadığım o aptal slayt gösterisi vardı.

Hafta sonu, Mimi'nin eski fotoğraflarını incelemek için dairesine gittiğimde, hayali bir çıkıntının üzerinde sallanıp duran bir duygu karmaşası içindeydim. Düşmem için küçük bir esintiden fazlası gerekmezdi ve düşersem ne olacağından emin değildim.

Ben geldiğimde Mimi patates salatası yapıyor ve Patsy Cline'ı mırıldanıyordu. Bana şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı. "Neyin var senin böyle? Barbeküdeki vejetaryen bir ayıya benziyorsun."

Bu yeni bir şeydi. "Ben iyiyim."

Mırıldandı ama daha fazla zorlamadı. "Tamam o zaman. Bulabildiğim tüm fotoğrafları çıkardım ve mutfak masasının üzerine büyük bir yığın yaptım."

"Teşekkürler."

"Onlara bakarken biraz gözlerim doldu. Annen küçükken bir böcek kadar tatlıydı." Mimi üç santimlik topuklu ayakkabılarıyla dans ederek buzdolabının yanına gitti ve bir sürahi çıkardı. "Çay?"

Başımı salladım ve birkaç albüm ile birkaç ayakkabı kutusunun durduğu masaya doğru yürüdüm. Kutulardan birindeki birkaç fotoğrafı karıştırırken, Phee henüz iki yaşındayken onu kucağıma aldığım bir fotoğrafa rastladım. Gülümsedim, o zamanlar onu kendi canlı bebeğimmiş gibi nasıl gezdirdiğimi hatırladım.

Mimi bana bir bardak uzattı ve giysilerindeki sigara dumanının kokusunu aldım. "Sigarayı bırakacağına söz vermiştin."

"Şu anda sadece biraz içiyorum." "Bu birazcık hamile olmak gibi bir şey."

"Sen yaşlı Mimi için endişelenme. Ben yok edilemezim."

"*Titanik* de öyleydi. Ve Roma. Ve Kristal Pepsi. Büyükannelelerin Kristal Pepsi'si olamazsın. Sana ihtiyacım var."

"Tatlım, ben hiçbir yere gitmiyorum." Oturdu ve annemle birlikte çekilmiş bir fotoğrafın üzerinde durmadan önce bir albümü karıştırdı. Annem fotoğrafta beş ya da altı yaşlarındaydı, siyah saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, yuvarlak yüzünde eksik dişlerle dolu bir gülümseme vardı. "Şu yanaklara bak. O yaşta tıpkı ona benziyordun."

Elimdeki fotoğrafı işaret etti. Fotoğrafları yan yana koydum ve gözlerimi kısarak baktım. Benzerlik inkâr edilemezdi - koyu renk saçlar, koyu renk gözler, aynı yuvarlak yanaklar ve geniş sırtıtlar. Nedense bu beni rahatsız etti. Annemle ortak bir yanım olmasını istediğimden emin değildim. Albümü kapattım ve fotoğraf kutusunu karıştırdım.

Sonraki yirmi dakikayı anıların içinde kaybolmuş bir şekilde geçirdik. Bazen Mimi durur ve bana bir fotoğraf gösterirdi -hemen hemen her zaman annemle birlikte çekilmişlerdi- gözlerinde hayalperest, uzaklara bakan bir bakış.

"Uzun zamandır hep ikimizdik, ben ve kızım dünyaya karşı."

"Tekrar evlenmeyi hiç düşündün mü?"

Büyükanne albümünde bir sayfa daha çevirdi. "Ah, tabii. Biraz çıktım ve annen on yaşlarındayken bir birlikte oldum. Ama o ve Bobbie Jo bir kedi kadar iyi anlaşıyorlardı."

köpek gösterisi. İkisi arasında bir sürü havlama ve tıslama. Birbirlerine nasıl tahammül edeceklerini asla çözemedim. Ondan sonra ara sıra flört havuzuna girdim ama uzun vadeli bir ilişki için çok fazla çaba sarf edemeyecek kadar yorgundum."

"Bu biraz üzücü."

"Tanrım, kızımın ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için üç işte çalıştım. O hayatım boyunca yaptığım en önemli şeydi." Bakışları benimkilerle buluştu, beni rahatsız eden bir hüznün vardı. "Hâlâ da öyle. Anneler bebekleri için çok şey yaparlar, takdir edilmeseler bile."

Anneme karşı zerre kadar sempati ve anlayış hissetmek istemediğim için kıvrandım. Başka bir albüm açtım. Annemle babamın grenli bir Polaroid'i bana bakıyordu. Annem kot pantolon giymiş, kolej tişörtü giymiş ve tüylerle kaplı saçlarıyla babamın kucığında oturuyor, bir kolunu da omuzlarına atmıştı.

Mimi daha yakına eğildi. "Evet, üniversitede tanıştıkları zamanlardı. Okula gitme ve bir şeyler yapma konusunda her zaman çok ciddiydi. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa vardı. Çok azimliydi. Kız kardeşin bunu ondan almış. Ama sonra babanla tanıştı ve planlar değişti."

Albümü kendine doğru çekti ve sayfaları çevirdi, resimleri işaret etti, yorumlar yaptı ve slayt gösterisi için fotoğraflarını çekmeme izin verdi. Annemle babam çok mutlu ve kaygısız görünüyorlardı. Annem o kadar zayıf ya da o kadar mükemmel değildi ve çok daha rahat görünüyordu.

"Ve işte düğün fotoğrafları." Albüme hafifçe vurdu.

Annemle babamın adliyedeki fotoğraflarına göz attım, küçük bir odada, bir yargıç bu kutsanmış olaya başkanlık ediyordu. Mimi mor payetlerden oluşan gerçekten korkunç bir giysi içindeydi, annem ise sade beyaz bir elbise giymiş ve kocaman bir gülümseme takınmıştı. Babam kot pantolon giymişti ve eli annemin elini tutuyordu.

"Farklı görünüyorlar. Genç, mutlu," dedim, keşke ailemin bu hallerini tanıyabilseydim.

"Öyleydiler."

Sayfayı çevirdiğimde ilk evlilik öpüşmelerinin, annem ve büyükannemin kucaklaşmasının, herkesin yargıçla poz vermesinin fotoğrafını gördüm. Annemin bir parçası olması çok küçük, çok sıradan bir olay gibi. Bir sonraki sayfada Mimi'nin şahit olarak evlilik cüzdanını imzaladığını tahmin ettiğim bir fotoğraf vardı. Onun da ruhsatın yakından çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Okuyabildiğim kadarını okudum - annemle babamın isimleri, yer, şahitlerin isimleri ve tarih.

İşte burada durakladım, gözlerimi kıstım, kitabın üzerine eğildim ve tarihi tekrar okudum. "Bu çok garip."

"O da ne?"

"Evlilik cüzdanlarında yıl yanlış yazılmış." Albümden fotoğrafı çıkardım ve Mimi'ye gösterdim. "Otuz yıl önce evlenmişler, yirmi dokuz değil."

Mimi fotoğrafı aldı. İnceledi ve bunu yaparken bir tık sesi çıkardı.

"Mimi?"

Cevap vermedi.

"Eğer bu doğruysa... Önümüzdeki Şubat ayında yirmi dokuz yaşına gireceğim. Bu da demek oluyor ki..."

"Aynen öyle tatlım." Mimi iç çekerek fotoğrafı yere bıraktı. "Görünüşe göre annen sana koridorda neden aceleyle yürüdüklerinin hikâyesini hiç anlatmamış. Sana hamileydi."

Evlilik cüzdanının fotoğrafını yanıyormuş gibi kendimden uzaklaştırdım. "Bunu bana neden hiç söylemedi?"

Mimi omuz silkti. "Annenle ilgili her şeyi anladığımı söyleyemem ama sanırım hamile olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu." Parmağı Mimi ve annesinin düğün günü birlikte çekilmiş bir fotoğrafının üzerinde gezindi.

"Tarih tekerrür etti sanırım. Ben hamile kaldığım için evlendim, o da öyle. Belki de siz kızlar bilmezseniz aynı hatayı yapmayacağınızı düşündü." Ve işte oldu. Bu, annemle olan ilişkim hakkında çok şey açıklıyordu, neden onun için asla yeterince iyi, yeterince akıllı ya da yeterince güzel olmadığımı. Ben onun planının bir parçası değildim. Aslında, okulu bitirmek yerine evlenmek zorunda kalmasının nedeni bendim. Göğsüm daraldı, ağrımaya başladı. Gerçekleşme.

Anneme göre ben sadece bir başarısızlık değil, bir hataydım.

OTUZ SEKİZ

"Bir erkeğin gerçek ölçüsü, doğru bir şey yaptığında değil, bir şeyi berbat ettiğinde nasıl tepki verdiğiidir."

-MIMI

Ailemin mutfağında süslü şeffaf plastik tabakları üst üste dizerken Şeytan Köpek Perikles dipsiz ölüm gözlerini kafamın arkasına dikti. Yıldönümü partisinin yapılacağı gündü ve ben bütün sabah burada hazırlık yapmışım.

"Bana bakmayı kes." Ona ters ters baktım. "Senden korkmuyorum."

Köpek keskin, uğursuz bir havlama çıkarmadan önce uzun bir süre bana baktı. İrkildim ve bir elimi kalbime bastırdım.

"Hayır, senden hiç korkmuyorum."

"Yine köpekle mi konuşuyorsun?" Phee kapının yanında gezinerek sordu.

"Burada bir köpek mi var? Zor fark ettim." *Al bakalım, Korkunç Perry.*

Bir kutu plastik çatalı gereğinden fazla güç kullanarak açtım. Adanın dört bir yanına dağıldılar, yere sıçradılar. İnleyerek onları toplamak için eğildim.

Uyandığım andan beri gergin bir enerji karmaşası içindeydim. Midemin ortasında dev bir gerginlik yumağı, kötü şeylerin habercisi gibi duruyordu.

Phee çömeldi. "İyi misin?" "Ben mi?"

Ben iyiyim. Sadece yapacak çok işim

var."

Kız kardeşim ayağa kalkarken kaşlarını çatarak başını salladı. Beyaz bir kapri ve parlak pembe firfırlı bir atlet giymiş, saçları ve makyajı istikrarlı, bilgili bir el tarafından yapılmış, bana bir karanfili hatırlatıyordu. Çok güzel görünüyordu. Ben nefret ediyordum.

"Hepsini halledeceğiz."

"Neye ihtiyacım var biliyor musun? Bir içki." Buzdolabından bir şişe şarap çıkardım ve birkaç plastik bardak aldım.

"öğlen bile olmadı."

"Ailene her gün yıldönümü partisi vermiyorsun." Ona yarısı dolu bir bardak uzattım ve kendiminkinden bir yudum aldım. "Kutlamaya başlama zamanı," dedim ve sesimin ne kadar mutsuz çıktığını ben bile duyabiliyordum.

Bir saat ve iki kadeh birinci sınıf, vidalı beyaz şaraptan sonra, gerginliğimin bir kısmının yerini hoş bir uyuşukluk almıştı. Phee kiracı teslimatçıyla tartışıyordu, annem saçını ve tırnaklarını yaptırmak için dışarıdaydı, babam ofisine kapanmıştı.

Şarabımdan bir yudum daha aldıktan sonra koridordan ofisine doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım.

"İçeri gel."

Sandalyelerinden birinin üzerine bir yığın dosya yerleştirdim ve oturdum. "Baba, bir sorum var."

Başını hâlâ kâğıtlarına eğmiş, eliyle işaret etti. "Elbette." "Çalıştığım kreşin binası size mi ait?"

Durakladı. "Bu ne tesadüf, değil mi? Nerede?"

Ona adresi söyledim ve o bilgileri bulmak için etrafı karıştırırken, tırnağımı kemirerek bekledim. Oda sıcak ve havasızdı. Alnımda ter birikmişti. Bu soruyu sorma fikri bir haftadır aklımdaydı ama bu arzu sadece son birkaç gündür, tam da Mimi'nin düğün bombasını patlattığı sıralarda yoğunlaşmıştı.

"Peki, olacağım." Parmağıyla bilgisayar ekranına dokundu. "Görünüşe göre bunu yaklaşık iki ay önce almışsınız. Sanırım bu annenin bulduğu bir şeydi."

Boğazımdan garip bir boğulma sesi çıktı. İşte doğrulama. Biliyordum ama bunu yüksek sesle duymak daha da kötüleştirdi. Bu onun için bile yeni bir alçalıştı. Yaptıkları artık benden daha fazla insanı etkilemişti. Bayan Marge işyerini kapatmak zorunda kalmıştı. Tüm o aileler yeni bir kreş bulmak için çabalamak zorunda kaldı.

"Demek annemdi."

"Öyle olmalı. Burada yarı zamanlı çalıştığını biliyor musun?

İşin mülk yönetimi kısmından gerçekten keyif alıyor."

Midem şarap ve öfkeyle çalkalanırken "Harika," diye mırıldandım. İyi bir kombinasyon değildi.

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Şimdi, bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Sebebi yok."

Babam öylece baktı, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi görünüyordu. Aynı anda kapı zili çaldı ve ağzı açıldı.

"Bunu ben almalıyım. Eminim yemek şirkettir. Baktığınız için teşekkürler." Ofisinden aceleyle çıktım, şaraptan çok öfke yüzünden sallanıyordum. Geriye dönüp baktığımda, bunun çok kötü bir kombinasyon olduğu ortaya çıktı.

Teslimatçılar için arka kapıyı açtım ve yapılacaklar listesindeki 1.400 şeyi tamamlamadan önce biraz öğle yemeği almak için mutfağa geri döndüm. Oda boştu. Sessizlik, annemin hayatımı nasıl mahvettiğini düşünmem için bana zaman verdi.

Bununla nasıl başa çıkmalıyım? Onunla mı? Hayatımın her gününü patlamadan nasıl geçirebilirim?

Şerbetli punç yaptım, çok fazla kuvvetle karıştırdım. Köpüklü pembe, kenarından tezgâhın üzerine döküldü. Duraklayarak şarabımdan bir yudum daha aldım.

Bu sahte yıldönümünü birine söylemeli miyim? Bu gerekli miydi?

Peki, annemin sevdiğim işi mahvetmesi *gerekli* miydi? Ya da hayatımla ilgili her şeyi kontrol etmeye çalışması? Bunların hiçbiri iyi değildi. Annem kendine engel olamıyor, ne zaman uygun görse hayatıma buldozer gibi dalıyordu.

Kaşlarımı çatarak punç kâsesine baktım ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

Yeni Perçi hayatından sorumluydu. Yeni Perçi kendini sorgulamadı ve Yeni Perçi annesinin gitmesine izin vermedi -

"Persephone, işte buradasın," dedi annem. Saçlarını düzeltmiş, yüzüne yeni makyaj yapmış, gülümseyerek mutfağa girdi. "Perikles nerede? Küçük bebeğimi saatlerdir görmedim."

"Phee ile dışarıda."

"Oh, güzel. Ona kıyafetini giydirmem gerekiyor. Köpekler için smokin yaptıklarını biliyor muydun?" Mutfakı gözden geçirdi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Hayatımı mahvetmeyi bırakır mısın? Homurdandım ve şarabımın geri kalanını yudumladım, parmaklarım acıyana kadar bardağı kavradım. "Hayır, her şey kontrolümüz altında."

"Emin misiniz? Hizmet etmeye hazırım."

Oh, doğru. Kendi şeytani planlarınıza hizmet edin! Yüksek sesle güldüm. Annem bana meraklı bir bakış fırlattı ve ben de elimi ağzıma kapattım.

"Ben . Biz . Her şey yolunda."

"Partide bunu mu giyeceksin" -eliyle bana doğru bir işaret yaptı- "kıyafetini mi?"

Neon sarısı atletimi çekiştirdim ve neredeyse dengemi kaybediyordum. *Hmm. Muhtemelen şarabı bırakmalıyım.* "Hayır, anne. Kıyafetlerimi değiştirdim."

"Güzel." Yaklaştı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Anne kokusu etrafımı sarmıştı ve bir anlığına ona doğru kıvrılmak, göğsümdeki o tuhaf baskı yok olana kadar bana sıkıca sarılmasına izin vermek istedim. Bir insanın kaç yaşında olduğu önemli değildi, anneler rahatlık demekti. "Her şeyin mükemmel görünmesini istiyorum."

Sonra onun benim hayatımı mahvetmesiyle ilgili kısmı hatırladım. Ben de onunkini.

Doğruldu. "Olacak."

Annem bir elini karnına bastırdı. "O zaman ben de gidip biraz ortalıkta görünmeyeyim."

Beşte görüşürüz canım."

Koridorda kayboldu ve gözlerim onu takip etti. Bu, parti başlamadan önce annemi son görüşümdü. Fırtına öncesi sessizlik ya da onun gibi bir şey.

OTUZ DOKUZ

*"Dişleri çok beyazsa ya da iki n adı varsa bir
erkeğe asla güvenmeyin,
ya da 'Bana güven' der."*

-MIMI

Yanımda iki elbise getirmiştim; biri anneme hürmeten mantıklı, siyah bir elbiseydi. Ama onu giymemeye karar verdim. Onun yerine soluk yeşil bir boho elbise ve beyaz sandaletler giydim, saçlarımı yanlardan topladım ve sarkan altın küpeler taktım.

Nate'in burada olmaması beni biraz zd ama Lilah için bir bakıcı bulamamıştı. Mathias bazı nedenlerden dolayı gelmemeye karar vermişti (yani Phee). Hatta Bria'yı davet etme fikrini bile düşünmüştüm ama Bria'nın katılmaya gülüp geçeceğini biliyordum ama en azından bir mtfefikim olacaktı. Ancak son konuşmamızdan bu yana onu aramalarım ve mesajlarım cevapsız kaldı, sessizliği şu anda mtfefik olmadığımızı açıkça ortaya koyuyordu, biraz bile değil. Tek başımaydım.

Annem konukları selamladı, sarıldı, öpücükler dağıttı ve babamın onun için aldığı yıldınm kolyesini göstermeyi ihmal etmedi. "zerinde otuz elmas var, evlendiğimiz her yıl için bir tane."

Bunu her söylediğinde yüzümü buruşturuyordum ve en yakın sandalyeye çıkıp *"Yalan!"* diye bağırmamak giderek zorlaşıyordu. *Otuz yıldır evli değilsin!*

Partiden bir saat sonra ailemin evi en yakın yüz arkadaşıyla tıklım tıklım dolmuştu. Grup arka bahçeye taştı.

ve stratejik olarak yerleştirilmiş çok sayıda küçük masanın etrafına yerleştiler. Bugün hava bile işbirliği yapmıştı; hava sıcaklığı sadece seksenlerdeydi ve nem oranı da tolere edilebilir düzeydeydi.

Evin ön odasındaki düz ekran televizyonda slayt gösterisi dönüp duruyordu. Fotoğraflarda annemin yüzünde bana bebekken kızdığına dair bir belirti aradım. O zaman bile onu hayal kırıklığına uğratmış mıydım?

Dördüncü kadeh şarap boğazımdaki yumrunun yanından geçip gitti.

Ama kendimi toparladım, teşekkür ederim. Gülümsedim ve başımı salladım. Bir patron gibi misafirleri tuvalete yönlendirdim. Mutfakta garsonlara yardım ettim. Phee'yi ortama karışması için yolumdan çektim. Verimli, düzenli bir makineydim, lanet olsun.

Dışarıda, herhangi bir zayıflık olup olmadığına bakmak için kutlamaları inceledim, ancak tüm konuklar mutlu görünüyordu.

"Perci!" Mimi avluda, açık barın yanındaki bir masaya yerleşmiş olan Perci'ye bağırdı. "Buraya gel."

Annem sesle başını kaldırdı, yüzünde yapışık bir gülümseme donup kalmıştı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir bakışıyla bana yaşlı kadınla ilgilenmemi ve bunu hemen yapmamı söyledi.

Mimi'ye doğru koştum. "Ne ?"

"Gelin oturun ve bir içki için." Mimi garsonlardan birine elini salladı. "Kızıma bir eski moda getir."

"Daha fazla içki içmemeliyim," dedim, karşısındaki sandalyeye kayarak.

"Saçmalık! Asla çok fazla alkol ya da çikolata alamazsın."

"Alabileceğine eminim."

Omuz silkti. "Sadece biraz al ve benimle kal. Annenin buraya geleceğinden şüpheliyim zaten. Güvendesin."

İyi bir noktaya değindin. Başımı salladım ve içkimi yudumladım. Burbonun şekeri ve sıcaklığı içimi ısıttı ve zaten bulanık olan kafama doğru ilerledi. Bardağı kenara koydum.

Mimi kolumu okşadı. "Harika bir iş ıkarmışsın. Yemekler çok lezzetli."

"Evet. Her şey gidiyor." Yüzmek iyi bir kelimeydi,

Bu bana Sal'i hatırlattı ve evde olmayı, iyi bir kitapla kıvrılmayı ya da Lilah film izlerken Nate'le bir dolapta sevişmeyi tercih ettiğimi hatırlattı. Hıkırdım ve yüksek sesle kıkırdadım.

"Biraz içki içtin, değil mi?" Mimi kaşlarını çattı.

Başım aynı anda hem ağır hem de hafif hissediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yeni Perci omuz silkti. Kimin umurunda?

"Sana biraz su getirelim." Tabağı bana doğru itti. "Ben getirirken enginar sosunu dene. Güzeldir."

Parmağımı dudaklarıma götürüp tabağı inceledikten sonra bir bebek havuç seçtim ve humusa batırdım.

Mimi dirseğime bir bardak su koydu. "Al bakalım. Şimdi iç bakalım."

Ama ben içmedim. Enginar sosu ve krakerin peşine düştüm. Bu aptal sebzelerden çok daha iyiydi ve acıkmıştım. Dipsiz gibi görünen kemirici bir açlık. Ağzıma bir kraker daha attım. "Bu çok lezzetli."

Mimi bardağı yaklaştırdı. "Şimdi yavaşla ve o suyu da iç."

Onu görmezden geldim. Ağzıma giden krakerden bir parça düştü ve yarısı göğüs dekoltemin, yarısı da elbisemin üzerine düştü.

"Peki, vur." Sesim kendi kulaklarıma bile yüksek geliyordu. Parmaklarımla sosu sıyırdım ve ağzıma attım. İyi bir sostu, ziyan etmeye gerek yoktu. Bu sırada dirseğim su dolu bardağa çarptı ve bardak masadan fırlayıp kucağıma düştü.

Buzlu su temas ettiğinde nefesimi içime çektim ve yüksek sesle -ve çok kaba bir küfürle- ayağa fırladım.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Mimi. Ayağa kalktı ve parti için yaptırdığım küçük beyaz ve altın rengi peçetelerle beni kurulamaya başladı. Üzerinde şunlar yazıyordu: *CRAIG VE ROBERTA MAYFIELD, OTUZ YILLIK EVLİLİK MUTLULUĞU*. Altında da onların düğün tarihiydi.

Yalanlar.

Tüm hayatım yalanlarla çevriliydi. Ailem düğün tarihleri hakkında yalan söylemişti. Annem benim hakkımda ne hissettiği konusunda yalan söylemişti. Kız kardeşim Joel Allen hakkında yalan söylüyordu. Son zamanlarda söylediğim yalanlar için suçlanamazdım, değil mi? Aile geleneğini sürdürüyordum. Yalancılar yalancı doğurur gibi bir şey.

"İşte annen geliyor," dedi Mimi. "Bırak onu ben halledeyim."

Yalan söylemekten yorulmuştum. Çok fazla enerji harcıyordum.

"Burada neler oluyor?" Annem tısladı. "Herkes sana bakıyor."

Etrafıma baktığımda onlarca göz bana sabitlenmişti.

"Sarhoş musun sen?" Annem bir elini koluma dolayarak sordu.

"Belki mi? Bilmiyorum." Kaşlarımı çattım. "Sana bir şey söylemem gerek." "Sesini alçalt."

Doğrudum ve kaşlarımı çattım. "Hayır. Artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Yeni Perci kendi başına bir insan."

"Hadi eve girip konuşalım."

"Hayır. Şimdi söyleyeceğim." Bir kolumu . "Nate'e erkek arkadaşımış gibi davrandım çünkü benim kendine bir randevu bile ayarlayamayan zavallı Yaşlı Perci olduğumu düşünmeni istemedim. Ama tahmin et ne oldu? Artık çıkıyoruz. Oh, evet, çıkıyoruz. Ve o bir inşaat işçisi. Ha! İşim olduğunu söylerken yalan söyledim, gerçi şimdi de var ama o zaman yoktu, şimdi de kapanıyor ve işim olmayacak." Aval aval bakan kalabalığa döndüm. "Annemin söylememi istediği gibi Brent ve ben yollarımızı ayırmadık. Sıkıcı olduğum için radyoda benden ayrıldı."

Durakladım, masaya yaslandım. "Sanırım sonunda zavallı biri oldum. Kim bir iş ve bir erkek arkadaş hakkında yalan söyler ki? Ben. Mimimimi!" Son kısmı bir daire çizerken söyledim. Bir izleyiciyi fark ettiğimde sarsılarak durdum. "Şimdi kim sıkıcı, Brent? Bu arada, kravatların çok çirkin. Hem de hepsi."

Birkaç kişi kıkırdadı.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye tısladı annem.

"Gerçeği anlamak zor mu?" Biraz sersemlemiş bir halde sandalyeme çöktüm. "Şimdi. Sana gerçeği söyledim. Sıra sende."

Phee büyüyen kalabalığın arasından kendine yol açtı. "Perci, sesini alçalt lütfen."

Annem gülümseyerek konuklara el salladı. "Yaşadığımız küçük olay için özür dilerim."

Aptal, sahte suratında bir sırıtışla önde ve ortada duran Joel Allen da dahil olmak üzere kimse kılını bile kıpırdatmadı. Kız kardeşimle evlendikten sonra akraba olacaktık ve ben de ondan kaçmak için bahaneler uydurmak zorunda kalacaktım. Kaç böbreğim vardı? Dört mü? Onları doğru zamanda bağışlarsam birkaç bayram yemeğini atlatmamı sağlardı ama sonra... Sandalyemde dikleştim. Dürüstlük adına, Phee'ye bunu söylemeliydim.

Ben de öyle yaptım.

"Phee, Joel Allen aptal ve sahte. Onunla evlenmemelisin. Eğer onunla evlenirsen, sırf Noel'de onu görmek zorunda kalmamak için dört böbreğimi de veririm. Bunun vicdan azabını çekmek ister misin?"

Phee yanıma çömeldi, gözleri kocaman ve panik içindeydi. "Lütfen. İçeri girin."

Ben içeri girmedim.

"Ve," diye devam ettim, Phee'nin aptal pembe gömleğine parmağımı sokarak, "ona aşık bile değilsin."

Annem bana binlerce kızgın kedinin hışımıyla baktı. "Persephone Amelia Mayfield, bunu hemen durdur. Kız kardeşinin _."

"Kız kardeşim bir yalancıdır. Sanırım aileden geliyor." Elime bir sosis dürüm aldım ve aldığım ısırgan etrafında konuştum. "Hayatına sürekli burnunu sokmandan gerçekten nefret ettiğini biliyor muydun? Oh, ve sen istemesen de Mathias'a aşık."

"Perci!" Phee'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve yüzünün rengi soldu. Gözleri annemle benim aramda gidip geliyordu. Ama Joel Allen'ı aramadığını ve beni düzeltmediğini fark ettim.

"Bu doğru mu, Phoebe?" Annem sordu, daha doğrusu talep etti.

"Devam et. Söyle ona, Phee." Kız kardeşime elimle işaret ettim ama o sadece başını salladı. "Tamam. Söyleyeceğim. Anne, onun hayatından çık. O senin şekillendireceğin küçük bir yarışma kızı değil. Onun kendi planları var ve bunları yaşamasına izin vermelisin. Bir şey planlarını altüst ettiğinde bunun nasıl bir şey olduğunu anlamalısın, değil mi?" Ağzımdan bir hıçkırık çıktı ve kıkırdadım.

"Bu da ne demek oluyor?" Annem sordu.

Ben cevap veremedim babam kalabalığın arasından sıyrıldı ve bir kolunu annemin omuzlarına koydu. Kalabalıktaki izleyicilere genişçe gülümsedi. "Hanımlar, pasta zamanı gelmedi mi?"

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ama kimse kıpırdamadı. Aslında, hepsinin biraz daha yaklaştığını söyleyebilirim.

Annem çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır, Persephone'nin ne demek istediğini duymak istiyorum."

Masanın üzerindeki tabaktan bir karides dolması seçtim. "Mimi'nin evinde evlilik cüzdanınızı gördüm. Otuz değil, sadece yirmi dokuz yıldır evli olduğunuzu biliyor muydunuz? Mimi bana hamile olduğunu söyledi. Bu yüzden evlenmek zorundaydın, değil mi? Çünkü ben bir hataydım. Ne kadar berbat biriymişim."

Annemin gözlerinde dehşete benzer bir şey parladı ama konuşan babamdı. "Cupcake, bu doğru değil. Sen asla bir hata olmadın."

"Oh, gerçekten mi? O zaman neden otuzuncu yıldönümünüzmüş gibi davranıyoruz?" Ayağa kalktım, ayakkabılarımı çıkardım ve önümdeki küçük çim alanda volta atmaya başladım. "Annem neden sürekli kilomdan şikâyet ediyor?"

ve kıyafetlerimi? Brent'i evlenme teklif etmeye ikna etmeye çalıştı." Sandalyeye oturdum. "Satın aldığı şu kreş binası var ya? Kirayı o kadar yükseltti ki, şimdi kapanıyor."

Babam bir adım geri çekildi ve anneme döndü. "Bu doğru mu?"

Babamla konuşurken annemin sesini panik kaplamıştı. "Ne yapmam gerekiyordu, Craig? Hikâyenin tamamını bilmiyorsun. O kreş işinin saçma olduğunu sen de benim kadar biliyorsun ama kötü adam olmama izin verdin. Bu işler böyle yürür. Hep böyle oldu."

Babam otuz, hayır, yirmi dokuz yıllık karısına baktı, yüzü kızarmıştı. Ağzını açtı ve kapatmadan önce boğuk bir hırıltı çıktı. Başını iki yana sallayarak topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. Annemin gözleri onu takip etti ama peşinden gitmedi.

Mimi, "Bu tam bir partiye dönüşüyor," dedi.

Annesiyle yüzleşmek için arkasını döndüğünde annesinin gözleri parlıyordu. "Bu senin hatan. Her şeyi mahvettin."

"Şimdi, Bobbie Jo."

Annem homurdandı ve bana döndü. "Bunu burada nasıl yaparsın? Şimdi mi? Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

Kalbim göğsüme çarptı ve sonra çift zamanlı atmaya başladı. "Seni her zaman utandırdığım gibi mi? Percy mi? O hiçbir şeyi doğru yapamaz. İşte, ben daha iyi yaparım."

Yanaklarımı sıvazladım ve parmaklarım ıslak çıktı. Bu beni daha da öfkeliendirdi. Ağlamak istemiyordum. İçimden saf, katıksız bir öfke dökülsün istedim. Sonra annemin bana sarılmasını ve her şeyin gireceğini söylemesini istedim.

Annemin yumrukları iki yanında toplanmıştı. "Bu doğru değil. Tabii ki senden utanmıyorum."

Mimi homurdandı.

"Kapa çeneni, anne!" Annemin gözleri Mimi'nin üzerinde kısıldı. "Bunu hep yapıyorsun, onu bana karşı kışkırtıyorsun. O benim kızım, senin değil."

"Oh, yaptığım şey bu mu?"

"Evet! Her zaman seninle ilgiliydi, çocukluğumda bile. Böyle giyinmek zorundaydın." Parmağıyla Mimi'nin koyu yeşil leopar desenli kaftanını işaret etti. "Gürültülü olmak zorundaydın. Asla diğer annelerin arasına karışamazdın."

"Ben diğer anneler gibi değildim." Mimi, derisi kâğıt inceliğinde ve kırıksık çizgilerle kaplı ellerini havaya kaldırdı. "Belki hatırlarsınız, ben

çalışmak. Tabağınızda yemeğiniz ve sırtınızda giysiniz olsun diye her gün çalışan bu iki eldi."

"Nasıl unutabilirdim ki? Herkes Mona Raye Perkins'in kızı olduğumu biliyordu ve bana acıyorlardı. 'Baksana ne kadar çok çalışıyor, üstelik sadece elden düşmeler ve ucuzluk pazarlıkları için. Çok genç yaşta bebeği oldu ve ona yardım edecek bir erkek yok. Ve sen de şunu ya da bunu karşılayamadığımızı unutmama asla izin vermedin." Annemin elleri belinde bükülmüştü, normalde sakın olan yüz ifadesi hayal kırıklığı, öfke ve incinmişlikle doluydu. "Kızlarım için daha iyisini istemem benim suçum mu?"

"Hayatın senin için bu kadar zor olduğunu fark etmemiştim," dedi Mimi ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez sesine bir burukluk karıştı. "Her şey benim de planladığım gibi gitmedi."

Annem, "Hayallerindeki çift genişlikli karavanı hiçbir zaman alamadın," dedi.

Mimi'nin gözlerinde acı parladı. Çenesi titreyerek ayağa kalktı, elinde dolu bir içecek bardağı vardı. Ağır çekimde, Mimi'nin eli devrildi ve annemin üzerine döktü.

Annem bir tıslamayla dondu ve elbisesinin önünü kaplayan koyu lekeye baktı. Kalabalığın nefesi kesildi. Phee ateş hattından kaçmak için çabaladı. Çenem düştü.

Annemin gözleri Mimi'ye kaydı, yüzü asıktı. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

"Özür dilerim," dedi Mimi özür dilemeyen bir sesle. Masadan küçük bir jambonlu ve peynirli kiş aldı, bir ısırık alacakmış gibi havaya kaldırdı ve durakladı. "Biliyor musun Bobbie Jo, karavan parkından gelen bir kız için kesinlikle kraliyet ailesi gibi davranıyorsun. Sen bu şekilde yetiştirilmedin."

Sonra da o kiş'i yemek yerine fırlattı. Annemin suratına. "Hoppala."

Annem gözlerini kırıştırdı; kırmızı çizgiler yanaklarını yaktı. Bulanık bir hızla uzanıp üç ev aşağıda oturan Bay Sinclair'in tabağından enginar soslu bir kraker aldı ve Mimi'ye fırlattı.

Kalabalıktan toplu bir "Oooo" sesi yükseldi.

Mimi yanağını kaydırdı. Tabaktan bir kremalı pasta seçti ve nişan aldı. Annemin göğüs dekoltesinin ortasına düştü ve bir süre orada kaldıktan sonra elbisesinin içine daldı. Mimi'den derin, yuvarlanan bir kahkaha patladı.

"İşte bu, anne!"

"Getir bakalım, bebeğim."

Annem bir ılık atarak döndü ve ürkmüş bir konuğun elinden bir bardak punç kaptı ve içindekileri Mimi'ye fırlattı.

Koluma sıçrayan kırmızı sıvı damlalarını temizledim. Eski Perci en yakın güvenli yere dalar ve savaşın bitmesini beklerdi. Ama bu Yeni Perci'ydi.

Bir köfte aldım ve fırlattım. Annemin saçlarından yere doğru kayarken bir sos izi bıraktı. "O köftede kırk beş kalori var ve ben onu yemedim. Gurur duymuyor musun?"

"Persephone, lütfen."

Gerçi styeninde kremalı puf olan birini ciddiye almak zor. Sırtarak köftenin ardından peynir ve kraker karışımı bir şey yedim.

Sonra kıyamet koptu.

"Bu işimi mahvettiğın için," diye bağırdım ve anneme bir dutlu-biftek lokması fırlattım. "Yüz kalori."

"Bu bana randevu ayarladığın için." Pastırmaya sarılı incir. "Yüz otuz kalori."

"Bana kaç kilo olduğumu hatırlattığın her fırsat için." Brüksel lahanası ve ricotta tostı. " yüz kırk kalori. Ahh. Bu doğrudan kalçalarımaya giderdi."

Phee önümüze atladı ama iyi niyetine rağmen sadece krem peynir ve karidese bulandı.

"Hey, kes şunu," diye bağırdı bir parça dip sos yüzüne çarptığında.

Mimi hiç acımadan yemek fırlatırdı; anneme, Phee'ye, hatta bana bile. Masadaki mezeler bittiğinde, elinde sihirli bir şekilde bir kadeh şarap belirdi. Bir yandan yudumluyor, bir yandan da eğleniyordu.

Peki ya annem? Bir kez olsun kendini bana karşı savunmadı. Orada durdu ve ona atılan her şeyi -yiyecekleri, sözleri, öfkeyi- aldı. fkeden kafayı bulmamış olsaydım, omuzlarının çöktüğünü ve gözlerinde parlayan yaşları fark edebilirdim.

Kalabalık pr dikkat izliyordu. Bir telefonun kayıt yaptığının, bir ya da on iki fotoğrafın çekildiğini gördüm. Bu olay önümüzdeki birkaç saat içinde tüm internete yayılacaktı. Annem yıkılacaktı ama bu bile beni durdurmadı.

Yarım saniyeliğine, Yeni Perci'nin olmak istediğim kişi olup olmadığını merak ettim.

Tam bir sürtüktü.

Kim bilir ne kadar böyle devam edecektik? Olduğu gibi, saatler gibi geldi. Ama tüm hasar beş dakikadan kısa bir sürede verilmişti.

"Kesin şunu hemen." Phee bir sandalyenin üzerinde durmuş, saçlarından dut sosu damlarken bağıırıyordu. "Dur artık."

Sessizlik avluyu kaplamıştı. Kabaran nefesim, bir hıçkırık dışında diğer tüm sesleri bastırdı.

Mimi kaşlarını çatı. "Bobbie Jo?"

Ama annem kırıdamadan duruyordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, yemek parçalarına karışıyordu. Gözleri bahçede, ailesinin ve arkadaşlarının yüzlerinde geziniyordu.

"Özür dilerim," diye geveledi ve sonra koşarak uzaklaştı.

On beş dakika sonra Phee babamı, Mimi annemi aramaya gitmiş ve gösteriyi izleyen konuklar da çoğunlukla ayrılmıştı. Birkaç dakika içinde, daha önce beynimi dolduran alkolün neden olduğu sis her neyse dağıldı ve dünyam parlak, sade ve çok ama çok gerçek oldu.

Arka bahçe bir savaştan zor kurtulmuş gibi görünüyordu. Kiralık masa ve sandalyeleri ve ateş hattındaki çarşafı yemek parçaları kaplamıştı. Bir adım attım ve ayak parmaklarımın arasında yumuşak bir şey ezildi.

Annem yıkılmıştı. Kızgın ya da kırgın değil, yıkılmıştı. Hangi evlat annesine bunu yapar ki? Yere çöktüm, ayakkabılarını bağlayacak birine ihtiyaç duyan üç yaşındaki bir çocuk gibi ayaklarım .

Gözyaşlarım beni boğdu, görüşümü bulanıklaştırdı ve muhtemelen bu yüzden Perikles'i tam yanıma gelene kadar fark etmedim bile. Diliyle nazikçe kolumu dürttü. İlk başta, Şeytan Köpek'in bir şekilde ipin ucunda olduğumu anladığını düşündüm. Burnumu çekerek başını okşadım. "Teşekkür ederim. Çok nazıksın. Bu sana Korkunç Perry demeyi bırakmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Köpek durakladı ve sanki dinliyormuş gibi başını eğdi. Sonra kolumdaki barbekü sosunu yalamaya devam etti.

"Hey."

Gözlerimi kırıştırdım, görüşümü netleştirdim ve yukarı baktım. Nate'ti. Tabii ki oydu. "Buradasın."

Önümde çömeldi ve başparmağıyla yanağımdaki yumuşak peynir parçasını sildi. "Lilah için son dakikada bir bakıcı buldum ve sana sürpriz yapabileceğimi düşündüm. Yani sürpriz."

"Oh, harika," diye inledim. "Ne kadarını duydun?"

Gözleri sonsuz derecede nazikti. Bu kadar nazik olmaları neredeyse göğsümü acıtıyordu. "'Yeni Perci kendi kişiliğidir' civarında bir yerde."

İçimden bir hıçkırık kaçtı. "Sanırım Yeni Perci bir sürtük olabilir."

Beni düzeltmedi ya da hatalı olduğumu söylemedi. Az önce yarattığım tüm sorunları nasıl çözeceğimi de söylemedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hadi seni kaldıralım, ben de bunları temizlemene yardım edeyim."

"Tamam," diye fısıldadım ve elini tuttum.

KIRK

*"En gürültülü olan duyulur;
en sessiz olan intikam alır."*

-MIMI

Ertesi gün, akşamdan kalma halim doğal hayatımın geri kalanında şaraba tövbe etmem için yeterliydi. Ama en kötüsü bu değildi. Pişmanlık benim daimi yoldaşımdı. Gözlerimi her kapattığımda, mezelerle sıırıslıkla olmuş annemi hayal ediyordum. Kaçmadan hemen önce yüzündeki ifadeyi, ne kadar kırılmış ve yenilmiş göründüğünü aklımdan çıkaramıyordum.

Mathias sabah arayıp fotoğrafları çoktan gördüğünü söyledi. "Ne düşünüyordum ki?" Dedim ki. "Benden nefret ediyor olmalı ve ben de onu suçlamıyorum. ondan. Sanırım kendimden nefret ediyorum."

İyi bir arkadaş gibi akıllıca davranarak bana taco getirdi ve ağlamama izin verdi. Sonraki birkaç gün, babam benimle ofiste kahve içmek için buluşmak isteyene kadar ailemdeki herkes tarafından sessizlikle karşılandı. Mayfield'ın kapısını açtığımda huzursuzluk midemde yer kapladı. Bayan Ruby gözlüklerinin üstünden bana baktı. "Vay, vay. Babama çörek mi fırlatacaksın? Ben mi?"

Kaşlarımı çattım.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Baban bütün hafta ofisinde uyudu."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Kaybolmuş küçük bir köpek yavrusu gibi." Telefon çaldı ve o duymazdan geldi. "Ve sana şunu söyleyeyim, eğer bana gömleğinin kravatına uyup uymadığını bir kez daha sorarsa

bir gazete kağıdıyla dövüp bahçeye atacağım." "O kadar kötü mü?"

"Daha kötüsü."

"Her şeyi berbat ettim," dedim, kendimi biraz kaybolmuş hissederek.

"Anne ve babanızı uzun zamandır tanıyorum ve ikisinin birbirine ihtiyacı var. Bunu er ya da geç anlayacaklarından şüpheleniyorum."

Zil sesi kesildi ve bir sonraki nefeste tekrar başladı. Bu kez Bayan Ruby ahizeyi kaptı ve "Kapalıyız," dedi ve gözlerini benden ayırmadan kapattı.

"Ayrıca, bazen kavga etmek bir ilişki için en iyi şey olabilir. Gerçeklerin ortaya çıkmasını sağlar."

Böyle bir şey olmuştu ama gerçeği duymak neden bu kadar zor geliyordu anlamıyordum. "Sanırım."

Bilgisayar ekranına döndü ve bilindik av- gaga- av- gaga'ya başladı. Koridorda babamın ofisine doğru ilerlerken, "Gerçi çoğu insan özel olarak kavga etmeyi sever ve genellikle köftelerle değil." dediğini duydum.

Babamın ofisi her zamankinden daha kalabalık ve dağınıktı. Her nasılsa odadaki koltuğu temizlemeyi başarmıştı ve üzerinde geçirdiği gecelerden arta kalanlar arasında bir battaniye ve fırlatılmış yastık vardı. Eğer bu uyku düzeni için yeterli bir kanıt değilse, görünüşü de kanıt sayılırdı. Normalde temiz traşlı olan çenesini birkaç günlük tuz ve biber büyümesi kaplamıştı. Gömleği o kadar kırıkmıştı ki, sanki içinde uyumuş ve kravatının hasarı kapatmasını ummuş gibi görünüyordu. Ama kapatmamıştı.

Yanağına bir öpücük kondurmak için masasının etrafından dolanmaya cesaret ettim. "Merhaba." "Cupcake, geldiğin için teşekkürler." Diğer masaya doğru bir el salladı.

masasının yanında. "Sana kahve getirdim."

"Ah, teşekkürler." Karşısındaki sandalyeye yerleştim ve ellerimi fincanın etrafına sardım. Beni buraya neden getirdiğine dair hiçbir fikrim olmasa da, benim de söyleyecek bir şeylerim vardı. Son birkaç gündür ailemin arka bahçesindeki o sahneyi tekrar hatırlamak için saatler harcamıştım. İlk defa kelimelerimi filtrelememiş ya da dilimi ısırmaıştım. Bir kez olsun *annemle* konuşmuştum. Ama bunu yanlış şekilde yapmıştım. Bunu herkesin içinde ve meze bombalarıyla yapmıştım. Bununla birlikte gelen sonuçları kabullenmeli ve çuvalladığımda bunu itiraf etmeliydim.

"Yıldönümü partisi için özür dilerim. Söylediğim şeyi, söylediğim şekilde söylememeliydim." Sesim kesildi.

"Tek bir şey söyleyeceğim, bu yakın zamanda unutulacak bir olay değil. Ve özür dilemesi gereken tek kişi sen değilsin. Annen ve ben daha sonra bir tartışma yaptık ve"- derin bir nefes aldı ve devam etti

- "Arkama yaslanıp her şeyle annenin ilgilenmesine izin verdiğim için özür dilerim. Olmam gerektiği gibi ailemizin bir parçası olamadım. Ben sadece dışarıdan bakıyorum."

"Baba, bu..." Başımı sallayarak kolay olanı söylemeden önce durdum.

Duygularını incitmek istemiyordum ama fikrimi söyleyeceksem, zor olsa bile bunu yapmalıydım. "İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama bazen senin için önemli olan tek şeymiş gibi geliyor." "Bu benim hatam," dedi sesi hırçınlaşarak. "Eğer çok geç değilse, seninle

bunu değiştir."

"Asla çok geç değildir, baba." En azından öyle olmadığını umuyordum. Kanepeyi işaret ettim. "Burada mı uyuyacaksın?"

Başını salladı. "Şimdilik. Bence en iyisi bu. Annen ve benim üzerinde çalışmamız gereken çok şey var ve eğer bir değişiklik yapmazsak eski halimize döneceğimizden endişeleniyorum. Bir evlilik danışmanından randevu aldım. Bu akşam gidiyoruz."

"Randevuyu *sen mi* aldın?"

"Ben yaptım. Sanırım o da bu konuda kızgın ama gidecek ve kendimize, evliliğimize biraz zaman ayıracağız. Evlenmeden önce birbirimizi sadece beş aydır tanıyorduk. Beş ay sonra düğün ve bebek oldu. Birbirimize ayıracak zamanımız hiç olmadı. O tüm zamanını siz kızlarla geçirirken ben tüm zamanımı çalışarak geçirdim ve şimdi ikiniz de gittiğiniz için annenizin bir süredir zorlandığını düşünüyorum. Şimdiye kadar bunu göremeyecek kadar aptalmışım."

"Annem iyi mi? Telefonlarıma cevap vermiyor. Onun için endişeleniyorum." Benim ondan özür dilemem gerekiyordu. Önümüzdeki otuz yıl boyunca her gün özür dilemeliydim. En azından.

"O incindi, Cupcake, ve utanıyor. Bu bir kirpiyi dürtmek gibi. Dışarıdan sert görünüyor ama içi lapadan başka bir şey değil. Seni ve Phee'yi çok seviyor ama hatalar yaptığını da biliyor. Ona biraz zaman verin. Hepimize zaman ver."

Ama zaman geçtikçe ilişkimizin düzelme ihtimali de azalıyordu. Annemin düzeltemeyeceği bir şekilde batırmıştım. Geri alamayacağım şeyler söyledim. İlişkimizi onarılamayacak şekilde bozmuş gibi hissediyordum. Annem bunun için beni affedebilir miydi? Kendimi bile affedebilir miydim?

Belki de affetmek yanlış kelimeydi. Sadece beni affetmesini değil, bazı şeylerin değişmesini istiyordum. Annemin beni olduğum gibi kabul etmesini istiyordum. Şimdiye kadar her bir eylemim, sözüm, kıyafetim ve yemeğim not edilmiş, incelenmiş ve yargılanmıştı. İlişkimiz bozulduysa, onu yeniden inşa etmek istiyordum, ama farklı bir şekilde, daha iyi bir şekilde.

Yine de Dünyanın En Kötü Kızları listesinde en üst sırada yer aldığımdan oldukça emindim. Hatırlatmaya ihtiyacım olursa diye YouTube'a girip partiden saatler sonra yüklenen beş videoyu izlemem yeterli oldu.

Kız kardeşim, işini göz önünde bulundurarak, eğlenmekten iğrenmeye kadar geniş bir yelpazeye yayılan kamuoyu tepkisinin yükünü çekmişti. Canlı yayında bunu nazik bir mizahla karşıladı, ancak özel hayatında o zamandan beri ondan çok az haber aldım. Aradım ve mesaj attım, elimden geldiğince özür diledim ama o yine de sessiz kaldı.

Müttefiklerimin sayısı bir elin parmaklarını geçmez: Nate, Lilah, Mathias ve Mimi.

Ve yakında bunlardan ikisini kaybedecektim.

KIRK BİR

*"Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar.
Umarım şemsiyeniz zamanında açılır."*

-MIMI

Ekim ayının ikinci Cuma günü Bayan Marge'ın Anaokulu ve Kreşinin son günü oldu. O zamana kadar çoğu ebeveyn çocuklar için yeni düzenlemeler yapmıştı. Lilah'nın son günü bir hafta önceydi ve acı sona kadar sadece bir avuç çocuk kalmıştı. Son gezintimde, boş sınıflar ve çıplak duvarlar karşısında kalbim ağırlaştı.

Bayan Marge gitmeden önce bana sarıldı ve bir paket kurabiyeyi bana doğru itti. "Al bunları. Partiden kaldılar ve bozulacaklar."

"Beni Facebook'ta güncel tutmayı unutma."

Bir şekilde onu sosyal medyanın yararları konusunda ikna etmiş, Facebook'a üye yapmış ve iletişimde kalabilmemiz için nasıl fotoğraf yükleneceği konusunda hızlandırılmış bir kurs vermiştim. Özellikle de üç saat uzağa taşındığı şu günlerde. "Yapacağım."

Bakışlarım pencereden dışarı, kaldırımın kenarındaki anaokulu tabelasının olduğu yere kayd. Yeşil ÇİMENLERLE ve KIRALIK tabelasıyla çevrili küçük, çıplak bir toprak parçası kalmıştı sadece. Bayan Marge'a kira kontratını elinde tutan Mayfield Home Mortgage'ın benim soyadıyla aynı Mayfield olduğunu hiç söylememiştim. Belki bir noktada ikiye ikiye bir araya getirmişti ama getirdiyse bile bunu bana karşı kullanmamıştı.

"Bana bir iş verdiğin için teşekkürler." Burnumu çektim ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırptım. "Tam olarak hazır olmadığımı biliyorum."

"Sus, şimdi. Bazen içgüdülerine göre hareket edersin. İçgüdülerim bana senin iyi bir insan olduğunu söyledi." Kolumu okşadı ve bana sulu bir gülümseme verdi. "Ve haklıydı da. Ayrıca, bu işte iyisin. Çocuklar için bir kalbin var."

Eve doğru yürüdüm, Bayan Marge'ın evinden bu yolu son kez kat edişimin tadını çıkarıyordum. Her gün gitmem gereken yere kendi ayaklarımla gitmenin tatmin edici bir yanı vardı ve artık bunu yapmak için bir nedenim olmayacaktı. Yanlarından geçerken birkaç dükkân sahibi el salladı ve ben de karşılığında gülümsemeye çalıştım. Altından geçtiğim bir ağaçtaki kırmızı tülülerin bir anlık görüntüsü bile keyfimi yerine getirmedii.

Telefonum cebimde titredi. Çıkardım ve gelen mesaja bakıp gülümsedim.

Umarım son günün iyi geçmiştir. Kapının önünde bir sürpriz var.

Kalbim hafifledi. Bunu bana Nate yaptı. Evimin önündeki karşılama paspasının üzerinde bir buket lale bekliyordu. Üzerine iliştirilmiş küçük bir etikette şöyle yazıyordu: *Bana seni hatırlattılar. Akşam yemeği, bu akşam?*

Kendimi kaptırılmış bir budala gibi çiçekleri göğsüme bastırarak kapımı açtım ve dans ederek Sal'ın yanına gittim. Hediyeyle ilgiyle bakan siyah bir gözle baktı.

"Evet, Sal, bu adamı sevdiğime eminim."

Lilah saat altıdan biraz sonra Nate'in peşinden daireme girdi. "Perci! Perci! Tahmin et ne oldu?" İçinde küçük bir çip bulunan bir poşeti havaya kaldırdı.

beyaz. "Bir dişimi daha kaybettim."

"Yastığının altına koymayı unutma."

Gözlerini devirdi ve çantayı cebine soktu. "Tabii ki. Yoksa diş perisi onu bulamaz ve ben de" -Nate'e yan gözle baktı- "*Dünyanın Harikaları* serisinin en yeni kitabını alamam."

"Ben çocukken bir dolarımız vardı," dedi Nate.

Lilah kalçasını uzattı ve yumruğunu üzerine koydu. "O eski günlerdeydi." Homurdandım ve Lilah Sal'e dişini göstermek için atladı.

Nate beni kucakladı. Gözlerimi kapattım ve yüzümü boynundaki yumuşak noktaya gömdüm. "Merhaba."

"Merhaba," diye nefes aldım ona karşı. "Çiçekler için teşekkür ederim. Onlar benim en sevdiklerim."

"Kır çiçeklerinin en sevdiğin şey olduğunu sanıyordum."

Başımı arkaya eğdim. "Bunlar benim favorim çünkü senden geliyorlar." Sanırım Sal bile bu ucuzluk karşısında gözlerini devirdi ama umurumda değildi.

Bana o yavaş gülümsemelerinden birini verdi. Parmakları benimkilere dolandı ve beni koridora doğru çekti. Gözlerini benden ayırmadan, "Lilah, Percy bana bir şey gösterecek. Sadece burada bekle."

Köşeyi döndük ve durduk. Sırtım duvara çarptı, o da ayaklarını sürüyerek bir adım öne çıktı. "Ne gösteriyorum-"

Beni bir öpücükle kesti. Mırıldanarak ona karşı eridim. Ellerinden biri saçlarımda gezinirken diğeri kalçama yerleşti.

"Perci?" Lilah yakınlardan ama görünmeden söyledi.

Nate oflayıp puflayarak alnını benimkine dayadı. Parmaklarımı dudaklarına bastırdım ve kıkırdadım. "Evet?"

"Bu kurabiyeler güzel görünüyor. Bir tane alabilir miyim?"

Nate boynuma doğru ilerledi ve yol boyunca minik öpücükler bıraktı. "Elbette," dedim. "Evet, böyle iyi." Tam boynumla omzumun birleştiği noktaya vurdu. Çok güzel, çok güzel. Ayak parmakları kıvrıldı. "Aman Tanrım."

Tenime karşı güldü ve fısıldadı, "Tam orası, ha?" Onaylarcasına mırıldandım ve o da tekrar yaptı.

Lilah oturma odasındaki bir yerden, "Bu çok güzel bir kurabiye," dedi. "Daha önce hiç böyle lezzetli bir kurabiye yememiştim."

Cevap veremeden Nate'in belime dolanan kolu dikkatimi dağıttı. Beni uzun bir öpücük için daha kendine çekti.

Lilah diğer odadan, "Baba, dudaklarım baharatlı gibi," dedi.

Nate doğruldu. "Baharatlı derken ne demek istiyorsun?"

"Tuhaf hissediyorum."

Gözlerinde endişe parladı. Köşeyi döndü ve ben de arkasından koştum. Lilah mutfağın ortasında duruyordu, önündeki tezgâhta yarısı yenmiş bir kurabiye duruyordu. Nate ona ulaştı ve yüzünü eğdi. Ağzının kenarından çenesine doğru salya akıyordu.

Olanların ağırlığı üzerime çöktüğünden konuşamıyordum.

Lilah öksürdü ve nefes alış veriş sığ solumalara dönüştü. Zorlu nefesler alırken gözlerine korku çöktü. "Yapamam..."

Nate'in gözleri odanın içinde gezindi ve kurabiyeye takıldı. Bana döndü, gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Kurabiye. Kurabiyenin içinde ne var?"

Kalbim hızla çarpıyordu. "İşten geliyorlar... Emin değilim."

Adanın karşısına geçti, bir kurabiye kaptı ve kokladı. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi Lilah. Hırıltısı odada yankılandı, her hava çekişinde daha yüksek ve daha korkunçtu. Ve sonra kustu.

Mutfığa koştum, kâğıt havluları kaptım, içimi bir panik dalgası kapladı. "İçlerinde fıstık ezmesi olduğunu bilmiyordum... Hiçbir fikrim yoktu..."

Nate beni görmezden gelerek ön kapıya doğru koştu. "Derin nefes al, tatlım. İlacını getireyim. Her şey yoluna girecek."

Kalbim sıkıştı. *Sorun olur muydu?*

Kapıyı çekip açtığı anda kapı duvara çarptı. Lilah dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar kustu. Eğildim ve yüzünün altına bir kase soktum, sırtını ovdum.

İçlerinde ne olabileceğini düşünmeden o kurabiyeleri yemesine izin verdim. Ben ne yaptım ki?

"Korkuyorum," dedi Lilah. Sesi tuhaf geliyordu - kalın ve bozuk -Gözle görülür şekilde şişmiş dudakların arasından.

Ben de korkmuştum. Dehşete düşmüştüm. Saçlarını yüzünden geriye doğru tararken elim titredi.

Lilah gözlerini kapattı.

"Baban ilacınla birlikte burada olacak ve her şey yoluna girecek," dedim yatıştırıcı bir ses çıkarmaya çalışarak. Kendi ciğerlerim panikten daralırken onun nefes almak için çırpınışını izlediğim o anki kadar çaresiz ve umutsuz hissetmemiştim hiç. Lilah'ya bir şey olursa kendimle yaşayamazdım.

Nate hışımla odaya girdi ve Lilah'nın yanında yere çöktü, avucunda kalın bir tüp tutuyordu. Üst kapağı çekip çıkardı ve bir elini Lilah'ın kendisine en yakın dizine koydu. "Dayan Lilah."

Ucunu sertçe kalçasına sapladı ve üçe kadar saydıktan sonra çıkarıp yere attı. Avucuyla, ilacı enjekte ettiği yeri ovuşturdu. Lilah'ın nefes alışının rahatlaması sadece birkaç saniye sürdü ama sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. İçimden bir rahatlama geçti. Artık iyi olacaktı. İyi olacaktı. Başımı eğdim ve kendi kendime derin nefesler aldım.

Nate alnını Lilah'nın alnına bastırdı. Gerginlik sırtını ve omuzlarını kaplamıştı, çenesinin sertliği ve cetvel gibi düzlüğü bunu gösteriyordu.

Geri. Elimi oraya koydum ve sarsıldı. İçimde alarm zilleri çaldı. Ama endişeden hasta olması gerektiğini biliyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Ama ben kıpırdamayınca altından kaydı ve kollarında Lilah'la ayağa kalktı.

"Hastaneye gitmemiz gerekiyor," dedi.

Yavaşça ayağa kalktım, kalbim göğsümde ağır ağır atıyordu. İliklerime bir önsezi hissi yerleşti. Bir şeyler ters gidiyordu. Nate'in keskin hareketlerle hareket etmesi, dokunuşlarımdan omuz silkmesi ya da sesinin titrek bir nitelik taşıması değildi.

Hayır, içimden geçen temkinlilik başka bir şeyle ilgiliydi: Bunu söylerken gözlerimle tam olarak buluşmıyordu.

Çocuk hastanesinin acil servisinde Lilah, Nate'in "alerjik reaksiyon" ve "epinefrin" demesinden daha hızlı bir şekilde yatağa yatırıldı. Bir saat sonra iyi nefes alıyordu ve çok daha iyi görünüyordu. Birkaç saat gözlem altında kalması gerekcekti ama bunun dışında bir trajedi önlenmişti.

Nate onun etrafında dolanıyor, oturuyor, sonra yastığını düzeltmek için ayağa kalkıyor, televizyondaki kanallar arasında gezinmesine yardım ediyor ve neredeyse gözlerimi yaşartacak bir sevgi ve rahatlama karışımıyla ona bakıyordu.

Bunun sorumlusu bendim - o kurabiyeyi yemesine izin verdiğim için.

Neler olabileceğini her düşündüğümde midemdeki yumak daha da sıkılaşıyordu.

Daha sonra, Lilah uykuya daldıktan sonra, iki saattir sandalyeden kalktım ve gerindim.

Lilah kımıldadı ve sonra yan tarafına kıvrıldı. Koyu renk kirpiklerini yanaklarına dayayarak bir yumruğunu çenesinin altına dayadı. Kafasında canlandırdığı rüya yüzünden ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. Bu akşam ikinci kez gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü.

Lilah'ı kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı? Zor nefes alışını ve mücadele ederken gözlerinde beliren dehşet dolu parıltıyı hatırladıkça ellerim karıncalanıyordu. Ama şimdi iyiydi. O iyiydi. Kaçan bir damla gözyaşını kenara ittim, minnettarlık duygusunu bastıramadım.

"Seninle koridorda konuşabilir miyim?" Nate sordu.

Bu kez gözleri benimkilerle buluştu. Sanki birkaç saat içinde yirmi yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

Beni takip etti ve yoluma dönmeden önce kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapattı. Bir eli başının üstünden geçti ve arkasına yaslanmak için durdu.

boynundan. Yüzü gerginlikle gerilmişti. Ama gözleri benden başka her yere bakmakla meşguldü.

Nefesimi tuttum ve konuşmasını bekledim, geleceğini bildiğim şeyi, Nate Russo'nun kalbimi kıracağı anı bekledim. Bunu yapmak istemeyeceğini biliyordum. Zalim değildi ama az önce kızını büyük bir tehlikeye atmıştım. Kız ölebilirdi. Ve sorumlusu bendim. Benden ayrılırdım.

İkimiz de aynı konuştuk.

"Çok özür dilerim," dedim. "Kurabiyeleri kontrol etmeliydim." O da "Bence artık görüşmemeliyiz." dedi.

Kalbim sönerken küçük bir nefes kaçtı. Herhangi bir karşılık vermeye çalıştım ama başaramadım.

Boynunun arkasını sıktı. "Şu anda benim işim Lilah'yı güvende tutmak. Bu benim bir numaralı önceliğim."

Başımı salladım, kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Bu gecenin korkutucu olduğunu biliyorum."

Doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. "Kız kardeşimi zaten kaybettim. Lilah'yı kaybedemem. Sevdiğim başka birini daha kaybedemem. Sen benim dikkatimi dağıtıyorsun."

Kelimeler içime bir yumruk gibi indi, öyle ki kendimi sabitlemek için bir adım geri attım. Gözyaşlarıma karşı koyarken parmaklarım belimde kıvrıldı ve sonraki kelimeleri çıkarmak için kendimi zorladım.

"Anlıyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diye fısıldadım, sonra derin bir nefes aldım ve sesimi yükselttim. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı, ya da...?"

Boğuk bir kahkaha attı ama sesi nazikti. "Hayır, hiçbir şey yok."

Bir parçam bu işin yürümeyeceğini biliyordu. Ne de olsa her şeyi öyle ya da böyle berbat etmişim ama kalbimin küçük bir parçası aptalca bir şekilde Nate'in farklı olduğuna, benim farklı olduğuma ve birlikte farklı olabileceğimize dair bir umuda tutunmuştu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bu gece, Lilah ve her şey için. Kızgın olduğunu biliyorum."

Parmak uçları çenemde, başımı çevirdi. Bulanık gözleri beynimin okuyamadığı ama kalbimin tanıdığı bir şeyle, yumuşak ve değerli bir şeyle parlıyordu ve ben onu bir daha görme şansımı kaybediyordum.

"Sana kızgın değilim. Kendime kızgınım. Odağımı kaybetmeme izin verdim."

Kelimeler boğazımı tıkadı. Başımı salladım.

"Özür dilerim Perci." Sesi biraz çaresiz geliyordu. "Benim zamana ihtiyacım var ve belki senin ihtiyacın vardır." Dudaklarını alnına bastırdı ve bu işin kendi kendine çözüleceğine dair tüm umutlarını kalbimden geriye kalanlarla birlikte paramparça oldu.

Ondan, beni belki de hayatımda ilk kez mutlu, bütün ve sevilmiş hissettiren kişiden uzaklaşmak için bir adım attım. Gülüşünü, kahkahasını ve öpücüklerini özlediğim kişiden. Kalbimi kıran kişiden.

Tehditkâr gözyaşlarının acısını göz kırparak uzaklaştırdım. "O zaman gitmeliyim. Lilah'ya benim için hoşça kal de ve... onu sevdiğimi ve iyi olmasına sevindiğimi söyle."

Aceleyle uzaklaşırken, Nate'in sevdiğim tek Russo'nun Lilah olmadığını anlayıp anlamadığını merak ettim.

KIRK İKİ

"Alt dudağını biraz daha dışarı çıkarırsan üzerine otururum."

-MIMI

İki hafta boyunca evime kapandım. Kışımın izi kalıcı olana kadar kanepemde oturdum. Teneke kutudan dondurma yedim. Duş almak isteğe bağlıydı. İsteğe bağlı derken, sadece bir kez duş aldım, o da göğsümde yarım kutu dondurmayla uyuyakaldıktan ve erimiş pislikle uyandıktan sonra. Bir işim yoktu, bir erkek arkadaşım yoktu, benimle konuşacak bir annem ya da kız kardeşim bile yoktu.

Üçüncü gün, o aptal kardinal verandama kondu. Eğik kafası ve delici gözleriyle beni azarlıyor gibiydi. Ben mi? Ben ne yapmıştım?

"Git buradan kuş. Biz arkadaş değiliz." Avluya açılan perdeleri kapattım ve bir daha açmadım.

Nate geçerken beni duyabilir diye yüzümü yastığa bastırarak ağladım - vücudumu sarsan hıçkırıklarla-. Ve sonra *The Notebook*'u izlerken yanaklarımdan süzülen çok daha üzücü, sessiz gözyaşları vardı. Arka arkaya üç kez. Tamam, peki, dört kez.

Mathias beni dairemde ayrılmaya ikna etmek için elinden geleni yaptı.

Mathias: *Giyin de sana milkshake ısmarlayayım.*

Bana dondurmayla rüşvet vermeye kalkma.

Mathias: Şimdi gerçekten karanlık bir yerde olduğunu biliyorum. Bu genelde işe yarar.

Çok komiksin.

Mathias: Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?

: Biliyorum.

Bunu atlatacaksın.

Keşke onun iyimserliğine sahip olsaydım. Sal bile bana nazik, uyarıcı bakışlar attı. Ya da acıma bakışları da olabilirdi. Bunu söylemek zordu.

Üçüncü hafta dolduğunda, kendimi kanepeden kalkmaya zorladım. Bölgedeki tüm kreş ve anaokullarını aradım ama kimse işe almıyordu. Dayanamadım ve birkaç muhasebe firmasına başvurdum.

İki hafta boyunca arayıp görüştükten, işi alamadıktan ve işi alamadığım için dondurma yedikten sonra, kendimi telefonumda çıkan isme bakarken buldum, kalbimde ağır bir kayıp duygusu vardı.

Belki de her şeyin böyle olması gerekiyordu. Ben kimdim ki kendimi değiştirebileceğimi düşüneyim? Ben her zaman Mayfield Başarısızlığı olarak kalacaktım. Yeni Perci olmaya çalışmak bunu değiştirmemişti. Aslında, her şeyi daha da kötüleştirmiş olabilirdi.

Ara tuşuna basıp beklerken parmağım titredi.

Cevap verdiğinde kelimeler boğazımdan zorla döküldü. "Merhaba baba. Eski işimi geri alıp alamayacağımı görmek istedim."

Ertesi Pazartesi, eski kutu gibi siyah takım elbiselerimden birini çıkardım. Spanx olmadan bile ne kadar büyük olduğu beni şaşırttı. Saçımı düzelttim ve yolda bir çörekçiye uğradım. Yirmi dakika sonra Mayfield Home Mortgage'ın kapısını iterek açtım.

Bayan Ruby kaşlarını çattı. "Burada ne işin var?"

"Geri döndüm," dedim biraz hevesle. "Neden böyle aptalca bir şey yaptın?"

"Belki de olmam gereken yer burasıdır."

Gözleri kısıldı ama cevap vermedi, sadece bana baktı, ağzı limon emmiş gibi büzülmüştü.

Marianna beni gördüğünde çılgılık attı. "Geri döndün. Buna inanamıyorum. Hem de çok erken değil. Yerine işe aldıkları kişi, ben onu ağlattıktan sonra geçen hafta ayrıldı. Benim hatam değildi, yemin ederim."

Ben masamdaki malzemeleri yeniden düzenlerken, bilgisayarıma girip o günkü programımı kontrol ederken o da gevezelik ediyordu. Marianna telefonu çaldığında durakladı. İşini bitirdiğinde, "Dinle, annem şehirde ve bir randevum var. Müşterimi kabul edebilir misin?"

Kas hafızası gibi, cevabımı söylemeden önce düşünmeme bile gerek kalmadı. "Elbette. Sorun değil."

Sonraki birkaç hafta eski hayatıma geri döndüm. Parlak kıyafetlerimi ve sallantılı küpelerimi bir kenara bıraktım ve güvenilir, mantıklı ayakkabılarımı ve takım elbiselerimi çıkardım. Her şey yolundaydı. Ben de iyiydim.

Elbette çoğu gece ağlayarak uyuyordum ama her şey . Bir işim vardı. Günümün bir amacı vardı. Korkunçtu. Hak ettiğimden daha azı değildi.

Nate ve Lilah'dan olabildiğince uzak durdum. Onların programını kendi programım gibi biliyordum, bu yüzden zor olmadı. Karşılaşmayı başardığımız tek seferde, lobinin kapısını benim için kibarca açık tuttu. Sorun değildi; kalbime saplanan bir bıçak gibi hissetmedim.

Eğer iki şey olmasaydı, belki de sonsuza kadar böyle devam edecektim.

İlki Mimi'ydi.

Şükran Gününden önceki Cumartesi sabahı kapımı yumrukladı. "Gel hadi. İçeride olduğunu biliyorum."

Ayak sürüyerek kapıya gittim ve açtım. Pullarla süslenmiş bir şekilde yanımdan geçip gitti ve... "Tüy mü takıyorsun?"

"Bu yeni. Beğendin mi?"

Siyah tüyler ve altın payetlerin birleşimine aval aval baktım. "Beğenmek' güçlü bir kelime."

"Senden moda tavsiyesi alacak değilim." Eşofmanıma ve büyük boy tişörtüme kaşlarını çatarak parmağıyla beni işaret etti. "Aslında, şuraya ."

Tepedeki ışığı yaktı, odanın içinde yürüdü ve veranda kapısının perdesini araladı. Odayı aydınlık kapladı. Gözlerimi kısarak baktım. Gözlerim alıştığında boş cips poşetini, kullanılmış selpak yığını, kanepede vücudumun bıraktığı izi gördüm.

"Yuvarlanıp gidiyorsun," dedi Mimi.

"Değilim."

"Oh, tatlım." Kanepede bir yer açtı. "Gel benimle otur."

Onun yanına oturdum. Bir kolunu bana doladı ve başımı omzuna çekti. "Özür dilerim."

"Ne için?"

Mimi iç çekti. "Barıştırmacı olabilecekken ortalığı karıştıran biri olduğum için."

Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Kendin olduğun için özür dilemene gerek yok."

Mimi sözlerine şöyle devam etti: "İnanması zor olabilir ama hayatım boyunca çok fazla hata yaptım ve kendimi birden fazla kez başarısız hissettim. Doğruyu söylemek gerekirse, o partiden sonra kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Annem telefonlarıma cevap vermiyor ve neredeyse Şükran Günü." Burnumu çektim. "Sanırım yemeğe davet edilmedim. Benden nefret ediyor olmalı."

"Senden nefret etmiyor." Dizimi okşadı. "Onunla ben ilgileneceğim. Şükran Günü'nde yalnız olmayacaksın, bunu sana garanti ederim. Ama artık kendine bakmanın zamanı geldi. Hayatının geri kalanının böyle mi geçmesini istiyorsun? Sen, pijamalarla, karanlıkta dondurma yiyerek mi? Tek başına?"

"O kadar da kötü değil. Sal var."

"Tatlım, sanırım o da aynı fikirde, senin de gerçek insanlara ihtiyacın var. Her şeyin eski haline dönmesi çözüm değil. O zaman da mutlu değildin, şimdi de değilsin. Ama bir süreliğine mutluydun ve tekrar mutlu olabilirsin. Kötü şeylerin olması yanlış yolda olduğunuz anlamına gelmez, sadece vazgeçemeyeceğiniz anlamına gelir. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim. Gerçi anladığımdan emin değildim.

"Bu şuna benzer: Başarısız olmak kötü bir şey değildir. Başarısız olmak denediğiniz anlamına gelir. Elbette, şimdi başarısız olmayacaksın çünkü denemiyorsun bile. Güvenli küçük kozanızda, umursamadığınız bir işte kalabilir, kendinizi tamamen kapalı tutabilirsiniz. Ama bu yaşamak değildir."

Sözleri beni dürtüyor, içlerindeki gerçeklerden rahatsız olmama neden oluyordu. Batan burnumu ovuşturdum. "O kadar kolay değil."

"Hayattaki iyi şeyler genellikle öyle değildir." Dizime bir kez daha vurduktan sonra ayağa kalktı. "Eve dönüp süslenmem gerekiyor. Bir beyefendi arkadaşımınla yemeğe çıkacağım."

"Randevu gibi mi?"

Mimi göz kırptı. "Evet, aynen bir randevu gibi. Şimdi beni bir daha buraya getirtme."

İkinci şey Mimi gittikten sonra oldu.

Perdeleri kapattım ve kanepedeki yerime geri döndüm. Mimi'nin sözleri, onları ne kadar susturmaya çalışsam da beynimde tekrar tekrar çalışıyordu. Televizyonu açtım. Rahat bir pozisyon bulmak için dönüp durdum. Öğle yemeği için Çin yemeği sipariş ettim. Çalma listemde bulabildiğim her iç karartıcı şarkıyı dinledim. Ama hiçbir şey büyükannemin sesini bastıramıyor gibiydi.

"Belki de Mimi bu sefer yanılıyor, ha?" Sal'a bakarak söyledim. Sal kanat çırparak uzaklaştı. O bile onun tarafını tutmuştu.

"Her neyse." Ellerimi hırkamın ceplerine soktum ve akşam yemeği için pizza almayı düşündüm. Ama çektiğim buruşuk kâğıt parçası dikkatimi dağıttı.

Sayfayı açtığımda Mathias'ın kalın, blok el yazısıyla yazılmış sözcükleri görünce homurdandım: *PERCI'NIN YENİ YIL KARŞITI KARARLARI*.

Mathias ve ben geçen yılbaşı gecesi tam da bu kanepede otururken bu listeyi yazmıştık. "Bu kararlarda başarısız olman mümkün değil" demişti.

1. Kilo vermeye çalışmayacağım.

Kilo vermeye çalışmamıştım ama işe gidip gelirken yaptığım yürüyüşler işimi görüyordu. Ve yemek konusunda takıntı yapmayı bırakmıştım. Kafamda yer kaplamıyordu ve bu da beni rahatlamak, kendimle ve bu bedenle barışık olmak için özgür kılıyordu. Asla mükemmel olmayacaktı ama iyi bir vücuttu, güçlü ve sağlıklıydı.

2. Kendime daha fazla güvenmeye çalışmayacağım.

Yolun bir yerinde, diğer insanların, yani annemin ne düşündüğü konusunda bu kadar endişelenmeyi bırakmışım. Sessiz kalmak ve sorun yaratmamak konusunda endişelenmeyi bırakmışım. Düşündüklerimin önemli olduğu konusunda kendime daha fazla güvenmeyi başarmışım ve artık konuşmaktan o kadar da korkmuyordum. Yine de aklımdan geçenleri söyleyecek kadar kendime güveniyorsam, iyi ya da kötü sonuçlarıyla başa çıkacak kadar da kendime güvenmem gerektiğini öğrenmişim. Örneğin, annemle yaşadığım büyük karmaşa.

3. İşim için daha fazla çaba göstermeyeceğim.

Yavaşça doğruldum. Mayfield'daki işim için fazla çaba sarf etmemiştim ama Bayan Marge'ın yanında çalışmaya başladıktan sonra geç saatlere kadar kalmayı sorun etmemiştim. Bir şekilde Bayan Marge'a yeni bilgisayar programları ve hesap çizelgeleri konusunda yardım etmeyi başarmışım. Ve çocuklar, onları sevmişim. O çocuklar dışında üzerime kusulmasını istemem için çok fazla neden yoktu. Artık bitmiş olsa da en azından birkaç aylığına sevdiğim bir işim olmuştu.

4. Biriyle çıkmayacağım.

Büyük başarısızlık. Sadece çıkmakla kalmamış, aynı zamanda aşık da olmuşum. Ve sonra onu da batırdım.

5. Daha iyi bir kız evlat ve kardeş olamayacağım.

Notu göğsümde ezdim. Bu tuttuğum tek karar olabilirdi.

Annem şu anda benimle konuşmuyordu bile. Phee beni görmezden geliyordu. Doğru, hatalar yapmışım, büyük hatalar. Ama annem de yapmıştı. Sonunda hayatımın kontrolünü elime almakla hata mı etmişim? Hissettiklerimi paylaşmakla? Sonuçlar, başarısızlıkları içinde muhteşem görünüyordu.

Ama Mimi'nin dediği gibi, başarısız olmak en azından denediğim anlamına geliyordu. Başarısız olmak, durumu değiştirecek kadar önemsedığım anlamına geliyordu. Güzel geçmemişti. Kavgalar ve rahatsız edici konuşmalar oldu ama bu yıl beni değiştirdi.

Yeni Perci o kadar da yeni değildi. O, başarısız olmaktan korkmayan Eski Perci'ydi. Hâlâ biraz beceriksizdim ve yanlış zamanda yanlış şeyler söylüyordum. Hâlâ kendimden emin değildim, tıpkı yavru bir kuşun ne olduğunu anlamaması gibi.

kanatları vardı. Ama o yavru kuş gibi, yine de yuvadan atlamıştım. Denedim. Başarısız oldum. Tekrar denedim.

Ayağa kalktım ve üzerimden bir dizi kurabiye kırıntısı döküldü. Onları fırçalayarak tökezleyerek yatak odama girdim. Eski hayatıma geri dönemezdim. Hayatımın geri kalanını nefret ettiğim bir işte geçiremezdim. Annemin ilk hamleyi yapmasını bekleyemezdim. Phee'nin beni görmezden gelmesine ya da Bria'nın beni dondurmasına izin veremezdim. Nate'i arkadaş olarak tutmanın bir yolunu bulacaktım. Her şey yolunda gitmeyecekti. Başarısız olabilirdim, *olacaktım* da, ama sorun olmayacaktı. Çünkü en azından denemiştım. Denemek zorundaydım.

Dolabımı gözden geçirerek Nötr Renk Takımları bir kenara ittim ve kireç yeşili bir tişört ve tayt seçip hızla giyindim. Yuvarlanıp gitme zamanı sona ermişti.

Şimdi deneme zamanıydı.

KIRK ÜÇ

"Günde bir elma doktoru uzak tutar.

Bu da bir sağlık sigortası planından çok daha ucuzdur."

-MIMI

Bir saat sonra oraya gittiğimde Bria'nın çalıştığı fast-food dükkânı sessizdi. Bria moladaydı, ben de bir soda söyledim ve köşedeki kabine oturdum.

Beklerken telefonumla oynadım, beni gördüğünde tepkisinin ne olacağından emin değildim. O son korkunç konuşmadan beri, mesajlarım ve sesli mesajlarım cevapsız kalmıştı. Stella aracılığıyla onu sık sık kontrol etmeme rağmen, onunla göz göze gelmek istedim; onunla konuşmak istedim; ona üzgün olduğumu söylemek istedim.

On beş dakika sonra ön kapıdan içeri girdi. Beni hemen görmüş olmalıydı çünkü bana doğru gelmekte tereddüt etmedi. Ona küçük bir el salladım ve derin bir nefes aldım.

Karşıma geçti ve kollarını kavuşturdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Güzel saçlar," dedim. Artık gümüşü lavanta rengine boyanmıştı ve sarı-turuncu çizgili üniforma gömleğiyle uyum içindeydi.

Cevabım kemerli bir kaş oldu. Tamam, zor kalabalık.

Eğildim ve masanın üzerindeki eline dokunma riskini aldım. Bana izin verdi, bu iyiye işaretti. "Aramaya çalıştım."

"Mesajlarınızı aldım."

"Oh, güzel. Belki yeni bir numara ya da... bir şey almışsındır diye düşündüm."

"Meşguldüm," dedi ve tırnaklarını dikkatle inceledi. Sanki daha sonra onlarla ilgili bir sınav olacaktı gibi.

Bunu benim için kolaylaştırmayacaktı ama bunu yapmasını da beklemiyordum. Bria'nın hayatı ondan vazgeçen insanlarla doluydu. Belki de ilk vazgeçen olmanın daha kolay olduğunu düşündü. Bu onu kontrol altına alıyordu.

Ama hiçbir yere gitmediğimi ona bildirmek için buradaydım.

"Sana kendini değersiz hissettirdiysem özür dilerim. Haklıydın. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." Beklemediğim bir duygu dalgası karşısında şaşırarak durakladım. "Mesele şu ki senin için en iyisini istiyorum, bu yüzden sanırım ısrarcı olmaya başladım. Sanırım bunu en iyilerden öğrendiğimi söyleyebilirsin."

Tuhaf bir şekilde, annemin ısrarcılığı ve sürekli müdahalesi o anda bana daha önce hiç olmadığı kadar anlamlı geldi.

Bria, tam olarak okuyamadığım geniş kara gözleriyle beni inceledi. Şansım varken tüm bunları anlatmak isteyerek devam ettim.

"Yine de tüm doğru cevaplara sahip değilim ve sana asla benim yolumun en iyi yol olduğunu hissettirmemeliydim. Ama bilmeni isterim ki ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Beni görmezden gelebilir ve aramalarımın cevap vermeyebilirsin, ama bana ihtiyacın olduğunda yine burada olacağım. Her zaman." Yutkundum ve bir tepki, bir anlayış, bedava patates kızartması için bir kupon, herhangi bir şey bekledim. "Benden bu kadar."

Sonraki an uzundu. Bria'nın yüzü hiçbir ipucu vermiyordu, ne bir gülümseme ne de sert çenesinde bir çatlak, hiçbir şey. Belki de alabileceğim tek şey buydu. Denemiştım. Ona elimi uzatmıştım. Yapabileceğim tek şey buydu. Başarısız olsam da sorun değildi. Mimi'nin dediği gibi, bu başarısız olduğum anlamına gelmiyordu; denemek için yeterince önemsedığım anlamına geliyordu.

Çantamı omzuma attım ve fincanımı aldım. "İşe dönmen gerektiğini biliyorum, o yüzden ben gideyim. Belki beni ararsın. Eğer istersen."

"GED sınavına girdim."

Donup kaldım ve sesimi düzgün ve sakin tutmaya çalıştım, ama içimde umut kabardı, sonsuza dek fişkırdı, ne dersiniz deyin. "Oh, öyle mi?"

Başını salladı. "O aptal kelime problemleri tam bir belasıydı."

Sırıttım ve masaya geri döndüm. "Ne olmuş yani?"

"Geçtim."

"Tabii ki yaptın," dedim, sırtışıma bir gülümsemeye dönüştü.

"Önemli bir şey değildi. Biraz yardım aldım," dedi omuz silkerek. Sonra bana iyi olduğumuzu söze gerek kalmadan belli etti; o da gülümsedi.

Birkaç gün sonra, Mimi iş gününün sonunda beni aradı. "Öğlen haber programını izledin mi?"

"Hayır."

"Birisi bunu YouTube'da yayınlamış. gerek." "Çıkmak üzereyim. Daha sonraya kalabilir mi?"

Mimi beni görmezden geldi. "YouTube'a gir ve 'newscaster puts fiancé on blast' yaz. Şimdi devam et. Ben bekleyeceğim."

Kalbim çarpmaya başlayınca cep telefonumu hoparlöre verdim ve videoyu açtım. KKRE haber masasının arkasında oturan Phee'nin fotoğrafını gördüğümde nefesim kesildi. "Uh-oh."

Mimi cevap olarak mırıldandı. Oynat tuşuna bastım ve sesi açtım.

Phee kameraya gülümsedi. "Bugün yayınımlı sonlandırırken, siz izleyicilere bunun KKRE'deki son yayınımlı olacağını büyük bir üzüntüyle bildiriyorum. Son iki yıl boyunca, büyük Houston şehrinin trafiğini ve haberlerini paylaşırken evlerinize davet edilmekten onur duydum."

"Bu da ne böyle?" Dedim.

Mimi kıkırdadı. "İzlemeye devam et. Yakında gerçekten iyi olacak."

Kamera, Phee'nin solundaki Joel Allen'ı yüzüne yapışmış sıkı bir gülümsemeyle ortaya çıkarmak için tarandı.

Kız kardeşim şöyle devam etti. "Çok şey öğrendim ve bunun için KKRE'ye sonsuza dek minnettar kalacağım. Ama artık hayatıma devam etme vaktim geldi." Phee durakladı, kaşlarını çattı ve sanki hepimize bir sır verecekmiş gibi sandalyesinde öne doğru eğildi. "Şimdi ufukta heyecan verici yeni fırsatlar olduğu hakkında bir şeyler söylemem gerekiyor ve bu doğru olsa da, ayrılmamın gerçek nedenini bilmenizi isterim."

Kamera nereye odaklanacağından tam olarak emin değilmiş gibi bir anlığına zıpladı. Phee'nin sesi aciliyetle hızlandı. Koltuğumda öne doğru eğilirken kalbim göğsümde çınladı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama büyük bir şeymiş gibi geliyordu. Gerçekten büyük.

"Yakın zamana kadar iş arkadaşım Joel Allen ile nişanlı olduğumu hepiniz biliyorsunuz."

Söz konusu adamın kafası dönüp Phee'ye baktı ve yüzünde giderek artan bir korku ifadesi belirdi.

"Onun ne kadar sinsi, güvensiz, yalancı bir yalancı olduğunu yeni öğrendim. Bu bilgiyi onunla evlenerek büyük bir hata yapmadan önce öğrendiğim için minnettarım."

onu."

"anasını," diye bağırdım ve sırtışımin yüzüme yayılmasını .

"Phoebe," diye fısıldadı nefesinin altından, o çok iyi tanıdığım sahte ve zoraki gülümsemesiyle.

Neşesiz bir şekilde güldü. "Bu hayatımın en kötü hatası olurdu."

Joel Allen kameraya doğru döndü. "Reklama git, yayını kes, bir şeyler yap!"

"Git!" Ekran dışından biri bağırdı.

Ekran maviye döndü ve "teknik sorunlar" işareti yanıp söndü.

Görüntü kaybına rağmen ses hala geliyordu.

"Tüm bunları yapmana gerçekten gerek var mıydı?" Joel Allen bağırdı.

"Bunu çok büyütüyorsun."

"Yapımcılara, bana terfi verilerse istifa edeceğini söylemişsin. Bu benim için büyük bir olay." Phee'nin sesi kırıldı. "Perci beni uyarmıştı. Bana senin bir pislik olduğunu söyledi, Mathias ve Mimi de öyle. Onlar senin-"

Ancak o cümlesini tamamlayamadan ses kesildi.

Elli iki kat merdiven çıkmış ve sonunda düz bir zemine ulaşmış gibi hissederek koltuğuma yığıldım. Bu gerçekten olmuş muydu? Hemen Mathias'ı aramalıyım. "Vay canına."

"O adama haddini bildirmenin zamanı gelmişti," dedi Mimi ve yemin ederim başını sallarken küpelerinin sallandığını duyabiliyordum. "Kilo vermenin en hızlı yolu sırtındaki maymundan kurtulmaktır ve o Joel çok büyük bir maymundu."

"Onunla konuştun mu?" Ben sordum.

"Henüz değil. Ama kız kardeşin için endişelenme. O iyi olacak, bu konuda benden söz alabilirsin."

Kapı o gece saat onda çaldı. Kapıyı açtığımda üç bavul ve eşofmanlı Phee ile karşılaştım.

"Joel'den ayrıldım," dedi.

"Gördüm."

"O sinsî, güvensiz, yalancı bir yalancı."

Kapının pervazına yaslandım. "Duydum."

"şu ki, artık yaşayacak bir yerim ve şey..."

"Her zaman annemin yanına taşınabilirsin," dedim.

"Annemin hayatımın geri kalanında benimle konuşacağından emin değilim. Bu işleri garipleştirebilir."

"İyi bir noktaya değindin. Boş bir odam var."

İlk kez gülümsedi. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

İçeri iki adım attı ve kendini bana doğru attı. Bir an donakaldım ve sonra kollarımı ona doladım. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedi, sesi titriyordu ve ağladığını fark ettim. "Dinlemek istemediğimi biliyorum ama..."

"Ağlama," dedim, yüreğim kabararak. Teselli ve destek için bana, kız kardeşine gelmişti. "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın."

Geri çekildi ve bana sulu bir gülümseme verdi, bu da onu aynı anda hem üzgün hem de güzel gösteriyordu. "Joel ya da iş için ağlamıyorum bile. Sadece bittiği için rahatladım. Bundan sonra ne olursa olsun sorun değil. Bunu bana sen öğrettin."

Gözlerini kırpıttım, kafam karışmıştı. "Ben mi?"

"Evet, sen." Burnunu çekti. "Brent'ten ayrılmayı ve işini bırakmayı atlattın. Sen başardın, ben de başarabilirim. Sanki bana cesaret verdin."

"Oh, Phee." Şimdi sulu bir gülümsemeye sahip olan bendim.

"Bu yıl seni değiştirdi. Farklısın, artık kendi hayatını yaşıyorsun, başkalarının senin için ne istediğini değil."

Zaten öyleydim ve yine öyle olacaktım. Phee'nin sözleri bana sadece daha fazla kararlılık verdi.

Yanaklarını sıvazladı ve doğruldu. "Şimdi, mutfağınızda bir sürü dondurma ve şarap olmasını bekliyorum."

"Tabii ki. Orada başka ne saklayabilirim ki? Lahana mı?" Tiksintiyle ürpererek söyledim.

Phee kolunu benimkine doladı. "Hadi kutlamaya gidelim."

Ve kız kardeşim bu şekilde yanıma taşındı.

KIRK DÖRT

*"Ailenizi sevmek zorunda değilsiniz
ama onları sevmek zorundasınız."*

-MIMI

Zil sesi beni sarsarak uyandırdı. Gözlerimi kocaman açarak arayanın ismine baktım: Annem. Şükran Günü arifesinde saat 23:37'ydi. Onun adı telefonumda görünmeyeli iki aydan fazla olmuştu.

"Anne?"

"Persephone, seni uyandırdım mı?"

"Her şey yolunda mı?" Komodinimin üzerindeki lambayı yaktım.

Annem duyulabilir bir nefes aldı ve konuştuğunda sesi son derece yumuşaktı. "Ben Mimi."

"Peki ya Mimi?"

"Apartman yöneticisi aradı. Göğüs ağrısından şikayetçiymiş, bu yüzden onu ambulansla acil servise götürmüşler." Kalbimle birlikte onun sesi de çatladı.

"O iyi, değil mi?" Dolabıma koştum ve hiç bakmadan askıdan bir tişört çektim.

"Şimdilik. Phoebe ile birlikte hastaneye gelmenizin iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. Baban ve ben seninle orada buluşacağız."

Phee arabayı sürdü ve yolda Mathias'a haber vermek için mesaj attım. Gece yarısını geçmesine rağmen bana hemen geri mesaj attı ve onu haberdar etmemi söyledi.

Hastaneye yirmi beş dakika sonra vardık. Babam bekleme salonunda volta atıyordu. Bizi kucakladı. "Anneniz çok endişeli. Ben kahve getirirken sen de git onunla otur, tamam mı?"

Bir buçuk hafta ofisinde uyuduktan sonra babamın eve geri taşındığını ve evlilik danışmanlığına devam ettiklerini biliyordum. Her şeyin normale döndüğünü söylemişti. Yeni bir normale. Daha iyi, daha dürüst, açık bir normal.

Yeniden bağlantı kurduklarını duyduğuma sevinmiş olsam da, annemin bana ulaşmaya çalışmamış olması hâlâ canımı yakıyordu. Bir kez bile. Sonunda ben de onu aramayı bıraktım. İşleri daha da kötüleştirmekten korkuyordum.

Annem sırtüstü oturmuş, Phee ve benim Yaşlı Kadın Elbisesi adını verdiğimiz minik mavi çiçekli uzun beyaz geceliğiyle hanımefendi gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Altından bir çift eşofman altı görünüyordu ve ayaklarını tüylü pembe terlikler örtüyordu.

Bunu tartışmadan Phee ve ben annemin iki yanına oturduk. Her birimiz onun ellerinden birini tuttuk ve sessizce oturduk.

"Henüz bir şey söylemediler mi?" Phee sessizliğin uzaması üzerine sordu.

Annem başını salladı. "Birinin gelip bize bir şey söylemesini bekliyorduk."

"Çok endişeliyim," diye fısıldadım.

Annem elimi sıktı. "Ben de."

Nihayet, üç saat gibi gelen ama daha çok yirmi dakika süren bir süre sonunda, önlüklü ve dostça gülümseyen bir kadın içeri girdi. "Mona Perkins'in ailesi mi?"

Annemin başını sallamasıyla hemşire onu takip etmemizi işaret etti. Bizi koridorun sonundaki küçük bir odaya götürdü. Yatakta büyükannem yatıyordu, solgun ve büzülmüştü, gözleri kapalıydı. Bir serumdan koluna serum fizyolojik ve başka bir şey veriliyordu. Kalp monitöründen gelen sabit bip sesleri güven vericiydi.

Annem Mimi'nin yanına gitti ve elinin arkasına dokundu. "Anne?"

Mimi'nin göz kapakları yavaşça açıldı. "Bobbie Jo, burada olmana sevindim." Sesi zayıf ve cılız çıkıyordu.

"Senin için endişelendim." Annem burnunu çekti. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Su ister misin?" Annem odayı taradı, gözleri biraz vahşiydi. "O hemşire nereye gitti?"

"Şimdi kimseyi rahatsız etme. Eminim ben-" *Öksürük. Öksürük.*
Bir elini göğsüne koydu.

Annem kaşlarını çatı. "Craig, git Şu hemŐireyi bul ve biraz su getir." "Elbette, elbette." Babam koridora çıktı.

Annem yatağın yanına bir sandalye çektikten sonra kendini sandalyeye yerleştirdi.

"Perci? Phee?" Mimi bizi yaklaştırdı. YaklaŐabildiğinde elimi tuttu ve o kadar sert sıktı ki neredeyse irkiliyordum. Gözleri parlak ve açık bir netlikle benimkilerle buluştu. Öksürdü. Tekrar öksürdü. "Perci, git büyükannen için Şu kapıyı kapat. Phee, bir sandalye çek."

Başımı salladım, Őüphelerim her saniye artıyordu ve dediğini yaptım. Döndüğümde Mimi yatakta küçük bir yer açmış ve oturmam için okŐamaya başlamıştı.

"Benim yanıma gelebildiğine çok sevindim."

"Ne oldu?" Phee sordu. "Doktor ne dedi?" "Göğüs ağrısı, biliyorsun. Çok ciddi."

Kollarımı kavuŐturup ona baktım. Yapmazdı. *Yapar mıydı?*

"Sana tereyağını ve pastırmayı azaltmanı söylemiştim," dedi annem.

"Bunlar kalbin için iyi değil."

"Evet, evet, haklısın," diye yanıtladı Mimi uysalca. Uysalca mı?

"Ama madem hepiniz buradasınız ve-"

Babam kapıyı açtı. "Su yolda," diye duyurdu.

"Harika," dedi Mimi. "Şimdi git bana fazladan bir battaniye bul, mu?"

Babamın kaşları çatıldı. "Ama ben-"

"Çok üőüyorum." İyilik olsun diye titredi.

Annem ofladı pufladı. "Craig, annem hastanede ve üşüyor.

Git ona bir battaniye bul."

"Peki," diye homurdandı babam ve odadan çıktı.

"Dediğim gibi, hepimiz burada olduğumuza göre, bu havayı temizlemek için iyi bir zaman olabilir."

Annemin gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bazen trajedi karşısında..." Mimi yine öksürdü. Çikolatalı Alman pastasının kremasından daha kalın bir krema sürmüştü.

Ölüm döőeğindeki insanlar listesinde Mimi'nin adı hiçbir yerde yoktu.

"Ne demek istiyorsun? Doktorlar sana bir Şey mi söyledi?" Annem ayağa kalktı. "Nerede o hemşire? Bazı cevaplar istiyorum."

"Bobbie Jo, otur." Mimi'nin sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Konuşmamızı istediğimi söylemeye çalışıyorum. Sence de zamanı gelmedi mi? Şimdi, bana kızgın olduğumu anlıyorum ve özür dilerim. İşte, üzgün olduğumu söyledim. Zor olmadı. Sıradaki kim?"

"Anne, sadece kelimeleri söyleyip bu kadar olduğunu düşünemezsin. Yemek kavgası başlattın. Beni tüm o insanların önünde utandırdın." Annem yatağın üzerine eğildi, duruşu tehditkârdı. "İnternette videolar var."

"Videolar için özür dileyemem. Bununla hiçbir alakam yok."

"Mesele bu değil!" Annemin sesi her kelimedede daha da yükseliyordu. "Bu hep . Yaptığın şey hakkında kimsenin ne düşündüğü ya da bu süreçte kimi incittiğin umurunda değil."

"Ve belki de biraz önemsiyorsun," diye karşılık verdi

Mimi. "Bu da ne demek şimdi?"

Mimi beni dürttü. "Atı yalağa getirdim. Ona su içirmelisin."

Ama cevap veren Phee oldu. "Ben trafik kızı olmak istemiyorum. Sunucu olmak istiyorum. Ciddiye alınmak istiyorum. Ve Perci haklı, Mathias'a karşı bir şeyler hissediyorum ama sen söylediğin için uzak durdum. Joel'le de evlenirdim çünkü benim için istediğinin bu olduğunu biliyordum. Onunla evlenip iki çocuk sahibi olurdum, okul aile birliği annesi olurdum ve mutsuz olurdum."

Sözlerini bitirdiğinde duyulan tek ses Mimi'nin kalp monitöründen gelen sabit bip sesiydi. Annemin omurgası kaskatı kesildi. Yüzünü duvara döndü ve burnunu çektiğini duydum. "Peki Persephone, sen de aynı şekilde hissediyor musun?"

Nefesimi tuttum ve zor olsa da dürüst olmak için kendimi zorladım. "Benden utanıyorsun."

"Senden utanmıyorum." Bana ters ters bakmak için arkasını döndü. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Senin gözünde ben bir başarısızım." Kollarımı iki yana açtım. "Ama ben başarısız değilim, en azından artık değilim. Ben buyum işte. Ben kendimle iyiyim. Gerçekten, gerçekten iyiyim." Şimdi de diğer kısmı. "Hatalar yaptığımı biliyorum. Partide, yemek kavgasında ve söylediğim şeylerde olduğu gibi. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Mükemmel olmadığımı biliyorum. Çok hata yapıyorum. Hatalar yapıyorum ve yine yapacağım, ama artık bunun beni engellemesine izin vermeyeceğim."

Gülümsemek için en kötü zamandı ama elimde değildi çünkü ilk defa bu kelimeler benim için bir anlam ifade ediyordu, gerçek bir anlam. Kendimle iyiydim.

Gözleri parladı. "Peki, ne yapmam gerekiyor? Umursamayı bırakayım mı? Sonunda benim yaşıma gelip artık kim olduğun hakkında hiçbir fikrin olmadığını fark edeceğin için endişelenmeyi bırakayım mı? Arkama yaslanıp hata yapmanı mı izleyeyim? İyi bir anne olmaya çalıştım," dedi tüylü terlikler giyen bir kadının toplayabileceği kadar ağırbaşlılıkla.

"Sen iyi bir annesin," dedim. "Umarım senin yarısı kadar anne olurum. Çocukken hiçbir şey için endişelenmeme gerek yoktu. Sen tüm sorunlarımı çözdün. Ama bir noktada, senin de beni düzeltmeye çalıştığını hissetmeye başladım."

"Seni düzeltmeye çalışmıyordum. Mutlu olmanı istedim." Aksanı her kelimedede daha da kalınlaşıyordu ve birden bitkin görünüyordu. "Ben çocukken hiçbir şeyimiz yoktu ve bu çok zordu. Anne, elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum ama ben her zaman bekâr annesi olan o fakir kızdım. Çocuklarımla hayatlarımla farklı olmasını istedim."

Kapı açıldı ve babam kafasını içeri uzattı. "İçeri girebilir miyim?"

Hepimiz aynı anda "Hayır," dedik. Homurdanarak kapıyı kapattı.

"Sonra üniversiteye gittim ve aynı şeyi yaptım. Kendimi hamile bıraktım. Yani, evet, daha iyi fırsatlara sahip olmanız için elimden gelen her şeyi yapmak istedim. Seni iyi okullara gönderdim. Ben de işin içindeydim. Her zaman müsaittim. Ama yeterli değildi, değil mi? Hayatımı size adadım kızlar ve... ve... şimdi benden nefret ediyorsunuz." Gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından aşağı sessizce inmeye başladı.

İçim sanki biri bana yumruk atmış gibi sıkıştı. O anda annemi çok net bir şekilde gördüm. Onu saçını değiştirmeye, kilosuna dikkat etmeye, kendisi, Phee ve benim için mükemmellik arayışına iten şey yargılanma korkusuydu. Kalbim onun için biraz kırıldı.

"Anne," diye fısıldadım ve elimi omzuna koydum.

"Şimdi, tam olarak haklı değilsin. Benimle aynı yola girmiş olabilirsin ama daha iyi seçimler yaptın," dedi Mimi. "Craig iyi bir adam. Ve her şey kötü gitmedi, değil mi? Oldukça iyi bir hayatın var; iki güzel kızın, seni seven bir kocan, güzel bir evin, arkadaşların."

Annemin gözleri sarımsı hastane ışıkları altında parlıyordu. "İyi oldu. Sadece yeterli olmadığından endişeleniyorum."

"Kim için yeterli değil? Yoksa yeterli olmadığın için mi endişeleniyorsun?" Mimi sordu.

"Bilmiyorum anne, sadece ."

"Öylesin, tatlım. Sen yeterlisin." Mimi elinin tersiyle annemin yanağını okşadı. "Şimdi, muhtemelen seni her zaman biraz utandıracağım."

Ben böyle . Katılmadığım bazı kararlar alıyorsun ama sorun değil. Sen sensin, ben de benim, ama bu seni daha az sevdiğim anlamına gelmiyor."

"Ama bu işe burnunu sokmamalısın," dedi Phee. "Senin duygularından endişe ettiğim için az kalsın sinsi, küstah ve yalancı bir yalancıyla evleniyordum."

"Bizi kimin ya da neyin mutlu edeceğine sen karar veremezsin. Buna biz karar verir" dedim.

"Haklısın," dedi annem, sesi biraz titreyerek.

Mimi'nin yatağının kenarına oturdum. Hiçbirimiz tek kelime etmedik, düşüncelerimizde kaybolduk, hemşire tekerlekli arabasıyla içeri girene kadar söylediğimiz kelimeleri inceledik.

"Hayati değerlerinizi ölçme zamanı, Bayan Perkins. Mide yanması şimdi nasıl?"

"Mide yanması mı?" Annem tekrarladı. "Anne!"

KIRK BEŞ

*"Sıçrama ne kadar büyük olursa, o kadar yükseğe uçabilirsiniz.
Ama düşersen, gerçekten canın yanar."*

-MIMI

Şükran Günü'nden sonraki hafta, her zamanki gibi işe gittim. Masamda oturdum. Marianna'nın trafikle ilgili şikayetlerini dinledim. Bilgisayarımı açtım ve e-postalarımı kontrol ettim. Müşterilerle buluştum. Brent'le selamlaştım, babamla öğle yemeği yedim ve Bayan Ruby'nin koridorda böğürmesini dinledim.

Ama tüm bu süre boyunca masamın çekmecesindeki mektubu düşündüm. Geçen hafta yazmış, çıktısını almış ve oraya saklamıştım. Bekliyordum.

Artık zamanı gelmişti.

Elimde mektup, koridorda ilerledim ve Bayan Ruby'nin yanından geçtim. "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Güzel bir gün. Hepsi bu," dedim masasında duraklayarak. "Emekliliğine bir hafta kaldı mı?"

"Yedi iş günü daha var genç bayan, sakın unutmayın." Kaşlarını çatı. "Gerçi baban henüz yerine birini işe almadı."

Sırttım ve babamın ofisine doğru yöneldim. "Merak etme. Üzerinde çalışıyorum."

Ofisinin kapısı, içi spiralli defterlerle dolu bir yumurta sandığıyla açık bırakılmıştı. Ofisinin bir duvarının tamamı yangın tehlikesinden arındırılmıştı ve istifinin önemli ölçüde azaldığı görülüyordu. Masasının üzerindeki bir yığın evrakın üzerine eğilmiş, onları ikiye ayırıyor gibi görünüyordu.

"Merhaba baba."

"İçeri gel. Annen ofisini temizleme zamanının geldiğine karar verdi. Her seferinde bir yığın, dedi." Yüzünü buruşturdu. "Söylemesi yapmasından daha kolay. Hepsini çıkarıp yakmakla tehdit etti ve sanırım bunda ciddiye." "

"Kabul etmelisin ki burası şimdiden daha iyi görünüyor. Diri diri gömülmen konusunda kesinlikle daha az endişeliyim." Sandalyeden bir kutu aldım ve elimdeki kâğıdı buruşturarak oturdum. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Babam kağıt yığınlarını bir kenara itti ve ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Tabii ki. Benim de seninle konuşmak istediğim bir şey var, Cupcake."

"Sana bir şey sorabilir miyim? Neden Phee bir prenses ve ben bir kekim? Ben, bilirsin, kabarık olduğum için mi?"

Şaşırılmış görünüyordu. "Sen her zaman benim küçük tatlı kekim oldun. Küçükken kucağıma tırmanır ve benden yanağıma bir öpücük isterdin. Sonra bana hangi tatta olduğunu sorardın. Ve"- omuz silktili, ağzında küçük bir gülümseme belirdi-"Tadının bir kek kadar tatlı olduğunu söyledim, sen de gülerdin. Bunu hatırlıyor musun?"

Onun bu sözleri üzerine o günlere dair bir anı canlandı zihnimde. Annem - Phee'ye hamileydi- huysuz ve rahatsızdı ve akşamları genellikle dinlenebileceği tek yer olan koltuğa yayılmış, şişmiş karnının üzerine bir paket patates cipsi koymuş uyuyordu. Benim yatakta olmam gerekiyordu, ama kapının açıldığını duymayı bekler ve babamı bulmak için odamdan sessizce çıkardım.

Annemin üzerini battaniyeyle örttüktan sonra beni odama götürürdü. Kucağına kıvrılırdım ve bana günüm hakkında sorular sorardı ve bahsettiği oyunu oynardık. Bana bir kitap okur, beni yatırır ve ben uyuyana kadar yanımda yatardı. Phee geldikten sonra böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordum ama bir süre o çalıntı anlarda tüm dikkati bendeydi.

Kalbim ısındı. "Bunu hatırlıyorum."

"Şimdi ne hakkında konuşmak istiyordun?" "Önce sen başla."

Başını sallayarak gözlüklerini taktı ve masasının çekmecesinden bir dosya çıkardı. "Annen ve ben bu hafta sonu uzun bir konuşma yaptık. Bazı değişiklikleri tartıştık." Derin bir nefes aldı. "Haftada üç gün azaltıyorum, böylece birlikte daha fazla zaman geçirebileceğiz. Brent bir adım öne çıkabilir."

"Bu çok büyük. Eminim annem çok mutlu olmuştur."

"Öyle. Ve sadece bu konuda değil. Şükran Günü bu yıl ekstra özeldi."

Onaylayarak gülümsedim. Annem, Mimi hastaneden taburcu olduktan sonra Phee, Mimi ve benim eve gelmemiz için ısrar etmişti. Sonra bir ordu generali ya da muhtemelen bir cadı gibi, gerçek kızcık sosu, ev yapımı balkabağı turtası ve çırpılmış kremayla tamamlanmış birinci sınıf bir Şükran Günü yemeği hazırlamıştı. Perikles bile biraz daha az şeytana benziyordu. Ama sanırım bir köpek kolunuzdaki çeşnileri yaladığında, ömür boyu sürececek bir ateşkese razı olabilirsiniz.

Babam gözlüklerini burnunun ucuna kadar çekti ve üzerinden bana baktı, yüz ifadesi ciddiydi. Dosyayı açtığı anda irkildim. "Biliyorsun, annen ve ben seni çok seviyoruz ve zaman zaman aynı fikirde olmasak da tek istediğimiz senin mutlu olman." Durakladı ve ben sandalyemin kenarına doğru ilerledim, her saniye midem bulanıyordu. Tereddüt etti. "Yani, tüm bunların adına, kovuldun."

"Ne?" Elimdeki mektubu salladım. "Beni kovamazsınız. İstifa ediyorum. Bu benim istifa mektubum."

"Çok geç. İlk ben söyledim." Aslında sırtıttı.

"Ama neden?"

"Çünkü burada çalışmaktan asla mutlu olamayacağınızın farkındayız." Açık dosyayı masaya doğru kaydırды. "Başka bir şey daha var."

Dosyada birkaç kâğıt vardı, en önemlisi en üstteydi. Bir senet. "Nedir bu?"

"Artık yakın zamanda boşaltılmış bir kreşin gururlu sahibisiniz." Ağzım Sal'in makul bir taklidiyle açılıp kapandı. "Ne?" "Başlangıç masrafları için yine de kredi alman gerekecek ama

İşletme diploması ve tecrübenizle bu işi başarabileceğinizi düşünüyorum."

"Baba, yapamazsın... Bu çok fazla." Ama zihnim *evet* diye bağıırıyordu. Şimdiden, her gün işe giderken ve her bir çocuğu geldiklerinde selamlarkenki hayalim kafamı doldurmaya başlamıştı. Bunu istiyordum. Hem de çok.

"Cupcake, dürüst olacağım. Bunu kabul etmek zorundasın. Temelli kovuldun, buraya geri dönemezsin. Ayrıca, bu tamamen annenin fikriydi ve aklına bir fikir geldiğinde nasıl olduğunu bilirsin."

Gülerek yanaklarımdaki ıslaklığı sildim ve söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Teşekkür ederim."

Mayfield Home Mortgage'da iki haftam daha olduğuna ve bu süreyi yerime geçecek kişiyi işe alarak ve eğiterek geçireceğime karar verdik. Ama aynı zamanda özel bir

kendi projem. Bir alışan olarak yapmak istediğim son bir şey daha vardı. "Bayan Ruby'nin yerine birini bulmaya çalışmak nasıl gidiyor?" Kaşlarını attı. "Pek iyi değil."

"Ben de biraz araştırma yaptım ve sanırım senin için mükemmel birini buldum, eğer ona bir şans vermek istersen. Adı Bria."

Bir hafta sonra, bir şarkı ve bir buket iekle daireme daldım. Hayatımla ilgili duyduğum heyecandan ben bile yorulmuştum ama kendimi tutamıyordum. Mimi güneş gibi parladığını söyledi.

"Phoebe Anne Mayfield, neredesin? Mesajlarıma cevap vermiyorsun." Ayakkabımı vurarak kapıyı kapattım ve koridorda vals yaparak ilerledim. "Bugünün nasıl geçtiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Phee ilk haftayı uyuyarak ve hiçbir sorumluluğu olmayan bir hayatın tadını çıkararak geçirdi. Sırtıttığı ve kimden geldiğini söylemeyi reddettiği çok sayıda mesaja yanıt vermenin yanı sıra, benimle film izleyerek, ayak parmaklarımızı boyayarak ve kız kardeş olarak vakit geçirdi.

Ancak, kredi kartı faturasını ödeme zamanı geldiğinde, Phee yeni bir iş bulmak için kolları sıvadı. Ama parmak şıklatıp kendi alanında bir iş bulabilecek gibi değildi. Muhtemelen uygun bir yere taşınması gerekecekti. Son iki hafta boyunca her türlü yardım çağrısında bulunmuş, bağlantılarıyla konuşmuş, mülakat için Orlando'ya, ardından Minneapolis'e ve Seattle'a uçmuştu.  gün önce, KKRE'deki eski yapımcısı Chuck aramış ve "konuşmak" istemişti.

"Beni bütün gün beklettin." antamı ve çiçekleri tezgâhın üzerine bıraktım. Paltomu silkerek döndüm ve tökezledim. Phee kırmızı kanepemde oturuyordu ve yanında da Mathias vardı. şöyle ifade edeyim. Sadece yanında değildi, tam yanındaydı, ortaokul dansındaki tüm kuralları çiğniyordu. Kolu kızın omuzlarına dolanmıştı; kızın saçları savrulmuştu. İkisinin de yüzü kızarmıştı.

Dondum kaldım, gözlerim Mathias'a odaklanmadan önce kız kardeşim ve en iyi arkadaşım arasında gidip gelirken ağzım açık kaldı. Buradan bile gözlüklerinin buğulandığını görebiliyordum. Ama sol gözündeki morluğu gizleyememişlerdi.

"Neden gözün morarmış?" diye sordum.

Mathias'ın gülümsemesi genişledi. "Bir kavgaya karıştım."

"Ne?" Başımı salladım. "Bekle. Öncelikle, burada neler oluyor? Planın Phee'nin üstesinden gelmek olduğunu sanıyordum, altına girmek değil." Bir elimle kız kardeşime doğru işaret ettim. Phee'nin yanakları kıpkırmızı oldu.

Mathias sırttı. "Biz... konuşuyorduk."

Ona çok sert bir bakış attım. "Çocuklar buna böyle mi diyor?" "Ve diğer şeyler. Konuşuyorduk falan."

İkisi arasında bir bakış attım. "Ee, şimdi bir şey mi oldunuz?"

"Herhangi bir unvan vermiyoruz. Sadece ne olacağını göreceğiz ve kimsenin araya girmesine izin vermeyeceğiz," dedi Phee.

"Anneme söyleyecek misin?" Ben sordum.

"Evet. Ona mesaj attım ve sonra telefonumu kapattım." Durakladı, biraz gergin görünüyordu. "Annem için endişelenmiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Gülmeden önce kıvranışını izlemek için uzun bir süre ona baktım. "Şaka mı yapıyorsun? Zamanı gelmişti." O da gülmeye başlayıncaya kadar ona sarıldım ve sonra geri çekilip ona baktım. "Chuck'la nasıl gitti?"

Gözleri parlıyordu. "Bana hafta sonu olarak iş teklif etti."

Ciyak ciyak bağırdım. "Ona ne söyledin?"

"Ona bunu düşüneceğimi söyledim. Kabul etmeden önce onu birkaç gün terleteceğim. Çok hevesli görünmek istemiyorum, biliyorsun."

Sonra Mathias'a döndüm. Kollarımı kavuşturdum ve gözdağı vermeye çalıştım. "Eğer küçük kız kardeşime zarar verirsen, seni öldürürüm."

"Anlaştık." Elini sıkmam için bana uzattı.

Bunun yerine kollarımı ona doladım ve sarılmak için kendime çektim. "Şimdi bana gözünün nasıl morardığını anlat."

"Keşke sen de orada olabilseydin, Perci," dedi Phee. "Dün benimle birlikte eşyalarımın geri kalanını almaya gitti ve Joel ona vurdu. Çok kötü bir yumruktu. Mathias'ın kendini hazırlama şansı bile olmadı."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Bunun için endişelenme." Mathias parmak eklemleri kızarmış ve biraz şişmiş olan sağ elini kaldırdı. "Diğer adamın yüzünü görmelisin."

Belki kötü bir insanım ama Joel "Jackass" Allen'ın Mathias tarafından yumruklanması fikri bütün gün duyduğum en iyi haberdirdi.

Kutlamak için bir şişe şarap açtık. Ve Joel Allen'ın çok belirgin bir mor gözle yayına devam etmeye çalıştığını görmek için akşam haberlerini açmış olabiliriz.

KIRK ALTI

*"Mutluluğa giden yolda bir sürü otostopçu vardır.
Birini önce akıllıca seçim yapın."*

-MIMI

Lobiye girdiğimde asansörün kapısı kayarak kapanıyordu, kollarım poşetler, kutular, ambalaj kağıtları ve bir torba kurabiye ile doluydu, çünkü Noel kurabiyelerine kim karşı koyabilirdi ki?

"Oh, kapıyı tut," dedim.

İlerlemelerini durdurmak için bir el uzandı, tanıdığım bir el.

Nate ve Lilah asansörde duruyorlardı. Yanlarında, kontrolden çıkmış kıvrıkcık saçları ve yeşil-kahverengi gözleri olan kısa boylu, yuvarlak, yaşlı bir kadın vardı. Lilah'nın elini tutuyordu. Onlara küçük bir gülümseme attım ve içeri girdim, kalbim göğsümde zıplarken elim çantamın askısında sıkıştı.

"Merhaba," dedim.

Neredeyse üst üste yaşamamıza rağmen, Nate ve ben birbirimizden kaçmak konusunda mükemmel bir iş çıkarmıştık. Dairesine girerken orada burada kısa bir anlık bakışmamız ya da Lilah'ın beni caddenin karşısında görüp adımı bağırması dışında, iki aydan fazla bir süredir birbirimizi bilerek görmemiştik.

Onu özledim. Şimdi bile, onu unutmak için yeterince zamanım olması gerekirken, onu görmek bile kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Ona dokunmak, uzanıp merhaba öpücüğü vermek istedim. Ama yapmadım.

Kapılar kapanırken Lilah bana doğru atıldı. "Perci! Perci!"

Ben de Lilah'yı özlemiştim. Kollarımı ona doladım ve başının üstünü öptüm. Şampuanının kokusu içimde anıların canlanmasına neden oldu. Nate'in kokusuyla aynı kokuydu ve onunla kanepesinde sarılıp uyuduğum anılar aklıma geldi. "Çilek!"

Lilah geri çekildi ve bana baktı. "Ha?"

"Şampuanınız. Çilek kokulu."

Başını salladı. "Bu benim

favorim." Sırıttım. "Benim de."

"Bu Perci," dedi kadın, sesi o kadar New York'luydu ki neredeyse onu anlamıyordum.

Nate boğazını temizledi. "Perci, bu annem Caroline. Anne, bu Perci, benim... komşum."

"Vay canına. Bayan Russo." Bir elimi serbest bırakmak için çantalarımı karıştırdım ve ona uzattım.

Ama Bayan Russo bunu bir kenara itti ve beni boğarcasına kucakladı. "Oğlumun her arkadaşı benim de arkadaşımıdır." Bir adım geri çekildi ama spor ayakkabılarımdan örme şapkama kadar beni incelerken elimi tuttu.

Kıpırdandım ve keşke bugün Nate'in annesiyle buluşacağımı bilseydim, daha iyi giyinirdim diye düşündüm. Şu anda üzerimde en iğrenç kot pantolonum vardı. Sabahın büyük bir kısmını Bayan Perci'nin Anaokulu ve Kreşi'nde temizlik yaparak geçirmiştım. Sonra bazı güncellemeler için bir müteahhitle görüştüm. Her şeyin istediğim gibi olması birkaç ayımı alacaktı. Ancak işletme kredim hızlı bir şekilde gelmişti ve şimdiden mahallenin dört bir yanına postalar göndermeye başlamıştım.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Bu bir sürpriz."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Koridora döküldük.

"Sürpriz olduğu kesin," dedi Bayan Russo. "Davet edilmeyi beklemiyordum ama davet edildiğime sevindim. Bebeğimi görmek çok güzel." Uzandı ve Nate'in yanağını çimdikledi. Nate'in kendisine yönelttiği sert bakışlara rağmen güldü.

Elimdeki poşetlerle oynadım. "Umarım harika vakit geçirirsiniz."

"Yapacağız. Şimdi, yabancılık çekme. Kahve içmeye ve sohbet etmeye gel. Yeni yıla kadar burada olacağım." Lilah'nın elini tuttu ve koridorda sekerek ilerleyen kıza ayak uydurmak için acele etti.

Nate'e doğru döndüm, kazağının omuzlarını nasıl mükemmel bir şekilde sardığını ya da onu görmenin bile içimi nasıl ısıttığını fark etmemek için kendimi zor tuttum. "Demek annen, ha?"

"Evet, sonunda mektuplarından birini açtım. Beni yıprattı ve artık kendimi toparlama zamanının geldiğini düşündüm."

"Senin adına sevindim."

Bana küçük bir gülümseme fırlattı. "Her neyse, evimi baştan aşağı temizledi, dondurmak için üç tepsi lazanya yaptı ve Lilah'yı çok şımarttı. Ama onunla olmak güzeldi. Sanırım artık birbirimizi daha iyi anlıyoruz, anlıyor musun?"

"İstiyorum."

"Mutlu görünüyorsun Perci," dedi, gözleri yumuşacıktı.

"Ben mutluyum. Gerçekten mutluyum." Sesimdeki sevinci ben bile duyabiliyordum. Çünkü bu doğruydı. Kreş yakında açılacaktı. Annem ve ben yeni ve daha iyi bir ilişki kurmak için girişimde bulunuyorduk. Phee ve Mathias... bir şeylerdi. Eksik olan tek şey Nate'ti. Bir gün kalbim onu unutacak ve yoluna devam edecekti. Muhtemelen. "Peki ya sen? Sen mutlu musun?"

Alnındaki kırışıklık derinleşti. "Neredeyse."

Bir duygu yumağı boğazıma ilerledi ve gözlerimin arkasının yaşlarla dolduğunu hissettim. Mutlu olmasına sevinmişim. Onun için istediğim tek şey buydu, bunun bir parçası olamayacağım anlamına gelse bile. Ama ona bu kadar yakın olmak ve bir daha asla *biz* olamayacağımızı bilmek zordu. Bunu açıkça belirtmişti. Gözlerimi kaçırdım ve koridordaki fayanslara baktım. "Güzel. Güzel. Bu çok iyi."

Nate ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Bir ayağımdan diğerine geçtim. Gözlerimiz koridorda geziniyor, birbirimiz dışında her şeyi inceliyorduk.

"İçeri girmeliyim. Paketlemem gereken hediyeler falan var." Parlak bir gülümseme takınarak elini sıkmak için elimi uzattım. "Seni görmek güzeldi, Nate."

Bu benim için çok yetiştinceydi.

KIRK YEDİ

"Bir son sadece yeni bir şeyin başlangıcıdır."

-MIMI

Loveland Hotel'in balo salonu yılbaşı gecesı için bir kış harikalar diyarına dönüştürölmüştü. Büyük boy orta süslemeli yuvarlak masalar, tüm alanı büyülu kılan dramatik aydınlatma altında dans pistini çevreliyordu. Salonun bir duvarının tamamı, on beşinci kattan şehre bakan tavandan tabana pencerelerle kaplıydı.

Ne kadar güzel olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Diğer tüm yıllarda annemin seçtiğı berbat, rahatsız bir elbiseyi giyerek gelmek zorunda kalmış, başka bir yerde olmak istemişim. Ama bu yıl farklıydı çünkü ben farklıydım. Bu yıl yeni bir yılı ve yeni bir beni kutlayacağım için heyecanlıydım. Mimi'nin torunuymuşum gibi parti yapmayı planlıyordum.

"Şimdi bilmek istediğim şey dansın ne zaman başlayacağı?" Mimi, etkinlik için özel olarak aldığı yere kadar uzanan elbisesini düzelterek konuştu. Çok uysal görünmemek için, kırmızı tüyleri bolca kullanarak saçını toplamak için fazladan zaman harcamıştı. Tüyler kırmızı boası ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla uyumluydu.

"Anne, otur lütfen. Dans daha sonra," dedi annem, sözlerinin arasına bıkkınlık karışmıştı. "Seni hiçbir yere götüremem."

Mimi yanından geçerken onun yanağını okşadı. "Beni sevdiğini biliyorsun." Annem gözlerini devirdi ve kıyafetimi baştan aşağı incelemek için döndü.

"Çok güzel görünüyorsun."

Bunu söylemenin onun için zor olduğunu biliyordum. Hafta başında elbisemi kendim seçeceğimi duyurmuştum, çok teşekkür ederim.

Annem itiraz etmişti ama ben durmuştum. "Ne giyeceğime ben karar veririm yoksa gitmem."

Ki bu hiç de doğru değildi. Kesinlikle gidiyordum. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Oh, iyi," dedi annem. Gördün mü? İlerleme.

Mathias ve Phee'yi de yanıma alarak her gün kreşe giderken önünden geçtiğim vintage mağazasına gittim ve elbiseyi denedim. Kırmızının mükemmel tonundaki tatlı yakasıyla 1950'lerin vintage cazibesi bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Sanki benim için yapılmıştı. Satış görevlisi bana bir çift siyah bale ayakkabısı ve tüm kıyafeti bir araya getiren kar beyazı bir şal göstermişti.

Dün sabah annem bana manikür yaptırmış ve kuaförde saçımı kestirip şekillendirmişti. Saçıma voodoo yapması için Jacque yerine Alisa'yı seçtiğimde itiraz bile etmemişti. Bu akşam erken saatlerde Phee makyajıma yardım etmişti. Kendimi görmek için fırsat buldukça aynaların önünden geçtiğimi itiraf etmekten gurur duymuyorum.

Bu Gece Ateşli Görünen İnsanlar listesinde en azından ilk beşteydim.

Masalarda on iki sandalye vardı ve bizimkilerde annem, babam, Phee, Mathias, Mimi ve ben oturuyorduk. Brent de , yanında bir kız vardı. Brent'in kravatlarıyla aynı elbise zevkine sahipti. Moda cehenneminde yapılmış bir eşleşme.

Bria yarım saat sonra geldi, annemin onun için seçtiğini bildiğim diz boyu yeşil kadife elbisesi içinde rahatsız görünüyordu. Bir yanım onu banyoya gönderip kısa bir şort ve atlet giymesine izin vermeyi diliyordu.

Mayfield Home Mortgage'da resepsiyonist olarak yeni işine başlamıştı. Bayan Ruby onu eğitmek için birkaç gün daha kalmıştı, ancak ilk günün sonunda Bria'nın kendi başına çalışanlara bağırabileceği açıktı. İkinci günün sonunda Bria bana sadece iki kelimelik bir mesaj gönderdi: *Teşekkür ederim*.

Bria şimdi karşımdaki sandalyeye kaykılmıştı, gözleri kocaman ve biraz da endişeliydi. Tabağındaki üç çataldan birini havaya kaldırdı. "Bu çok süslü bir şey. Neden yine buradayım?"

"Çünkü," dedi babam ona gülümseyerek, "artık Mayfield ailesinin bir parçasısın."

"Oh, harika." Bria kollarını kavuşturdu ama ağzının kenarlarında küçük bir gülümsemenin dolaştığından emindim.

Akşam yemeği 9:30'a kadar servis edilmedi ve dans daha sonra başladı. Masamızın yavaşça eşleşip piste çıkışını izledim. Mimi parlak kırmızı smokiniyle göz kamaştıran yaşlı bir beyefendi buldu ve onu kendine eş olarak seçti. Bria bile kısa boylu, zayıf, ölümüne korkmuş ya da onunla dans ederek hayatının en güzel anlarını geçiriyor olabilecek bir adamda kendine bir eş buldu.

Yavaş bir şarkı başladı ve Mathias Phee'yi kendine çekerken gülümsedim. Her ne kadar "ilişkilerini tanımlamıyor" olsalar da, durumlarının şöyle bir şey olduğunu söyleyebilirim: İğrenç Bir Şekilde Birbirlerinden Hoşlanıyorlar.

Babam büyülenmiş gibi anneme bakıyordu - evlilik danışmanlığı kesinlikle işe yarıyordu. İçimdeki üzüntü dalgasını -tamam, kıskançlık dalgasını- ittim ve odanın içinde dolaşmaya başladım. Açık bar o kadar kalabalık değildi, ben de bir kokteyl aldım ve yudumladım. Daha sonra kendimi tuvalete attım.

Mimi banyoya daldığında ellerimi yıkıyordum. "Vay be. İşte . Sizi hiçbir yerde bulamadık." "Üzgünüm.

Doğa aradı."

Mimi yüzümü inceledi ve kaşlarını çatı. "O küçük çantada daha fazla ruj mu getirdin? Tekrar sür kızım. Ve acele et." Yeterince hızlı hareket etmeyince küçük siyah çantamı kaptığı gibi tezgâhın üzerine bıraktı.

"Tanrım, tamam." Ruju kaptım ve bana söyleneni yaptım. "Saçını kabart." Beni yüzüne çevirdi ve yanaklarımı çimdikledi. "Ah!"

"Biraz solgun görünüyordun. Yanaklarına biraz renk katmam gerekiyordu. Şimdi gülümse ki dişlerini kontrol edebileyim."

"Mimi, bu-"

"Gülümse!" diye

bağırdı. Gülümsedim.

"Mükemmel." Her şeyi çantama geri attı. "Bunu senin için tutacağım. Şalını düzelt. Hadi o zaman." Elimi çekiştirerek beni kapıdan geçirdi ve balo salonuna geri götürdü.

"Sana ne oldu böyle?"

Mimi sarsılarak durdu. "Beni dinle, Perci-kız. Hayatın anlarla dolu olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Küçük anlar, büyük . Bazı anların, gerçekleştikten çok sonrasına kadar an olduğunu fark etmeyiz."

Başımı salladım ve bir yıl önce Brent radyoda benden ayrılırken dişçi koltuğunda oturduğum o anı düşündüm. Muhteşem bir an değildi ama hayal bile edemeyeceğim bir sürü şeyi başlatmıştı. "Tamam o zaman," dedi ve tekrar yürümeye başladık. "Sanırım o anlardan birini yaşamak üzeresin. Onunla birlikte gitmeni istiyorum. Tadını . Sadece sen ol, tatlım."

"Doğru. Peki nasıl bileceğim-"

Ama işte o zaman artık kelimelerle ifade edemiyordum. Çünkü orada, sevdiğim tüm insanların önünde smokinli, keskin kenarlı, yakışıklı bir adam duruyordu. Gülümsedi ve ben orada eriyip gitmek istedim.

Mimi beni ileri itti. "Git yakala onu, kaplan."

Ona doğru yürümeye başladım, o da beni yarı yolda karşıladı. Aramızda birkaç santim kala durduk.

"Merhaba," dedim, sesim soluk soluğaydı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Komik bir hikaye," dedi, yüzü ciddiydi. "Birkaç hafta önce verandamda oturuyordum, biraz üzgün hissediyordum çünkü bir süredir konuşmadığım bir arkadaşım vardı. Onu tanıyor olabilirsiniz, çok güzeldir, beni hep gülümsetir ve onu özlüyordum."

Ona uzanmamak için ellerimi arkamda kilitledim. "Devam et."

"Çok garip bir şey oldu, küçük kırmızı bir kuş tırabzanlarıma kondu. Kafasının tepesinde tuhaf tüyler vardı. Ben ona baktım, o da bana baktı. Ben onu kovmaya çalıştıkça o bana bakmaya devam etti, sanki bana bir şey söylemeye çalışıyordu."

"Oh, öyle mi? Sence sana ne söylemeye çalışıyordu?"

"Sanırım bana birini sevmenin onun sizi her zaman terk edeceği ya da hayal kırıklığına uğratacağı anlamına gelmediğini söylemeye . Bazen yaparlar, çünkü onlar da insan. Ama çoğu zaman hayatınızı çok daha iyi hale getirirler."

Mırıldandım. "Akıllı bir kuşa benziyor."

O bana gülümsedi; ben de ona gülümsedim. Biri yanımdan geçip Nate'in omzuna çarpmasaydı öylece kalabilirdik.

"Dans etmek ister misin?" Elini uzattı. "Çok isterim."

Şansa bakın ki bir sonraki şarkı yavaş, hüzünlü bir aşk şarkısıydı.

Nate bir kolunu belime doladı ve diğer elimi tuttu. Dans ederken birbirimize daha da yaklaştık. Biz döndükçe yüzü gölgelerin arasına girip çıkıyor, gözleri karanlıkta ve aydınlıkta parlıyor ve keskin kenarları

yüzünü rahatlattı. Çok güzeldi, buradaydı ve benimle dans ediyordu.

"Tabii ki seninle dans edeceğim." Bana sırtıttı ve yüksek sesle konuştuğumu fark ettiğimde kızardım. Tekrar. "Ve güzel olan sensin." Küçük bir çekiştirmeye, ben ona doğru eğilene kadar beni kendine çekti. "Seni özledim. Sen yokken dikkatim daha çok dağılıyormuş meğer." Alnımdan öptü. "Her zaman seni düşünüyorum." Sonra dudakları ağzımın kenarına değdi. Titredim. "Sesini, gülüşünü ve tam buradaki yumuşak noktayı düşünüyorum." Boynumla köprücük kemiğimin birleştiği noktayı öptüğünde kıkırdadım. "Lilah'la birlikteyken seni düşünüyorum çünkü senden bahsetmeyi hiç bırakmıyor." Bir çekiştirmeye elimi ağzına götürdü. "Uyurken bile seni düşünüyorum," dedi, sesi alçaktı ve omurgamı gıdıklıyordu.

"Aman Tanrım."

Döndük ve şimdi ailemi görebiliyordum, hepsi Kara Cuma'da Walmart'ın açılmasını bekleyen bir grup çılgın gibi sıraya dizilmişti. Mimi bana bir başparmak işareti yaptı. Annem el salladı; babam topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

"Yüzlerce kez seni görmeye gitmeyi düşündüm. Ama o gün seni koridorda gördüğümde çok mutlu görünüyordun. Kendime şansımı kaybettiğimi söyledim. Sonra Phee kapımı çaldı."

"Öyle mi?"

"Evet. Benimle biraz mantıklı konuştu."

Şaşkınlıkla başımı salladım, biraz da bunalmıştım. "Tek kelime etmedi."

"Ailen istedikleri zaman sinsili olabiliyor. Örneğin, annen benim annemle konuştu."

"Ne? O yapmadı."

"Oh, o yaptı." Bir zamanlar aramızda olan boşluk artık yoktu. Biz de hareket etmeyi bırakmıştık. "Çok iyi anlaşıyorlar. Korkunç bir şey. Annen beni buraya getirmek için annemi bu işe bulaştırdı."

"Onu öldüreceğim," dedim sesimde fazla bir sıcaklık olmadan. Öfkelenmek yerine, bu sefer kendimi annemin müdahalesine minnettar buldum. Belki de arada bir iyi yanları vardı. Çünkü kimi kandırıyordum ki? Nate buradaydı, smokin giymiş, yılbaşı gecesi benimle dans ediyordu.

"Yani, izliyorlar mı?" diye fısıldadı.

"Kim izliyor?"

"Ailen. Bizi izliyorlar mı?"

Omzunun üzerinden baktım ve başımı salladım. "Güzel."

Sonra öpüşmeye başladık. Mimi olduğundan emin olduğum bir kedi sesi duydum ama kollarımı Nate'e dolayıp onu öpmekle meşguldüm. Döndük, o da bana daldı. Sargım yere düştü ama öpüşmeyi hiç kesmedik.

Annem "Persephone Amelia Mayfield, gerçekten mi?" dediğinde bile. Halkın içindesiniz."

Hayır, güldük ama öpüşmeyi bırakmadık.

KIRK SEKİZ

PERCİ'NİN YENİ YIL KARŞITI KARARLARI

1. Çok sevdiğim, yakışıklı olmayan, çılgınca mükemmel bir adamla nişanlanmayacağım.
2. Kendi kreşimi açmayacağım ve her gün işe gitmeyi seviyorum.
3. Kır kilisesinde çiçekten bir taç takarak küçük bir düğün yapmayacağım.
4. Balayımda hamile kalmayacağım. (Ama Mimi'nin hatırlattığı gibi, en azından önce ben evlendim.)
5. Kesinlikle, %100, sadece kendim olmaktan mutlu olmayacağım.

* * *

Eğer *The Do-Over* sizi kahkahalarla güldürdüyse, o zaman [buradan kaydolun](#), haberleri ilk duyan siz olun
Sharon M. Peterson'ın bir sonraki kitabı.

[**Buradan kaydolun!**](#)

SHARON'DAN DAHA FAZLASINI DUYUN

En son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterlidir. E-posta adresinizi asla paylaşmayacağız ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan](#) kaydolun!

SHARON M. PETERSON TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

Yeniden Yapma

SHARON'DAN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

The Do-Over'ı okumayı seçtiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Tüm kitap haberlerimden haberdar olmak isterseniz, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. Asla korkmayın, e-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

İlk kez kitap yazan bir yazar olarak, sizin -evet, siz, sevgili okuyucu- onca seçenek arasından benim kitabımı seçmiş olmanız fikrini hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyorum. Zamanın değerli olduğunu biliyorum; Perci, Nate ve çetenin geri kalanını tanımak için kullandığınız için teşekkür ederim.

Ne düşündüğünüzü duymak isterim. Yorumlar bunu paylaşmanın harika bir yoludur ve yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olarak büyük bir fark yaratırlar. Sorularınız olursa, sohbet etmek isterseniz veya gününüzü aydınlatmak için rastgele bir yavru hayvan resmine ihtiyacınız olursa, lütfen beni çevrimiçi olarak bulmaktan çekinmeyin.

Beni Facebook sayfamda, Twitter'da saçma sapan tweetler atarken, Goodreads'te TBR listeme çok fazla kitap eklerken, TikTok'ta garip videolar çekerken veya web sitemde bulabilirsiniz.

Mimi'nin dediği gibi, "Minnettar bir kalpten daha dolu bir şey yoktur. Ya da taco gecesinden sonra midemden."

Kalbim çok dolu,

Sharon

sharonmpeterson.com

TEŞEKKÜRLER

Tartışmasız en önemlisi olmasına rağmen çoğunuzun bu kısmı atlayacağını biliyorum. Bakın, bu kitap sadece benim tarafımdan yazılmadı. Ellerinize ulaşması için pek çok insanın desteği, yeteneği ve sevgisi gerekti.

Kitaplarımı dünyaya tanıtmak için yorulmadan çalışan ve bana sürekli destek olan menajerim Nalini Akolekar'a çok ama çok teşekkür ederim. Bazen kendime inanmadığım zamanlarda bana inandığınız için sonsuza dek minnettar kalacağım. Spencerhill Associates'teki ekibin geri kalanına da teşekkürler.

Editörüm Billi-Dee Jones'a, öykülerimde sizi etkileyen bir şeyler gördüğünüz için teşekkür ederim. Küçük kitap bebeğim senin gözetiminde büyüdü ve mutlu oldu. Bookouture'daki tüm ekibe, yazarların çiçek açması için harika bir ortam yarattınız. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

İlk kitabımın ilk kelimesinden beri beni destekleyen, sayısız taslak okuyan ve vazgeçmek istediğimde cesaret veren Courtney Lott'a. Sen olmasaydın ilk bölümümü yazmayla asla ama asla bitiremezdim. Sen bir lütufsun, dostum.

Maria Gonzalez-Gorosito'ya... Beni hiç tanımayan bir grup anne ile birlikte, benimki bozulduğunda bana yeni bir dizüstü bilgisayar alarak sürpriz yaptı. Bana verilen en olağanüstü hediyelerden biri olmaya devam ediyor. Sizin hediyeğiniz olmasaydı bu kitap asla yazılamazdı. Bana verdiğiniz sadece bir dizüstü bilgisayar değildi; bana yazma cesareti verdiniz.

Mürekkep Tankı'ndaki hanımlara. Sürekli desteğiniz ve bana cesaret vermeniz/çılgılık atmanız/ağlamanız/ağlamanız/gülmeniz/kutlamanız için sağladığınız güvenli yer, yazarlık hayatımın çok önemli bir parçası. Hepiniz harikasınız. Alison Hammer'a geri bildiriminiz, anlayışınız ve dostluğunuz için özel teşekkürler.

Tracey Christensen'a. İnternette rastgele bir yabancıyı eleştirmen ortağı talebini yanıtladığınız için çok mutluyum. Bilgeliğin ve dostluğun gerçekten Tanrı'nın bir hediyesi oldu. Seni tanıdığıma çok memnunum, dostum.

Kadın Kurgu Yazarları Derneği ve Romantizm Yazarları Birliği üyelerine, yazarlara destek ve büyüme fırsatları sundukları için teşekkür ederim.

Anneme ve CC teyzeme, amigo kızlarım oldukları ve böyle bir hayali gerçekleştirebileceğime inandıkları için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

Hiçbir zaman kitaplarımdan birini eline alamayacak olan kız kardeşim Gabbie'ye. Seni hep özleyeceğim; sonsuza dek seveceğim. Ve senden bu kitabın bir kopyasını cennetteki her bir meleğe satmanı bekliyorum.

Daniel, Benjamin, Gideon ve Katherine'e. Anneniz olduğum için inanılmaz derecede kutsanmış durumdayım. Söylediğiniz her şeyi en az iki kez tekrar ettiren bir anneye katlandığınız için teşekkür ederim çünkü ilk söylediğinizde aklım başka bir yerdeydi. Sen her zaman benim kalbimsin.

Carl'a. Yorgunluğuma, gözyaşlarıma, öfkeme, hayal kırıklığıma, heyecanıma, çılgın fikirlerime, uydurma dünyalardaki uydurma insanlar hakkındaki saçmalıklarına ve çok fazla pizza yemeğime katlandın. Bana olan desteğinizi hiç esirgemediniz. Asla. Seni seviyorum.

Burada sayamayacağım kadar çok kişiye, ama siz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Sonsuz desteğiniz, teşvikleriniz ve dualarınız beni her gün ayakta tuttu ve tutmaya devam ediyor. Bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Bookouture tarafından 2022 yılında

yayınlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı © Sharon M. Peterson, 2022

Sharon M. Peterson bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma
hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz,
herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi
bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-80314-637-9

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler,
kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan
veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

